

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΕ

Φυλλάδ. 14.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. ΣΤ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΑΠΡΙΑΙΟΥ 1853.

Η ΣΚΙΑ.

(Διήγημα.)

Συνέχεια, ὄρα φυλ. 13.

Ἐπὶ γηλόφου τινός παρακειμένου τῇ κατοικίᾳ, ὁ Κ. Ραμβέρτος εἶχε κατασκευάσει, ζωῆς ἔτι τῆς γυναικός του, σκηνώματι ἐκ κλάδων δένδρων κατασκευασθέντων ὑπὸ τῶν φύλλων καὶ τῶν ἀνθέων ἀπειρων φυτῶν, τεχνιέντως περιπεπλεγμένων περὶ τοὺς θέσιν τοίχων ἐπέχοντας τούτους κλάδους. Ἐκείθεν ἐξετείνετο ὁ ὠκεανός. Συχνάκις ἡ Ρόζα ἤρχετο εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ὅπου, κατακειμένη ἐπὶ τῆς χλόης, ἠγάπα ν' ἀναπνέῃ τὴν δρόσον τῆς θαλασσίας αἰθέρας. Τὴν ὑστεραίαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν παρουσιάσαμεν αὐτὴν μετὰ τοῦ πατρὸς της καὶ τοῦ Εὐγενίου Ραυμόνδου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Γενεστέρης, ἡ Ρόζα εἶχεν ἀπὸ πρώτας διευθυνθῆ πρὸς τὸ σκηνώ-

μα. Βεθυτισμένη δὲ ἦν εἰς ἀνησύχους σκέψεις, ὅτε ἐκ τοῦ μέσου σωροῦ θάμνων, φωνὴ βραδεία καὶ μονότονος ἠγέρθη. Ἡ Ρόζα ἐπέστησε τὴν προσοχὴν της· τῇ ἐφαίνετο ὅτι οἱ φθόγγοι οὗτοι ἄγνωστοὶ δὲν τῇ ἦσαν. Μετ' ὀλίγον δὲ ποιήσασα κίνημα χαρᾶς ἐβάδισε πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχετο ἡ φωνή. Ἡ γραιὴ Λουίζα καθήμενὴ ἐπὶ τοῦ στελέχους σφενδάμνου, ἔψαλλε κρατοῦσα τὸν ῥυθμὸν μετὰ τὴν ῥάβδον της.

— Ἡ νέα μου δέσποινα ἦτον ἐκεῖ; ἀνέκραζεν ἡ μαύρη προσποιουμένη ζωπρᾶν ἐκπλαζίν' εὐτυχῆς ἡ στιγμή, καθ' ἣν τὴν βλέπω.

Ἡ Ρόζα ἔρριψε βλέμμα συμπλοχῆς ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς Λουίζης.

— Διατί, τῇ εἶπεν, ἔχεις νὰ ἔλθῃς τόσον καιρὸν εἰς τὸ χωρίον; Μ' ὑπεσχέθης νὰ ἀπευθίνεσαι πρὸς ἐμὲ ὡςάκις λαμβάνεις ἀνάγκην κανενὸς πράγματος.

— Ναι, οἱ λευκοὶ εἶναι καλοὶ· εὐχαρίστως δίδουν ἐν φόρεμα καὶ ἐν ζεύγος ὑποδημάτων εἰς τὴν

πρωχὴν μαύρην. Ἡ καυμένη ἢ τρελλὴ τὸ εἶχε λησμονήσει.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀπέπνεον πικρὰς σκόψεις, ἦν ἡ Ρόζα δὲν ἐνόησε.

— Τρελλή, ἐπανελάθειν ἡ νεάνις, ποτὲ δὲν σ' ἐθεώρησα ὡς τοιαύτην, ἐγώ. Πολὺ ὑπέφερες διότι ἔχασες τὸ τέκνον σου.

Εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λουίζης ἀπήστραψαν λάμπιν ἀπεισιάν καὶ ἀπειλαπικίαν.

— Συγχωρήσέ με ἂν ἐξύπνησα τὴν θλίψιν σου ἔλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ σκηνώμα· θὰ με διηγηθῆς τὴν ἱστορίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν μοὶ ὑπόσχασαι ἀπὸ τόσου καιροῦ.

— Ἀργότερον ἢ νῆα μου δέσποινα θὰ μάθῃ τὴν ἱστορίαν ταύτην· ἀλλὰ δὲν ἔχει ἡ ἰδία νὰ με εἰπῇ τίποτε;

— Καὶ τί λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα ἐκπεπληγμένη.

Ἡ μαύρη ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὴν καὶ ἐστήριξε τὴν ψυχρὰν αὐτῆς χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς.

— Πόσον σφοδρῶς πάλαι, εἶπε· θὰ ἔλεγε τις ὅτι κτυποῦν αἱ ταχεῖαι περιστερὰς πτέρυγες. Ἡ ζεύρω καλῶς πρὸς ποῖαν φωνεῖν θέλει νὰ πετάξῃ.

Ὁ ὑπαινιγμὸς οὗτος ἐκίνησε τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν ἐντροπὴν τῆς νεάνιδος, καὶ πραγματικῶς ἡ καρδία τῆς ἤρχισε νὰ πάλῃ μ' ἄκραν ταχύτητα.

Ὁ ἥλιος ἤρξατο ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ κρύπτεται· ἀπὸ πυκνὸς καὶ βαρὺς κατεκάλυπτε τὴν ἀτμοσφαῖραν, καὶ πυκνὴ βροχὴ κατέπιπτεν ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν δένδρων. Ἡ Ρόζα καὶ ἡ Λουίζα ἐζήτησαν ἄστυλον ὑπὸ τὸ σκηνώμα.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ὀλοκλήρως κρυθῆ ὀπισθεν συγχνῶν καὶ μαύρων νεφῶν. Βεγγαλικά στρουθία διασταυροῦντο πετώντα εἰς τὸ διάστημα, καὶ ἠρηνώδεις κραυγὰς ἐξέπεμπον. Αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων καμπτόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀπετέλουν πένθιμον τινὰ ἦχον, διακοπτόμενον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὑπὸ νεκρᾶς σιωπῆς. Ἡ θερμότης ἦν πνιγνῆ. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ταύτης κατηφείας τῆς φύσεως, καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν κακοδιαθεσίαν ἦν ἡ Ρόζα ἐδοκίμαζεν, ἡ μαύρη εἶχεν ἀρπάσει τὴν χεῖρά τῆς, καὶ, καθήμενη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἠρένα προσεκτικῶς τὰς ἐπὶ τοῦ λευκοῦ καὶ λεπτοῦ ἐκείνου δερματος διασταυρουμένας γραμμὰς. Αἱ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς ἐμφαίνουσαι γραμμὰι οὐδόλως συνητηγάντο εἰς τὸ πέρασ αὐτῶν. Ἐμεινεν ἡ γρατὰ ἀνακαλύψασα τοῦτο. Ἐξησθημένη ἐκ τῆς προσοχῆς τῆς καταιγίδος, ὡς ὅλοι οἱ νευρικοί ὄργανισμοί, ἡ Ρόζα ἐφαίνετο ὡς ἄρτι λειποψυχοῦσα. Ἀστραπὴ διήλθεν αἰφνης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, καὶ πᾶντα ἤκούσθη ὁ πάταγος μακρῶν πεσόντος κεραυνοῦ. Φρικίαισι παγερὰ διέπρεξε τοῦ μὴνιγγῆς αὐτῆς καὶ φλογερὸν πῦρ ἀπεξέφρανε τὰ χεῖλη τῆς· ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν θύραν ὅπως ἀναπνοῆσαι, ἀλλὰ δεύτερος κεραυνὸς ἐπισκῆψας κατέβαλε τὸν σφένδαμνον, ὅπ' ἂν πρὸ μιᾶς στιγμῆς, ἡ μαύρη ἐκάθητο.

— Ὑδωρ! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα ὀρηκτικῶς ἐξω τοῦ σκηνώματος καὶ εἰς λειποθυμίαν πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ σκίμποδος τῆς, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν.

Ἡ σύντροφός τῆς ἐξέπεμψε κραυγὴν διευθύνθη εἰς πηγὴν τινὰ ρέουσάν πλησίον ἐκεῖ. Ὁ θόρυβος τῆς καταιγίδος κατέπνιγε μὲν τὴν φωνὴν τῆς, διότι ἐκ τῆς κινήσεως τῶν χειλέων τῆς ἔβλεπέ τις ὅτι ἐλάλει, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία τῆς εἶχε λάθει θριαμβευτικὸν ὕφος. Ἐσυρὲν ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς ἀλόκοτον τι σακκίον, καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ποτηρίου ὅπερ εἶχε πληρώσει ὕδατος, ἀκατανόητους ψιθυρίζουσα λέξεις. Στιγμὰς τινὰς ὕστερον ἦτο γονυκλινῆς ἐνώπιον τῆς Ρόζης. Ἀφοῦ ἐπανειλημμένως ἐβρεξεν αὐτὴ τὰ χεῖλη τῆς ἐν τῷ ποτηρίῳ, ὅπερ ἡ μαύρη τῇ παρουσίᾳ τῆς, τὸ ἐκένωσε διὰ μιᾶς. Οὐδὲν δύναται νὰ δώσῃ ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Λουίζης κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Μετὰ τὸ στήθος πᾶλλον, τὸ βλέμμα φλογερὸν, ἐκράτει αὐτὴ τὸ ποτήριον κεκολλημένον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεάνιδος ὡσανεὶ ἐφοβεῖτο μὴ τὴν διαφύγῃ οὔτε μία κἂν σταγὼν. Καὶ ὅτε μὲν τὰ χεῖλη τῆς σπασμωδικῶς διεστέλλοντο, ὅτε δὲ ὑπὸ σκληροῦ συνεστέλλοντο μειδιάματα. Τόσον δὲ ἀπαίσιον, οὕτως ἔχουσα, παρεῖχε τὴν πρόσοψιν, ὥστε τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο πρόσωπον ἰδοῦσα, καθ' ἣν στιγμὴν ἠνοιξε τὰ βλέφαρά τῆς, ἡ Ρόζα ἐβρίγησεν ἐκ τρόβου.

— Ποῦ εἶμαι; ἐφώνησε, βοήθειαν!

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν παρουσιάσθη ὁ Ταμαριεζ, ἀπὸ σωροῦ ἐξεληθὼν θάμνων.

Ἐπεγείρας δὲ ταχέως τὴν νεάνίδα, τὴν ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλινητῆρος, καὶ ρίψας τὰ ἀπειλητικὰ βλέμματά του ἐπὶ τῆς μαύρης, ἐπειράθη νὰ μαντεύσῃ πόθεν παρακινήθησεν ἡ κυρία του εἶχεν ἐκπέμψει τὴν κραυγὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκούσει. Οὐδὲν ὅμως περὶ αὐτὸν ἠδύνατο νὰ πρὸδῶσῃ τὸ μυστήριον τοῦτο, διότι ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ φυσιογνωμία τῆς Λουίζης εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἠρεμίαν καὶ ψυχρότητα τῆς. Ὅθεν περιέμεινεν ἐν κατηφῇ σιωπῇ νὰ ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις τῆς ἡ δέσποινά του.

Χωρὶς οὐδόλως νὰ φανῇ τεταραγμένη, ἡ Λουίζα ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ἀνακλινητῆρα.

— Μὴ φοβῆσαι πλέον, κυρία Ρόζα, εἶπε μὲ γλυκύτητα μητρός· ἡ καταιγὶς παρήλθε· ἄκουσε τὰ πτηνὰ ὅπου κελαδοῦν.

Ὁ ἥλιος ἀνεφαίνετο ὀπισθεν τῶν μαύρων νεφῶν ὁ ὕψος εἶχε παύσει, καὶ δροσερὸς ἀνεμὸς ὠλισθαινε διὰ τῶν παραπετασμάτων. Ἡ ζωηρότης τοῦ ἀέρος ἀνεζωογονήσας τὴν Ρόζαν· ἀνωρθώθη βραδέως καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν τῆς, ὡς διὰ νὰ διασκεδάσῃ ἀνάμνησιν Ὀλιβεράν, παρετήρησε περὶ αὐτὴν χωρὶς νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα κατ' ἀρχάς. Ἰδοῦσα τὴν Λουίζαν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον μετὰ φρίκης. Ὁ Ταμαριεζ παρετήρησε τὸ κίνημα τοῦτο, ἀλλ' ἡ μαύρη προσέβηκεν ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ ταραχθῇ.

— Ἡ Κυρία Ρόζα ἐφοβήθη ἰδοῦσα τὸν κεραυνὸν ἀ-

πεκοιμήθη ἔπειτα καὶ ὄνειρεύθη· θέλει νὰ με εἰπῇ τί εἶδε;

— Ἦτον ἀπλοῦν ὄνειρον, ἐψιθύρισεν ἡ νεάνις.

Στεναγμὸς εὐαρεσκείας ἐξῆλθε τοῦ στήθους τῆς. Ἡ κατήρεια τῆς Ρόζης, εἶχε διασκεδασθῆ μετὰ τῆς καταιγίδος, καὶ μόνον λεπτὴ ὠχρότης ἐπρόδιδεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς παρελθούσης συγκινήσεως. Ἐξῆλθε λοιπὸν τοῦ σκηνώματος ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Γινεστέραν. Οἱ ἄγροὶ κατάφυτοι ἀπὸ καλὰ μους ἀπῆγάζον εἰς τὸν ἥλιον θαλερώτερον μετὰ τὴν βροχὴν, καὶ ὕγροὶ μαργαρίται ἤστραπτον ἐπὶ τῶν ανθέων. Ἡ τερπνὴ θεὰ τῆς ἐξοχῆς τὴν ἐθεράπευσεν ἐντελῶς. Ἡ κατὰ τὴν βροχὴν ὀρμὴ τοῦ ποταμοῦ εἶχε παρασύρει τὴν ἐκ καλάμων γέφυραν, ἀπὸ τοῦ λόφου πρὸς τὴν κατοικίαν φέρουσαν. Μετ' ἀθῶας λοιπὸν ἐλευθερίας ἡ Ρόζα ἐνεπιστεύθη ἐαυτὴν εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ταμαριεζ, ὅστις τὴν ἔφερεν ὡς παιδίον ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην. Αἰφνίδιον πῦρ διήλθε τοῦ μαύρου τὰς φλέβας, καὶ σκοτοδινίαισι τὸν κατέλαβεν. Ἄν δὲ καὶ τὸ φορτίον ἦν ἐλαφρότατον, ἠσθάνθη μόνοντοῦτο ἐαυτὸν καταληθθέντα ὑπὸ εἰδους τινὸς λειποψυχίας. Ὅθεν οὔτε εἶδε τὸ περιφρονητικὸν βλέμμα, ὅπερ ἐβρίψεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ Λουίζα, φθάσασα πρὸ αὐτοῦ εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, χάρις εἰς τοὺς λείους χάλικας περὶ τοὺς ὁποίους τὸ ὕδωρ ἐπάφλαξε χωρὶς νὰ δύναται νὰ τοὺς καταβυθίσῃ.

Ὁσθιος, τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἔχων, πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας ἱστάμενος, ὁ Μαρκέσιος εἶχε παρατηρήσει μακρόθεν ὕλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν, καὶ περιέμενε τὴν θυγατέρα του ὅπως ἀρχήσῃ τὰς ἐπιπλήξεις του.

— Ὅ μ' εἶπες τέλος; τί ἔγινες ἀπὸ σήμερον τὸ πρῶν; τῇ εἶπε μὲ φωνὴν πλέον ἀπότομον παρὰ τὸ σύνθημα· ἀναστάτωσα ὅλους διὰ νὰ σὲ ζητοῦν νομίζεις ὅτι εἶναι πρόπον νὰ περιπλανᾶσαι οὕτως ὀλομόναχον εἰς τὰς πεδιάδας, χωρὶς νὰ φροντίξῃς διὰ τὰς ἀνησυχίας, τὰς ὁποίας μὲ προξενεῖς; Ἄν αὐτὰ σοῦ ἔμαθεν ἡ θεία σου, δὲν τὴν συγχάρω διὰ τὸ κατόρθωμά τῆς.

Ὡς τὸ εἶπομεν ἤδη, μετὰ τὸν θάνατον τῆς γυναικὸς του, ὁ Κ. Ραμβέρτος εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν Ρόζαν εἰς τὴν ἀδελφὴν του. Καὶ ἡγάπα μὲν τὴν θυγατέρα του μέχρι μανίας καὶ ἠθέλε νὰ ἐξελείψῃ ἐκ τοῦ μέσου τὴν ἕνεκα τοῦ μακροῦ ἀποχωρισμοῦ προξενηθείσαν μεταξὺ ταύτης καὶ αὐτοῦ ψυχρότητα, ἀλλ' ὑπερήφανος καὶ μέγας αὐτοῦ τοῦ πατρικοῦ φίλτρου, ἐθλίβετο καὶ ἐστέναζε μετὰ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ τέκνου του, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ κάμῃ τι, ὅπως κατασταθῇ ἄξιος αὐτῆς. Ἐφοβεῖτο μὴ ἄλλη τις ἀγάπη σφετερισθῇ τὴν θέσιν ἣν ἐνόμιζεν ὅτι ἐδικαιούτο νὰ κατέχῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς θυγατρὸς του. Ὁ φόβος δὲ οὗτος ἐξηγεῖτο συχνάκις δι' ἐπιπλήξων ἐκ τοῦ γένους ἐκείνων ἃς ὀλίγον ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν. Ἦν πλήρης εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς φροντίδας, ἃς

ἡ Κ. Νολλιέρ εἶχεν ἐπιδαφιλεύσει εἰς τὴν νεότητά τῆς Ρόζης, καὶ ὅμως οὐδεμίαν εὐκαιρίαν ἔβρινε νὰ παρήλθῃ χωρὶς νὰ ἐλαττώσῃ τὴν σημαντικότητά των. Ἐν ὀλίγαις λέξεσι ἦτο ζηλότυπος.

Ἡ Ρόζα εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν πατέρα τῆς εἰς τὴν αἴθουσαν, καί.

— Συγχωρήσά μοι, εἶπε δειλῶς, ἀφοῦ ἡ πρώτη τῆς ὀργῆς του ὀρμὴ παρήλθεν, διότι ἐγενόμην ἀξία τῶν ἐπιπλήξεων σου. Δὲν ἐπίστευα ὅτι ἠθελα σὲ ἀνησυχῆσαι διερχομένη μίαν ὥραν εἰς τὸ σκηνώμα τοῦ λόφου, ὅπου, ἄλλως, δὲν ἦμην μόνη. . .

— Ἄ! ἴσα, ἴσα, ἐπανελάθε λέγων ὁ Κ. Ραμβέρτος, πάντοτε εἰς ἐκεῖνο τὸ σκηνώμα, ὅπου σὲ κατέλαβον ἤδη, κλαίουσαν ἐπὶ ἐπιστολῆς τινος τῆς φίλης σου Ἐστέλλης. Δὲν ἔχεις λοιπὸν κανένα ν' ἀγαπᾷς ἐδῶ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ρόζης ἐπλήσθησαν δακρύων. Ὁ μαρκέσιος ἠσθάνθη ὅτι ἀπεμακρόνυτο τῆς ὁδοῦ του, διὸ προσέθετο μετὰ πλειοτέρας γλυκύτητος.

— Μὲ ποῖον ἦσουν λοιπόν, ἐνῶ ὁ πατήρ σου ἔτρεμε διὰ σὲ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς καταιγίδος;

Ἡ Ρόζα ἔδειξε τὴν γρατὰν Λουίζαν, ἥτις ὀπισθεν, τοῦ μαρκεσίου ἱσταμένη, δὲν εἶχεν ἐλάσει τὰ βλέμματά του. Χωρὶς δὲ νὰ φροντίξῃ περὶ τῆς συνδιαλέξεως, ἥτις ἐλάμβανεν χώραν πλησίον αὐτῆς, ἡ γρατὰ μαύρη ἐθεώρει μετ' ἤθους εὐαρεσκείας τὴν εἰκόνα τῆς Κυρίας Ραμβέρτου. Ἡ περιέργεια δὲ αὐτὴ ἐπανήγειρε τὴν ὀργὴν τοῦ μαρκεσίου.

— Ὀνομάζεις τὸ κτήνος τοῦτο τινὰ, εἶπεν εἰς τὴν θυγατέρα του. Τί ἔρχεσαι νὰ κάμῃς ἐδῶ; ἐξ' ἀπ' ἐδῶ, τρελλόγρηρα!

Καὶ ἔσειε τὸν βραχίονα τῆς γρατᾶς διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐξέλθῃ.

— Τὴν ὠμοιάζε πολὺ, δὲν εἶναι ἀλήθεια, αὐθέντα; εἶπεν ἡ Λουίζα ἐγειρομένη. Ἰδοῦ οἱ ὀφθαλμοί τῆς, τὸ στόμα τῆς, ἡ λευκότης τῆς, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ, χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ὀρμῆς τοῦ μαρκεσίου. Ὀνομάζετο Ρόζα, καὶ ἦτον ὠραία ὡς ἡ κόρη τῆς.

— Ὅ αἰσιωπῆσαι; ἀνέκραξεν ὁ Κ. Ραμβέρτος ἀπειλῶν αὐτὴν.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια, αὐθέντα, ὅτι τὴν ἡγάπας πολὺ;

Βράζων ἀπὸ ὀργῆν, ὁ μαρκέσιος ὕψωσε κατὰ τῆς γρατᾶς τὴν χεῖρα, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ τὸν ἀνέστειλεν.

— Εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρός μου, σὲ ἐξορκίζω, συγχωρήσέ τιν, εἶπεν ἡ Ρόζα.

Ὁ Κ. Ραμβέρτος ἔπεσεν ἐπὶ τινος θρονίου, καὶ στιγμὰς τινὰς ἐτήρησε σιωπὴν τὴν σιωπὴν ὅμως ταύτην φοβουμένη ἡ Ρόζα ὡς πρόδρομον σφοδρότερας ὀρμῆς, ἐνευσεν εἰς τὴν Λουίζαν ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλ' αὐτὴ βυθισθεῖσα ἐκ νέου εἰς τὴν θεωρίαν τῆς εἰκόνας, δὲν τὴν ἐνόησεν, ἠδὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἐννοήσῃ. Ὁ Κ. Ραμβέρτος ἀνεκύψε τέλος ἀπὸ τοῦ βρεθασμοῦ του, καὶ μὲ φωνὴν συγκεκλινημένην, ἀπετάθη πρὸς τὴν θυγατέρα του.

— Απάγαγε την γυναίκα ταύτην, εἶπεν ἡ θρωρία της με βλάπτει· εὐχαριστῶ, ἀγαπητὸν τέκνον, διότι με ἐμπόδισες νὰ πράξω πράξιν κακὴν. Ἦν ὀλίγον νὰ λησμονήσω ὅτι εἶμαι παράφρων!

Ἡ αἰφνίδιος αὐτῆ ἐπιπέσει, ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῆ μεταμέλεια, ἐνέπλησαν τὴν Ρόζαν θαυμασμοῦ. Μόνη ἄρα γε ἡ τῆς γυναικὸς του ἐνθύμησις εἶχε διεγείρει τὰ τόσον νέα διὰ τὸν μαρκέσιον αἰσθήματα ταῦτα. Αὐτὸ ἐπίστευσε ἡ νεάνις, καὶ τῆ ἐφάνη ὅτι ἡ πρὸς τὸν πατέρα ἀγάπη της ἤρχισαν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Εὐτυχῆς καὶ συγκινημένη, ἔσυρε τὴν μαύρην ἔξω τῆς αἰθούσης· πρὶν δ' ἐξέλθῃ ἔκλινεν ἐνώπιον τοῦ Κ. Ραμβέρτου καὶ τῷ παρουσίασε πρὸς ἀσπασμὸν τὸ μέτωπον αὐτῆς. Εἰς τὴν τρυφερότητος ταύτην ἐνδείξιν, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πατρὸς ὑγράθησαν· ἐσήκωσε τὴν Ρόζαν καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὴν ἐκράτησεν ἐσφιγμένην εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἡμεῖς δὲ, ἀφήσαντες εἰς τὰς περιστάσεις τὴν φροντίδα τῆς ἀποκαλύψεως τῆς φύσεως τῶν αἰσθημάτων, τὰ ἑποῖα οἱ λόγοι τῆς γραίας Λουίζης εἶχον διεγείρει ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ μαρκέσιου, καὶ ἐνῶ οὗτος ἐνασχολεῖται ἐν τῷ γραφείῳ του πρὸς διευθέτησιν τῶν ὑποθέσεων περὶ ὧν εἶχε λαλήσει εἰς τὸν Εὐγένιον Ραυμόνδον, ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν θυγατέρα του.

Ὁ ἥλιος δὲν ἔρριπτε πλέον παρ' ἀσθενεῖς διὰ τῶν κλάδων τῶν βανανῶν ἀκτίνας. Ἡ ἡμέρα μετὰ τῆς θεῆλλης ἀρχίσασα, ἐτελεύτα ἐν μέσῳ γαλήνης μεγαλοπροπευῶς. Ἡ γραία Λουίζα εἶχεν ἀναλάβει τὴν ὀδοπορικὴν βρακτιριαν της. Ἄν δὲν ἐφοβεῖτο μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν πατέρα της, ἡ Ρόζα θὰ προσεπάθει νὰ τὴν κρατήσῃ· ἐν ἐλλείψει ὅμως τούτου τὴν συνώδευσε μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ δάσους. Ἄν μέρος τι τῶν ἐν τῷ σκηνώματι συμβάντων εἶχεν ἐξαλειφθῆ τοῦ πνεύματός της, ἔμμενε ὅμως τι, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε λησμονήσει. Θὰ εἶλεγε ὅτι κινεῖται ὡς ταχεῖαι περιστρεφῶν πτέρυγες εἶχεν εἰπεῖ ἡ μαύρη, θεῖσα τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τῆς καρδίας της. Ἦν ὡς μυστήριον, τὸ ὅποιον οὐδ' εἰς ἐαυτὴν ὠμολόγει, εἶχεν ἀνακαλύφθῃ; Ἴδου τί ἡ Ρόζα ἤθελε νὰ μάθῃ καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ περὶ αὐτοῦ. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπὶ πολλὸ ἀνεζήτησεν ἐν ἑαυτῇ μέσον τι δι' αὐτὴν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν της, μιμουμένη τὸν πλάγιον ἐκείνον τρόπον τῆς ὁμιλίας, τὸν ὅποιον ἡ ἑξὶς τοῦ ὑποκρίνεσθαι καθιστᾶ οικεῖον παρὰ τοῖς μαύροις, εἶπεν εἰς τὴν γραίαν.

— Ἐνθυμεῖται ἀκόμη ἡ Λουίζα τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους τὸ πρῶτ' ἐπρόφερον εἰς τὸ σκηνώμα;

Ἡ ἐρώτησις αὐτῆ ἐράνη θορυβήσασα στιγμιαίως τὴν Λουίζαν, ἥτις ἀπεκρίθη προσπαθοῦσα νὰ συγκαλύψῃ τὴν ἀμηχανίαν της.

— Ἡ καυμένη ἡ Λουίζα τὰ ἔχασεν ἰδοῦσα τὴν νέαν κυρίαν της πάσχουσαν τὰ πάντα ἐλησμονήσει.

— Λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ἡ Ρόζα, δὲν ὠμίλησε πολλὴν ὥραν θέτουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν της;

Ἡ φράσις αὐτῆ ἤρκεσε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν Λουί-

ζαν· δὲν ὑποπτεύεται τίποτε, ἐσκέφθη· καὶ ἀστραπὴ σκληρᾶ χαρᾶς ἐπέλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της· οἱ χαρακτῆρες αὐτῆς ἀνέλαβον πρὸς στιγμὴν τὴν ἑκφρασίαν, ἣν εἶχον λάβει ὅτε τὸ μετὰξίνον μανδύλιον εἶχε πέσει ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ Ταμαριέζ.

— Τὸν ἀγαπᾶς λοιπὸν; ἀνέκραξεν ὡσανεὶ τῶν δασῶν ἡ γειννίασις τῆ εἶχεν αἰφνης ἀποδώσει τὴν φυσικὴν της τραχύτητα· ἀμφίβαλλον ἔτι, μολονότι πολλάκις εἶδον τὸ βλέμμα του νὰ ζητῇ τὸ ἐδικόν σου. Θέλεις νὰ ὑπάγω νὰ τῷ εἶπω νὰ ἐλθῇ νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά σου ἀπὸ τὸν μαρκέσιον; πρέπει νὰ ἐπισπεύδωμεν τὴν εὐτυχίαν μας πρὶν ὁ θάνατος μᾶς καταλάβῃ. Ἄλλ' ἄρα γε ἐσυλλογίσθη; ποτὲ τὸν θάνατον, νεάνις;

Οὕτω δὲ λαλοῦσα ἡ γραία δὲν ἦν πλέον ἡ τῆς ταπεινῆ καὶ ὑποταγμένη μαύρη, ἀλλ' ἦτον ἡ γόησσα τοῦ σκηνώματος. Ἡ Ρόζα παρετήρησε περὶ αὐτὴν ὡς διὰ νὰ ἐπικαλεσθῇ βοήθειαν· ἀλλ' οὐδεὶς εἰς τὰ πέριξ εὐρίσκετο, πανταχοῦ δ' ἐπεκράτει ἐρημία καὶ σιωπῆ, ὥστε ἠσθάνθη τὴν γενναϊότητά της ἐκλείπουσαν. Εὐτυχῶς ὅμως ὠλακαὶ ἠκούσθησαν εἰς τὸ γειννιάζον δάσος καὶ κύων τις ἦλθε καὶ ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν της.

Ὁ κύων οὗτος ἦν τοῦ Ταμαριέζ. Αἱ φρίττουσαι τρίχες του, τὰ πηδήματά του, αἱ ὠλακαὶ του ἐμαρτύρουν τὴν χαρὰν του. Βλέπων τις αὐτόν, θὰ εἶλεγε ὅτι συνεμερίζετο τὴν πρὸς τὴν νεάνιδα ἀφοσίωσιν τοῦ κυρίου του.

— Πῶς εἶναι ὁ Ταμαριέζ; ἠρώτησεν αὐτῆ θωπούσα διὰ τῆς χειρὸς τὸ ζῶον, ὡσανεὶ ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποκριθῇ.

Ἡ εὐμετάβλητος τῆς Λουίζης φυσιογνωμία δὲν ἀπηνύαζε πλέον παρὰ αἰσθημάτων τρυφερὰ καὶ εἰρηνικά.

— Ὁ νεάνις τῆς πόλεως, ἐξηκολούθησε λέγουσα, δὲν εἶναι ὁ μόνος, ὅστις βλέπει ὅτι εἰσὶν ὠραία. Προφυλάξου, κυρία Ρόζα. Ὁ ἔρωσ εἰσδύει καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῶν μαύρων ὡς εἰς τὴν τῶν λευκῶν.

Ὀλίγην ὅμως προσοχὴν ἔδωκεν ἡ Ρόζα εἰς τοὺς λόγους τούτους, οἵτινες ἐφαίνοντο ὡς εἰδός τι ἀπειλῆς περιέχοντες. Ἐκτοτε ἡ Λουίζα δὲν τῆ ἐνέπνεε παρ' ἀποστροφῆν. Ἡ μαύρη λοιπὸν ἔλαβε τὸν δρόμον τοῦ δάσους· πρὶν ὅμως γίνῃ ἄφαντος ὤπισθεν τῶν δένδρων, ἐστράφη νὰ εἶπῃ πρὸς τὴν Ρόζαν. Ὁὰ ἐνταμιωθῶμεν πάλιν!

Ἐντούτοις ἡ Ρόζα βλέπουσα ὅτι ὁ Ταμαριέζ δὲν ἐφαίνετο, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ μόνη εἰς Γινεστέραν. Καὶ ὅμως ὁ μαύρος μακρὰν δὲν ἦτο. Κρυπτόμενος ὤπισθεν τῶν δένδρων τῆς πρὸς τὸν οἶκον φερούσης δενδροστοιχίας, παρηκολούθει τὴν κυρίαν του, ἥς τὸ ὠχρὸν καὶ κτηνῆδες πρόσωπον ἔδωκεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τῶν κλάδων. Ὁ κύων ἐσκίρτα πρὸ τῶν ποδῶν της, ὡσανεὶ διὰ τῶν παιγνίων του ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ τὴν κατῆρσιαν καὶ τοὺς βρυχασμούς της. Φθάσασα δὲ τὴν οἰκίαν, ἡ Ρόζα ἠσθάνθη μεγάλην ἀτονίαν, καὶ παραστήσακ

κῦτῃν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πατρὸς της, ὡς σὺνέπειαν τῶν κόπων τῆς ἡμέρας, ἀνέβη εἰς τὸν κοίτωνά της καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης της ἔπεσεν· ἀλλ' ὅμως πᾶσα ἀπόλαυσις ἀναπαύσεως, ἥς τοσαύτην εἶχεν ἀνάγκην, ὑπῆρξεν ἀδύνατος δι' αὐτὴν· διότι, ἅμα ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς, τῆ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουε φωνὴν ἀπειλητικὴν λέγουσαν αὐτῇ. Ἐσυλλογίσθη; ποτὲ τὸν θάνατον, νεάνις;

Αἱ θλιβεραὶ ἐντυπώσεις ἐξαλείφονται ταχέως ἀπὸ τὰς νέας καρδίας, καὶ ὅμως, οὔτε τὴν ἐπιούσαν, οὔτε τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας, ἡ Ρόζα ἠδυνήθη ν' ἀνεύρῃ τὴν ἡσυχίαν αὐτῆς· τὸ σῶμά της ἐπάσχειν ὡς τὸ πνεῦμά της. Μόνη ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἐπανίδῃ τὴν γραίαν Λουίζαν φρίκην τῆ ἐπροξένοι· οὐδ' ἠδύνατο δὲ ν' ἀναλογισθῇ τὴν ἐν τῷ σκηνώματι λαβοῦσαν χώραν σκηνῆν, χωρὶς εἰδός τι τρόμου νὰ δοκιμάσῃ· τῆ ἐφαίνετο ὅτι ἡ δούλη εἶχεν ἀποσιωπήσει τὴν τελευταίαν λέξιν αἰνίγματος ἀπειλητικῆς δι' αὐτὴν. Μολοντοῦτο ἐνίοτε, αὐτὴ ἐαυτὴν θέλουσα νὰ ἐνθαρρύνῃ, ἀπέφυγε τοῦ νὰ περιποιῇ τοσαύτην εἰς τοὺς λόγους μιᾶς παράφρονος σπουδαιότητος, καὶ εἰς ἐαυτὴν ὑπέσχετο νὰ ἐκδιώξῃ πάντας τοὺς ἐνοχλοῦντας αὐτὴν φαντασιώδεις φόβους. Ἰσως δὲ δὲν θὰ τὸ κατόρθου, ἀν δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἔρωσ, ὅπως ἐπάσχοι τὴν φαντασίαν αὐτῆς. Ἀλλὰ, τὸν ἔρωτα τοῦτον τὸν ὠμολόγησι λοιπὸν τέλος εἰς ἐαυτὴν; Ὁχι· ἀκόμη· καὶ μολοντοῦτο, ἅμα ἡ προσεχῆς τοῦ Εὐγενίου ἀναχωρήσις ἤρχετο εἰς τὸ πνεῦμά της, ἡ καρδία αὐτῆς ἐπαλλεν ἐκ ταραχῆς αἰφνιδίας. Διότι, ἀναχωρήσαντος αὐτοῦ, μόνη ἔμμενε πάλιν. Καὶ κυρίως, διὰ τούτου τοῦ αἰσθημάτων, ἠδυνήθη νὰ γνωρίσῃ τὴν ἰσχύν τῆς παραστροφῆς αὐτῆς δυνάμεως. Πρωτεύουσα ἀνυπομονησία ἀδιακόπως τὴν κατεμάστιζε. Συχνάκις δὲ ἀτελεύτητος κακοδιαθεσία, ἀνεζήτητο ἄλληθόνας, περιώριζαν αὐτὴν ἐντὸς τῆς κατοικίας. Καὶ τότε ὁ ἐλάχιστος ἐν τῇ ὀψῇ θόρυβος, αἱ ὠλακαὶ τοῦ κυνός, τὰ βήματα ἵππου τὴν συνετάραττον· ἐὰν δ' ὁ πατήρ της, θαυμάζων διὰ τὴν βραδύτητά του, ἐπρόφερε κατὰ τύχην τοῦ Εὐγενίου τὸ ὄνομα, ἡ καρδία της ἐπαλλε μετὰ πλειοτέρας ὀρμῆς, αἱ παρειαὶ της ἐχρωματίζοντο ἐρυθραὶ, καὶ, ὅπως κατισχύση τῆς ταραχῆς καὶ τῆς συγκινησιῶς της, εἶχεν ἀνάγκην ὅλης τῆς ἐνεργείας αὐτῆς. Τὴν ἀνίαν ταύτην αἰφνιδίως ἔκτακτος διεδέχετο ζωηρότης, καὶ ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην θορύβου, κινήσεως. Ἰπὸ τοῦ Ταμαριέζ καὶ τινῶν μαύρων παρακολουθουμένη, περιέφερε τὴν ἀνησυχίαν τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν κικνοτέρων δασῶν καὶ τῶν μερῶν τῶν πλέον ἐρήμων, χωρὶς οὐδὲν πρόσκομμα, οὐδεὶς φόβος νὰ τὴν ἀναχαίτῃ. Καὶ ὅμως πολλὰκις στιγμὰς δὲν παρήρχοντο καὶ αἱ δυνάμεις αὐτῆς ἐπρόδιδον τὴν κατ' ἀνάγκην ταύτην κίνησιν· τότε ἐδίεθε τὸ σύνθημα τῆς ἀναπαύσεως· ἐκάθηντο παρὰ τὴν ὄχθην ῥυακός τινος, καὶ ἐκεῖ ἔμμενε βεβουλισμένη εἰς τὸ νὰ θεωρῇ τὸ κατεργόμενον ὕδωρ μέχρις οὗ ὁ Ταμαριέζ ἤθελεν εἰδοποιῆσαι αὐτὴν ὅτι εἶναι καιρὸς ν' ἀναχωρήσῃ. Βραδέως ἀπεσπῶντο τότε οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπὸ τὴν

ὄχθην καὶ τὰ ποικίλλοντα αὐτὴν ἄνθη. Φεῦ! ἴσως, μὴ ἔχουσα πρὸς ποῖον νὰ ἐμπιστευθῇ, ἐζήτηε μὴ, μεταξὺ τῶν ἀνθῶν ἐκείνων, ἀνακαλύψῃ λευκάνθημόν τι, πρὸς ὃ νὰ δυνηθῇ νὰ εἶπῃ τὸ μυστικὸν της, ἡ ὄρφανῆ, ἡ ἔρημος κόρη!

Τὴν ταραχὴν ταύτην καὶ τὴν ἀγωνίαν ἀπὸ πολλοῦ ἐγνωρίζεν ὁ Εὐγένιος καὶ μετὰ λύπης ἀνεπύλει τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν δὲν ὑπέφερε παρὰ διὰ τὴν προσδοκίαν αὐτῶν. Καὶ μ' ὅλον τοῦτο ὁ ὀρθὸς λόγος ἀπῆτει νὰ μὴν ἐπανίδῃ πλέον τὴν Ρόζαν, ἀν καὶ ἡ εἰκὼν αὐτῆς αἰωνίως ἦν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Κατακλεισμένος ἄρα εἰς τὸ δωμάτιόν του, οὐδένα βλέπων, ὡς μόνην ἐνασχόλησιν, ὡς μόνην διασκεδάσιν εἶχε τὸ νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα αὐτῆς. Ἦγνοε ὅτι ἐπικαλεῖται μὲν τις τοὺς χαρακτῆρας τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶ, δὲν τοὺς ἐνθυμεῖται ὅμως· ὅτι διέρχεται αὐτῆ πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν ὡς ἐμφάνισις τις θεῖα, ἣν δὲν δύναται τις νὰ συγκρατήσῃ. Διότι μόνον διὰ τῆς καρδίας βλέπει τις τὴν ἀγαπωμένην γυναίκα, ἡ δὲ καρδία μόνον δι' αὐτὴν ἐνθυμεῖται.

Ὁ Εὐγένιος λοιπὸν εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν Ρόζαν· ἤθελε νὰ αἰτιαθῇ ἐνασχολήσεως ἀναποφεύκτους καὶ νὰ στείλῃ ἄνθρωπὸν τινα πρὸς τὸν κύριον Ραμβέρτον ὅπως λάβῃ τὰ ἐγγραφα περὶ ὧν τῷ εἶχεν εἰπεῖ· ἀλλ' ὅμως πάντοτε κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἡ σταθερότης τὸν ἐγκατέλειπεν, καὶ πάντοτε διὰ τὴν ἐπαύριον ἀνέβαλλε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τούτου. Τότε δὲ καὶ αὐτὸς, ὅπως διασκεδάσῃ τὰς ἀνησυχίας του, τὴν εἰρήνην τῶν δασῶν ἐπέδιωκε. Πολλάκις ἐνόμιζεν ἐαυτὸν ἐν μέσῳ ἀγρίων δασῶν ἀποπλανημένον, καὶ αἰφνης εὐρίσκετο εἰς τὰ πέριξ τῆς Γινεστέρας. Ἦμερᾶν ἄρα τινὰ, μετὰ μακρὰν, ἐν τοῖς διακλαδοῦσι τὴν χώραν στροφί, πλάνησιν, ἀπροσδοκίως ἐπὶ τῆς κορυφῆς εὐρέθη τῶν Γινέ. Μόλις δ' ἀπεκάλυψε τὴν στέγην τῆς κατοικίας καὶ τῆς εἰς αὐτὴν φερούσης δενδροστοιχίας τῆς χλοερᾶς κορυφᾶς, καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ρόζαν, ἔστω καὶ στιγμὴν μίαν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, κατίσχυεν ὅλων αὐτοῦ τῶν δισταγμῶν καὶ τῶν φόβων. Καὶ πάλιν ὅμως πρὶν λάβῃ τὴν πρὸς τὴν Γινεστέραν φερούσαν ἀτραπὸν, ἐστάθη καὶ ἐπὶ τινα χρόνον ἀκίνητος ἔμμενε, ὡσανεὶ εἶχεν ἀνάγκην νὰ συλλογισθῇ ὅ,τι ἐπεχείρει νὰ κάμῃ.

Ἐρρηθῆμεν ἤδη τῆς στιγμῆς ταύτης ὅπως ὑπάγωμεν εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς Γινεστέρας. Ὁ Κ. Ραμβέρτος ἐπεσκέπτετο τὰς δενδροφυτείας, ἐν δὲ τῇ αἰθούσῃ δὲν εὐρσκομεν παρὰ τὴν θυγατέρα του καὶ τὴν Ταμαριέζ. Ἡ Ρόζα δὲν ἦν πλέον ἡ τόσον λαμπρὰ ἐν ζωῇ καὶ φαιδρότητι ἐκείνη νεάνις, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς ἱστορίας ἡμῶν εἶδομεν. Ὁ ζωηρὸς δινηκεῖς ἐπεκρέματο ἤδη ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων αὐτῆς, τοὺς ὁποίους ἐξωγοῦνε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐρεθιστοῦ νοσηρῶν. Οἱ βραχίονες αὐτῆς, ἐκατέρωθεν τοῦ θρονίου της καταπίπτοντες,

εφρίνοντο ὡσεὶ ὑπὸ ἀδιοράτου χυνώσεως κατα-
βεβλημένοι. Ὁρῆος, καὶ τὴν ριπίδα του κρατῶν, ὁ
Ταμαριεὺς παρετήρησι θλιβερώς τὴν κυρίαν αὐτοῦ
κοιμωμένην. Εὐτυχῆς ἀναμφιβόλως ὄνειρον διήρα-
χτο διὰ τοῦ πνεύματος τῆς Ῥόζης, διότι ἐλα-
φρὸν ἐπὶ τῶν ἀπεχρωματισμένων αὐτῆς χειλέων
ἐπλανάτο μειδιάμα. Αἴφνης ὅμως ἐτινάχθη ἐξυ-
πνίσασα καὶ πρὸς τὴν ὁδὸν τὰ οὐς ἔτεινε.

— Κάποιος ἔρχεται, εἶπεν ἐγειρομένη μετὰ
κινήματος χαρᾶς.

— Εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ κύριος, ἀπεκρίθη ὁ
Ταμαριεὺς.

Συνήθως ὁ Τόμ δὲν χρομετίζει ὅταν πλησιά-
ζῃ τὴν κατοικίαν, ἐπανελάβεν ἡ Ῥόζα δὲν εἶναι
ὁ πατήρ μου.

Μετὰ σπουδῆς δὲ ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ
τὸν Εὐγένιον ἀνεγνώρισε. Πεζεύσας τὴν ἐχαιρέ-
ρήτησεν οὗτος καὶ ἀνθοδέσμην τινὰ τῇ προσέφερε.
Ἐρρίψεν ἀκολούθως τὸν χαλινὸν εἰς τὸν Ταμαριεὺς
καὶ, μετὰ προθυμίας ἀσυνειθίστου τὸν ἔσυρε πρὸς
τὸ μέρος τοῦ ἵπποσταίου, ὅπου ἤθελεν, εἶπε, νὰ
θεβαιωθῇ ὁ ἴδιος ὅτι τίποτε δὲν θὰ λείψῃ εἰς τὸν
ἵππον του.

Τὸ πρὸ ὀλίγου τέρον τῆς Ῥόζης τὸν ὕπνον
ὄνειρον εἶχε πραγματοποιηθῆ. Ἐπὶ τῆς ἰδίας θέ-
σεως διέμενον αὐτῇ, τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὰ ἄνθη
ἔχουσα ἀπενεῖς, κατεχομένη ὑπὸ τῆς γλυκυτέ-
ρας ἐκπλήξεως. Ἀλλ' αἴφνης σφοδρὸς παλμὸς ἔ-
καμε τὴν καρδίαν τῆς νὰ σκιρτήσῃ ἐν τῷ μέσῳ
τῆς ἀνθοδέσμης ἢ ὁ Εὐγένιος τῇ εἶχε προσφέ-
ρει ἢ κεκρυμμένον γραμματίον τι διὰ μολυ-
βδογραφίδος γεγραμμένον. Ὁρμηθεῖσα ὑπ' αἰσθή-
ματος ἰσχυροτέρου τῆς περισκέψεως, τὸ ἤνοιξε,
καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεγίνωσκε τὰς τελευταίας
λέξεις ὁ νεανίας ἐφάνη. Εἶδε τὸν ἀνεωγμένον χάρ-
την εἰς χεῖρας τῆς Ῥόζης, καὶ τὰ ἰκετεύοντα βλέμ-
ματὰ του εἰς τὰ ἰδικὰ τῆς ἠτένισαν καὶ αὐτὴ δὲ
ἡ ἴδια ἐκστατικῇ, κλονουμένη, μόλις ἠδυνήθη νὰ
κάμῃ νεῦμα εἰς αὐτὸν, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ θρο-
νίου τὴν ἀνθοδέσμην ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς σφίγγουσα

— ὦ! μ' ἀγαπᾶς λοιπόν! ἀνέκραζεν ὁ Εὐγέ-
νιος ῥιφθεὶς εἰς τὰ γόνατα τῆς. Ῥόζα, ἐπανεῖθε εἰς
σεαυτήν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοῦ ἀκούσω. Καὶ συγχρό-
νως ἐνηγκαλίζετο τὰς χεῖρας τῆς νεάνιδος, ἥτις
ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ τὴν ἀνθοδέσμην.

Ἡ Ῥόζα τὸν ἔβλεπε, τὸν ἤκουε χωρὶς νὰ δύ-
ναται νὰ τῷ ἀποκριθῇ εὐτυχῇ ἤθελε θεωρήσει ἐ-
αυτήν, ἂν ἡ ἐκστασις εἰς ἣν ἦτο βεβουθισμένη ἠδύ-
νατο νὰ διαρκῆσῃ διὰ παντός. Ἀλλ' ὅμως μακρὰν
τούτου, ἡ φωνὴ τοῦ Ταμαριεὺς ἦλθε νὰ τὴν απο-
σπάσῃ αἰφνιδίως αὐτῆς.

Ὁ Κ. Μαρκέσιος, εἶπεν ὁ μαῦρος εἰσελθὼν εἰς
τὴν αἴθουσαν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀπηγγέλθησαν μετὰ τὸν φυσικώ-
τερον τόνον. Ὁ Ταμαριεὺς ἀνέλαβε τὸ ριπίδιόν του
καὶ ἐστάθη εἰς τὴν συνήθη αὐτοῦ θέσιν, ὅπισθεν
τοῦ θρονίου τοῦ κυρίου του.

Ἡ αἰφνιδία εἰς τὴν ὑγιάν τῆς θυγατρὸς του
ἐπέλθουσα μεταβολὴ κατεφόβιζε τὸν Κ. Ῥαμβέρ-
τον πλείτερον παρ' ὅσον ἐφαίνετο ἄλλ' ὅμως αὐ-
τὸς ἑαυτὸν προσπαθῶν νὰ παραμυθῆσθαι ἀπέδιδεν
εἰς τὴν ἀσθενῆ αὐτῆς κρᾶσιν τὰ ἔχνη τοῦ μαρα-
σμοῦ ἄπερ διώρα ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῆς Ῥό-
ζης ἐνηγκαλίσθη λοιπὸν φαιδρῶς τὴν θυγατέρα
του καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Εὐγένιον.

— Ἐπερίμενα νὰ σὲ εἴρω ἐδῶ, εἶπεν εἰς τὸν
νέον δικηγόρον. Ἐμαθον ὅτι ὁ Σαιντ-Βάστυ μέλ-
λει ν' ἀποπλεύσῃ ἐντὸς δύο ἡμερῶν. Αἱ ἐπιστο-
λαί μου εἶναι ἐτοιμαί. Διατί νὰ μὴ δύναμαι νὰ
σὰς ἀφήσω τοὺς κατηραμένους αὐτοὺς μαῦρους!
Ἡ καρδία τῆς Ῥόζης εἰς τοὺς λόγους τούτους θλι-
βερώς ἐπίεσθη βλέμμα δὲ τοῦ Εὐγένιου τὴν ἔκα-
με νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ θλίψις τῆς συνεμερίζετο ὑπ'
αὐτοῦ.

— Ἐν τοσοῦτῳ, στοιχηματίζω, προσέθηκεν ὁ
μαρκέσιος, ὅτι ἡ Ῥόζα θὰ σοὶ ἐγγχειρῆσθαι φάκαλ-
λον ὀγκωδέστερον τοῦ ἐδικοῦ μου.

Ἀλλ' ἡ Ῥόζα δὲν εἶχε φροντίσει νὰ γράψῃ οὔ-
τε εἰς τὴν θεῖαν τῆς, οὔτε εἰς τὴν Ἑστέλλην μὴ
δυναμένη ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ὀλι-
γωρίας ταύτης, ἀπεκρίθη εἰς τὸν πατέρα τῆς.

— Δὲν μοὶ εἶπες ὅτι ἐπιστολαὶ τοσοῦτον μα-
κρὰ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐδῶ δὲν ἔχω ν' ἀγαπῶ
κανένα;

— Καὶ δὲν ἠθέλησας νὰ γίνης ἀξία τῆς ἐπι-
πλήξεως ταύτης, ἐπανελάβεν ὁ μαρκέσιος; ἀλλὰ
μὴ φοβοῦ, δὲν εἶμαι πλέον ἤδη ζηλότυπος.

Καὶ ταῦτα λέγων εἴλκυσε τὴν θυγατέρα του
πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἐθεώρησε μετὰ τρυφερότητος
συνάμα καὶ ἀνησυχίας τινός. Εἶδε τὴν εἰς τὴν ζῶ-
νιν τῆς ἀνθοδέσμην καὶ τὴν ἠρώτησε ποῖος τῇ τὴν
εἶχε δώσει.

— Ὁ Κ. Ῥαυμόνδος, ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις ἐρυ-
θριάσασα.

— Ἄ! νομίζεις ὅτι εὐρίσκεισαι ἀπὸ τώρα εἰς
Παρισίους, εἶπε φαιδρῶς ὁ μαρκέσιος ἀπευθυνθεὶς
πρὸς τὸν Εὐγένιον. Δὲν σ' ἐνόμιζα τόσο φιλοφρονη-
τικόν.

Ὁ ἀστείμως οὗτος, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Κ. Ῥαυ-
βέρτος ἐφάνη ὑπερηθεῖς, ἔθετο πέρας εἰς τὴν
συνδιάλεξιν. Οὐδ' ἔψευσε δὲ κατὰ τὴν διάρκειαν
τοῦ δειπνοῦ τὴν φαιδρότητά του, ἥς οὔτε ἡ Εὐ-
γένιος, οὔτε ἡ Ῥόζα ἠδυνήθησαν νὰ κοινωνήσουν
περιέμενον δὲ μετὰ πλείστης ὀσης ἀνυπομονησίας
τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἤθελον εὐρεθῆ μόνοι.

Ὁ μαρκέσιος ἀνεχώρησε διὰ τὴν συνήθη αὐ-
τοῦ περιπόλησιν. Οἱ δύο ἐρασταὶ ἄφησαν καὶ αὐ-
τοὶ τὴν αἴθουσαν. Οἱ δούλοι εἶχον ἐπανεῖθε ἀπὸ
τοὺς ἀγρούς. Πρὸ τῶν καλυθῶν ἔτρεχον καὶ ἐπὶ-
δαν ἡμίγυμνα τὰ τέκνα τῶν μαῦρων. Πολλὰ
γρᾶται μαῦραι κυκλοτερῶς καθήμεναι ἐκάπνιζον
ἀκηδῶς τὰς πίπας αὐτῶν. Ὁ ὑπόκωφος τῶν τυμ-
πάνων κρότος προσεκάλει τοὺς μᾶλλον ζωηρούς

εἰς τὸν χορόν. Οὐδὲν ὠμοιάζε τὴν προθυμίαν μεθ'
ἧς οἱ μαῦροι ἐρρίπτοντο πρὸς τὸν νέον τούτον
κάματον ὅπως λησιμονήσωσι τὸν τῆς ἡμέρας. Με-
ταξὺ δ' ὄλων τούτων, εἰς μόνος ἐπρωτίμα τὴν ἀ-
νάπαυσιν ἀπὸ τὸν χορόν. Πρὸς δένδρον τι ἐρει-
δόμενος συνάδευε μετὰ τὴν κεφαλὴν τὸν ῥυθμὸν
τοῦ χοροῦ τὸν ὅποιον μακρόθεν ἤκουε. Μετὰ τοὺς
χαρακτῆρας ἐμφυχομένους ὑπὸ ἐσωτερικοῦ τινος
ἐνθουσιασμοῦ, ἔδιδεν εἰς τὸ σῶμά του ταχεῖαν
τινα ταλάντευσιν. Ὁ μαῦρος δὲ οὗτος δὲν ἦτον
ἄλλος ἀπὸ τὸν δυστυχεῖ Ἀνίβαν ὅστις πάσχων ἀ-
κόμη ὡς ἐκ τῆς τιμωρίας τὴν ὁποίαν ἡ κατήγη-
σις τῶν μαῦρων τῷ εἶχεν ἐπιφέρει, ἦν ἠναγκα-
σμένος νὰ οἰκουρῇ. Ὅπως παρηγορῆται δὲ, ἔψαλ-
λε τὴν ἐπωδὴν ἄσματός τινος τῆς πατρίδος του
ἀρέσκοντος εἰς τὴν Ῥόζαν.

Τῶν οὐρανῶν τὸν θόλον,
Πληροὶ σκιά χρυσῆ,
Τῶν λάμπων πλὴν ὄλον
Ἡ μᾶλλον λαμπροτέρα, ὦ κόρη, εἶσαι σύ!

Ἀφοῦ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἠκροάσθησαν τὸ ἄσμα
τοῦτο, ὁ Εὐγένιος καὶ ἡ Ῥόζα εἶχον εἰσχωρήσει
ἐν τῇ συστάδι τῶν ὅπισθεν τῆς κατοικίας ἐγειρο-
μένων κοκκοφοινίκων. Ὁ Εὐγένιος τῇ διηγείτο πῶς
ὁ ἔρωσ του εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν
κατὰ πρῶτον τὴν εἶδε, καὶ πόσον εἶχε μέχρι τῆς
στιγμῆς ἐκεῖνης ὑποφέρει. Τὸν βραχίονά τῆς ὑπὸ
τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἔχουσα περσασμένον, ἡ Ῥόζα
ὀλοκλήρως ἀφίετο εἰς τὰ θέλητρα τῆς συνδια-
λέξεως ταύτης καὶ εἰς τὴν γλυκύτητα τούτων
τῶν ὁμολογιῶν ἐλησμόνου τὸ μέλλον ὅπως τὰς
εὐχαριστήσεις ἀπολαύσῃ τοῦ παρόντος. Ἀλλὰ
τέλος ὁ Εὐγένιος ἀνεμνήσθη ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἔ-
μελλε ν' ἀναχωρήσῃ. Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην, ἡ Ῥό-
ζα ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς ἐκλείπουσαν, στιγμι-
αἶα δὲ παρηκολούθησε σιωπῇ, καθ' ἣν ὁ βραχίων
αὐτῆς ἀκουσίας τῆς ἀπεσπᾶσθη τοῦ Εὐγενίου.

— Καὶ διατί, τῷ εἶπε τέλος, φεύγεις ἤδη;

— Διὰ νὰ σὲ ἐπιτύχω, ἀπεκρίθη ὁ Εὐγένιος
διότι ἂν μείνω, σὲ χάνω. Πρὶν ὅμως ἀναχωρήσω,
ἔχω παράκλησιν τινὰ νὰ σοὶ κάμω.

Τὸ βλέμμα τῆς Ῥόζης προσεκάλεσε τὸν Εὐγέ-
νιον νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Μὴ μ' ἐρωτᾶς, ἐπανελάβεν οὗτος, ποῖαί
εἰσιν αἱ αἰτίαι, αἵτινες καθιστᾶσι ἀναγκαίαν τὴν
ἀναχώρησίν μου ἀπ' ἐναντίας δὲ, ἂν ἔχῃς πεποι-
θησιν εἰς ἐμέ, ὅμως ὅτι, πρὶν ἐν ἔτος παρέλθῃ,
εἰς οὐδένα δὲν θ' ἀνήκῃς, καὶ ὁ πατήρ σου αὐτός
ἂν τὸ διέταττε!

Τὸ εὐλακρινὲς ἦθος μετ' οὗ ὁ Εὐγένιος εἶχεν ἐκ-
φρασθῆ ἀπέδωκεν εἰς τὴν Ῥόζαν ὅλην αὐτῆς τὴν
ἐμπιστοσύνην, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρα-
νὸν ὕψωσεν ὡς διὰ νὰ λάβῃ αὐτὸν τοῦ ὄρκου τῆς
μάστερας.

— Εὐχαριστῶ! ἀνέκραζεν ὁ Εὐγένιος κατα-
καλύπτων ἀπὸ φιλήματτα τὴν χεῖρά τῆς, ἀναχωρῶ
εὐτυχῆς.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Εὐγενίου, τὸν ὅποιον
ἔμελλε νὰ ἴδῃ μόνον μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους
ὀλοκλήρου, ἡ Ῥόζα ἀπεσπᾶσθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς
ὅπως κλαύσῃ χωρὶς φόβον τοῦ νὰ παρατηρηθῇ. Καθ'
ὄλην τὴν νύκτα, τὸ φῶς ἔλαυν ὀπισθεν τῶν παρα-
πετασμάτων τοῦ παραθύρου τῆς. Καὶ ὅμως μόνη
ἐν τῇ κατοικίᾳ δὲν ἔκλαιε διότι, ἂν τις ἤθελεν
ὑπεγείρει τὴν χονδροειδῆ αὐλαίαν ἥτις ἐκάλυπτε
τὴν θύραν τῆς καλύβης τοῦ Ταμαριεὺς, θὰ ἔβλεπε
τὸν ἄθλιον μαῦρον πικρὰ γίνοντα ὑδάκρυα ἐπὶ κυ-
ανοῦ τινος μανδύλιου.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Εὐγενίου,
ἡ Ῥόζα ἠσθάνθη ἀναφουμένους δριμυτέρους ὑπέρ-
ποτε τοὺς πόνους, τοὺς ὁποίους ἀπὸ πολλοῦ ἤδη
ὑπέφερε. Τὴν ἀνίαν καὶ τὴν ἐκλυσιν εἶχε διαδεχθῆ
ἤδη ἐσωτερικὸν πῦρ, τὸ ὅποιον ἐφλεγε τὸ στήθος
αὐτῆς. Μόλις δὲ καὶ μετ' ἀγῶνος ἐσύρτετο πρὸς τὸ
σκήνωμα, ὅθεν ἔβλεπεν τὰ ἀπὸ τῆς νήσου ἀπο-
πλέοντα πλοῖα. Οὐδ' ἠδύνατο δ' ὁ μαρκέσιος πλέον
νὰ ὑποκρούπῃ τὰς ἀνησυχίας του. Ἐσπέραν τινὰ,
ὑπὸ τοῦ Ταμαριεὺς παρακολουθούμενος, ὁ Κ. Ῥαυ-
βέρτος καὶ ἡ Ῥόζα διευθύνοντο πρὸς τὸ σκήνωμα.
Ἀσθενῆς καὶ κλονουμένη, ἡ Ῥόζα ἐστηρίζετο ἐπὶ
τοῦ βραχίονος τοῦ πατρὸς τῆς. Βλέπων ὅτι μετὰ
βίας εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς ἐκρατεῖτο, ὁ μαρκέσιος
ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν κατοικίαν, ἀλλ'
αὐτὴ δὲν ἠθέλησε νὰ συγκατανεύσῃ, εἰς τοῦτο. Ἐ-
κάθισε λοιπὸν ἐπὶ τινος ἐδράνου ἐκ βρώων, καὶ τὸ
πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ τὴν ὄρασίν τῆς προ-
σέβαλεν ἦν πλοῖόν τι ἐπὶ τῶν κυμάτων ταλαντευ-
όμενον. Ἐσκέρθη ἐπομένως ὅτι τὸ πλοῖον τοῦτο
ἦτο τὸ τὸν Εὐγένιον φέρον, καὶ ἐρύθημα τὰς πα-
ραιάς τῆς ἐκάλυψε ζωηρόν.

— Ἐλα δά, εἶπεν ὁ Κ. Ῥαμβέρτος παρατηρῶν
τὴν θυγατέρα του, ἂς μὴ τὸ κάμωμεν σπουδαῖον
πράγμα. Τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ μικρὰ κού-
ρασις ἀντὶ νὰ στέλλωμεν εἰς τὴν πόλιν νὰ ζητῶ-
μεν ἰατρὸν, ἐμποροῦμεν, ἂν θέλωμεν, νὰ συμβου-
λευθῶμεν τὴν γρᾶϊν Λουίζαν.

Μόλις δ' ἀπηγγέλθησαν αἱ λέξεις αὗται, καὶ
εἰς τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο μέρος, ὅπου πρὸ ἡμερῶν τὴν
εἶχεν ἰδεῖ, ἡ Ῥόζα παρετήρησεν ὑψόμενον τὸ ὕψι-
λόν τῆς μαῦρης ἀνάστημα. Βραδέως προὐχώρησεν
αὐτὴ πρὸς τὴν Ῥόζαν, παρεμέρισε τοὺς βροστρύ-
χους, τοὺς ὁποίους ὁ ἀνεμὸς εἶχε φέρει ἐπὶ τοῦ
μετώπου τῆς νεάνιδος, καὶ, εἰς τὴν ἀσθενῆ τῶν ἀ-
στέρων λάμπῃν, παρετήρησε τοὺς ὑπ' ὀδύνης ἀγνώ-
στου κοιλωθέντας ἐκείνους ὀφθαλμούς, τὸ λεπτο-
φυῆς ἐκεῖνο πρόσωπον, οὗ ἡ ὠχρότης διεκρίνετο καὶ
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους.

Ἡ Ῥόζα ἠσθάνθη φόβον ὡς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν
εἶχεν εὐφραθῆ μόνη μετὰ τῆς μαῦρης ἐν τῷ σκηνώ-
ματι. Προσπάθησε νὰ σύρῃ τὴν χεῖρά τῆς, τὴν
ὁποίαν ἡ Λουίζα ἐκράτει· ἡ γρᾶϊα ἐλογίζετο τοὺς
παλμούς τοῦ ἀνησύχου ἐκ τοῦ πυρῆτος ἐκείνου σφι-
γμοῦ τέλος δ' ἄφησε τὴν χεῖρα τῆς ἀσθενούς ἐκ-
πέψασα καγχασμὸν ἀπῆχῃ καὶ ξηρόν.

Ἡ Ῥόζα ἐνθυμήθη ὅτι τὸν γέλωτα τούτον τὸν

είχεν ακούσει, και πάραυτα ή εν τῷ σκηνώματι λαβούσα χώρην σκηνή ανέθη φοβερά εις τὸ πνευμά της, και τὸν βραχίονα ήρπασε τοῦ πατρός της. Οὔτε τὸ ἐλάχιστον τῆς μαύρης κίνημα δὲν διέφυγε τὸν Ταμαριζ.

— Τί έχει λοιπὸν και γελαῖ οὕτως ή παράφρων αὐτῆ γρατὰ; ἀνέκραξεν ὁ μαρκέσιος, τὸν ὁποῖον ή θεά τῆς Λουίζης ἔρριπτε πάντοτε εις ὄργην.

— Ὁ αὐθέντης ἀπατάται, ἐπανελάθεν ή μαύρη, ὅταν λέγη ὅτι ή Λουίζα εἶναι παράφρων· εἶπα εις τὴν κυρίαν Ρόζαν ὅτι θά μ' ἐπανίδῃ, και ἤλλα διὰ νά τῇ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν ἐκείνην τὴν ὁποίαν τοσάκις μ' ἐζήτησε. Θά κλαύσῃ, ἀκούουσα τὴν, κυρία Ρόζα, διότι εἶσαι καλή, τόσον καλή ὥστε ὅλοι οἱ μαῦροι ὅπου σὲ βλέπουν νά περνᾶς τὴν κυριακὴν, ὅταν ἐπιστρέφῃς ἀπὸ τὴν λειτουργίαν, κάμνουσι τὸν σταυρὸν των και παρακαλοῦν τὸν Θεὸν νά διδῇ ζωὴν εις τὴν νέαν λευκὴν τῆς Γιωστέρας.

Ἀπαρτισάσης δὲ τοὺς λόγους τούτους τῆς μαύρης, σαρδωνικὸν μειδίαμα συνέστειλε τὰ χεῖλη της.

— Φύλαττε τὰς μωρολογίας σου διὰ τὰ κτήνη τοὺς συμπατριώτας σου, ἐπανελάθεν ἀνωπομονῶν ὁ μαρκέσιος, και δεῖξέ μας τὴν ῥάχιν σου.

— Ὁ αὐθέντης; θά εἶδῃ τώρα ἀμέσως ἀν λέγω μωρολογίας, ἀπεκρίθη ή μαύρη, και μετὰ τὸ βλέμμα ἀποπεπλανημένον, ἤρχισε τὴν ἀκόλουθον διήγησιν ἀπὸ δάκρυα συνοδευομένη και ἀλλόκοτα σχήματα. (Ἀκολουθεῖ.)

Η ΛΟΥΚΙΑΗ

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 13).

Ζ'.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ή ζωὴ τοῦ πύργου πρὸς στιγμὴν διαταραχθεῖσα ἀνέλαβε τὸν συνήθη ρόθον αὐτῆς. Η σπουδῆ, ή φιλία, ἀτελεύτητοι συνδιαλέξεις διεμοιράζοντο τὰς ἡμέρας τῆς Λουκίλης. Ποτὲ δὲν ἐχόρταινεν ἐρωτῶσα τὸν Φρεδερίκον περὶ τῆς μητρός του, τῆς ἀδελφῆς του, τῶν δοκιμίων του, ἤθελε νά μάθῃ τὸν λόγον ὁ ὁποῖος ἔφερεν αὐτὸν εις Ἅγιον Μαυρίκιον, και πῶς εἶχε ζῆσει μέχρις ἐκείνου. Καὶ ὁ Φρεδερίκος διηγεῖτο φαιδρῶς τὰς πρώτας αὐτοῦ δοκιμὰς και τὰ πρώτὰ του ἔργα. Ἐμίλει περὶ τῆς τέχνης του μετὰ ζῆσιν, και μετὰ ἀπλότητα ὡμολογεῖ τὴν ἀλαζόνα και φιλόπονον πτωχείαν του. Ἀκολουθῶς ἐπήρχετο ή διήγησις τοῦ ταξιδίου του, και ή Λουκίλη τὸν ἠκολούθει, μειδιῶσα, πότε μὲν εις τὰς ἀμυώδεις λεωφόρους, πότε δὲ εις τὰς χλοερὰς στενωπούς. Διέγραφον ἀκολούθως μετὰ τρόπον γοητευτικὸν ὅλα τὰ πρῶτότυπα ὅσα εἶχον τεθῆ ἐμπροσθέν του, τῶν ὁ-

ποίων τὰ ἀλλόκοτα πρόσωπα ἀπεικονισθέντα μετὰ ἀσυμπαθῆ ἀκρίθειαν και πίστιν εἶχον συστήσει τὴν προῖκα τῆς ἀδελφῆς του. Τὴν ἀφιξίν αὐτοῦ παρὰ τῇ γηραιῷ του μητρὶ, τὸν γάμον τῶν δύο μεμνηστευμένων, τὰς ποιητικὰς του ἐν Κρεύζῃ ἐκδρομὰς, τὴν εις Ἅγιον Μαυρίκιον εἴσοδόν του και τὴν εις τὸν Χρυσὸν Ἄστον δικμονήν του, τίποτε δὲν παρέλειπε, ἀλλὰ διηγείτο τὰ πάντα μετὰ χάριτος. Δὲν ἐλησμόνησε οὐδ' ἀπὸ τὴν τὴν σημαίαν τοῦ πολιούχου ἀγίου, τὴν καταβρωθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν και ἀδιακρίτων μυῶν. Μ' ὅλον δὲ τὸ σέβας τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸς τὸν ἀγαθὸν ἐφημέριον, ή Λουκίλη δὲν ἠδυνήθη νά κρατήσῃ εὐθυμὸν ῥῆξιν γέλωτος ἀκούσασα τὴν διήγησιν τοῦ ἐπεισοδίου τούτου. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου εὐχαρίσται αὐτὴν ή διήγησις περὶ τῆς νέας ἐκείνης ἀδελφῆς τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζε, και ἀκαταπαύστως παρεκάλει τὸν Φρεδερίκον νά τῇ διηγηθῆ ἐκ νέου τὴν εὐτυχίαν τοῦ νέου ἀνδρογύνου.

— Θέλω νά γνωρίσω τὴν ἀδελφὴν σου, και θά μοῦ τὴν φέρεις; ή ὅταν ἐπανέλθῃ ή μήτηρ μου, θά ὑπάγωμεν ὁμοῦ νά τὴν ἰδῶμεν. Θά τὴν ἀγαπήσω, ὦ! θά τὴν ἀγαπήσω πολὺ· πιστεύεις ὅτι θά μ' ἀγαπήσῃ και αὐτὴ; ἔλεγε.

Πολλάκις ἄλλοτε, ή συνδιαλέξεις ἐλάμβανε χαρὰ κτῆρα σοδαρότερον. Ὅπως εὐχαριστήσασαι τὴν περιέργειαν τῆς Λουκίλης, ὀλιγώτερον ἀκόμη παρ' ὅπως γονιμοποιήσασαι τὴν παρθενικὴν ἐκείνην ψυχὴν, οἱ δύο γέροντες σπουδαίως ὠμίλουν μετ' αὐτῆς περὶ τῆς μετριοπαθοῦς αὐτῶν ὑπάρξεως ἀφωσιωμένης ὅλως εις τοὺς δυστυχεῖς. Ἀκούουσα δὲ αὐτῶν, ή Λουκίλη ἐνόει τὴν ἀγιότητα τῆς ἀφοσίωσης και τὸ μεγαλεῖον τῆς θρησκείας. Καὶ ή καρδιά της ἠνοίγετο περιχαρῶς εις τὰ μυστήρια τῆς ἀγαθοεργίας. Ἐπειτα, ὅταν ἤρχετο ή σειρά της, διηγείτο πᾶν ὅ,τι εἶχε διαλογισθῆ, πᾶν ὅ,τι εἶχεν αἰσθανθῆ πρὶν εἰσελθεῖ εις τὸν κοινὸν βίον.

— Η κατάσταση εις ἣν εὐρισκόμην ἦτο πολὺ παράδοξος, και λόγον αὐτῆς ματαίως ἤθελα πειραθῆ νά σᾶς δώσω. Τὰ πάντα ἐνόουν, ἠσθανόμην ὅλην τὴν ἀξίαν τῶν ἐπιδαψιλευομένων μοι φιλοστόργων φροντίδων. Ἡμῖν πλήρης εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀγάπην ή ὁποία ἐγρηγόρει περὶ ἐμέ· ἤθελα ν' ἀποκριθῶ εις τὰς θωπείας τῆς μητρός μου, ἀλλὰ δὲν εὕρισκα λέξεις ὅπως ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα και τὰς ιδέας τὰ ὁποία συνωθοῦντο, τὰ ὁποία ἐβόμβουον ἐντός μου ὡς μελισσῶν ἐργαζομένων ἐσμός. Πόσον καλὸς ὑπῆρξες, ὦ δόκτωρ, διὰ τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο παιδίον! Καὶ σὺ ἐπίσης, ὦ φίλε μου, προσέθετε ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ποιμένα. Σὰς ἠγάπων και νά σᾶς τὸ εἶπῶ δὲν ἠδυνάμην. Ἀδιαλείπτως ἤκουα εις τὸ στῆθος μου ὡς κρότον πηγῆς ή ὁποία θέλει μὲν νά ἐκχειρίσῃ, δὲν δύναται ὁμως νά διασχίσῃ τὸν βράχον και νά διέλθῃ. Ἄν ἐδοκίμαζα νά διαλύσω τὴν σιωπὴν, αἰ προσπάθειαι μου ἐδιπλασίαζαν τὴν σύγχυσιν τῶν λογισμῶν μου· ή ζωὴ μ' ἐπνιγε και ή πάλη μου ἀποτελειοῦτο διὰ τῆς ἀποκαρτερήσεως. Τὸ τί ὑπέ-

φερα δὲν δύναμαι νά ἐκφρασθῶ. Ὅταν ή μήτηρ μου ἐνηγκαλιζέτο τὰ γόνατά μου φωνάζουσα. Ἄκουσαί μου! ἀποκρίσου μοι!.. μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ή καρδιά μου ἤθελε νά διαρραγῆ, και ἐπιπτα ἀθυμούσα, κατασυντετριμμένη διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου. Ἡμῖν μόνῃ, και ἠγάπων τὴν φύσιν ή ὁποία τὰ πάντα δίδουσαί μοι, οὐδὲν μοὶ ἐζήτηε. Ἐκτὸς τούτων, συγχευμένην μόνον ἐνθύμησιν ἐτήρησα τῶν θλιβερῶν ἐκείνων χρόνων. Η εἰκὼν τοῦ παρελθόντος δὲν εἶνε δι' ἐμὲ παρὰ ὄνειρον, τοῦ ὁποίου τὰ διάφορα φαντάσματα ἀδυνατῶ ν' ἀνακαλέσω ἐναργῆ εις τὴν μνήμην μου. Η ζωὴ μου ἤρχισε ἐπ' ἧς ἡμέρας σὲ εἶδον ἐγερθεῖσα τοῦ ὕπνου μου.

Και ή Λουκίλη ἐνητένιζεν ἐπὶ τοῦ Φρεδερίκου βλέμμα εὐγνωμων.

Ὁ δὲ ἱατρὸς ἠκροᾶτο τὴν διήγησιν ταύτην τὴν ἀφελῆ, ὡς ἤθελεν ἀκροασθῆ τὴν παράδοσιν καθηγητοῦ.

Ἐν τούτοις, τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος ἤγγιζεν, ἀλλ' ή Κ. Μονσαβρέ δὲν εἶχεν ἐπανέλθει, και τίποτε περὶ αὐτῆς δὲν εἶχον μάθει. Ὁ δόκτωρ εἶχε γράψαι ἐκ νέου, και ἤδη εις τὸν πρέσβυν τῆς Γαλλίας εις Μιλάνον, εις Βενετίαν, εις Ρώμην, εις Φλωρεντίαν, ἀλλ' εις μάτην· ή Κ. Μονσαβρέ δὲν εἶχε διέλθει δι' οὐδεμιᾶς τῶν μητροπόλεων τῆς Ἰταλίας. Εἶχε στείλει ἀπεσταλμένον εις Παρισίους, ἀλλ' οὐδ' ἐντεῦθεν ἔμαθάν τι. Η οἰκία τοῦ ὑποκόμητος ἦν κεκλεισμένη ἀπὸ πολλῶν ἤδη μηνῶν. Τί ἐγίνετο λοιπὸν ή Κ. Μονσαβρέ; Εἰς ποίας χώρας περιῆγε τὴν θλίψιν αὐτῆς; Ἐνῶ ή εὐτυχία τὴν περιέμενεν εις τὴν φλιάν τῆς θύρας της... Καὶ εις τὴν ιδέαν ταύτην ὑπῆρχε τι τόσον συγκινητικόν, ὥστε ἤθελε διαρρήξῃ και τοῦ ψυχροτέρου ἀνθρώπου τὴν καρδίαν.

— Διατί ή μήτηρ μου δὲν εἶνε ἐδῶ; ἠρώτα ἐπιμόνως ή Λουκίλη τοὺς φίλους της. Διατί βραδύνει νά ἐπανέλθῃ; Μετὰ κλαίει και οὐδεὶς τῇ λέγει ὅτι ή θυγάτηρ της ζῆ και τὴν ἐπιποθεῖ.

Ἄλλοτε ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ και νά τὴν ζητήσῃ εις τὸν κόσμον ὀλόκληρον. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ή ψυχικὴ της ἀλάνθαστος ὁρμὴ ἤθελε ὀδηγήσει τὰ βήματά της. Ἡνοεῖτο νά πιστεύσῃ ὅτι ὁ κόσμος, ὅσον μέγας και ἀν ὑποτεθῆ, ἤθελε δυνηθῆ ἐπὶ πολὺ νά τὴν κρύψῃ ἀπὸ τὴν φιλοστοργίαν της. Ἄλλοτε πάλιν, μόνῃ ἐν τῷ δωματίῳ της, καθημένη ἐμπροσθεν τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου της, τὴν ἐκάλει μεγαλοφώνως. — Μητέρα μου! μητέρα μου! ἔλεγεν· ἤλθεν ἤδη ή σειρά μου και σὲ κράζω· ἀκουσέ με! ἀποκρίσου μοι, μητέρα μου! Ἄν ἤκουε θόρουδόν τινα ἐταράσσετο· ἀν ἤκουε κάλπασμα ἵππου ή ὀχήματος κυλισμὸν ἐν τῇ ὁδῷ, τὸ αἷμα συνέρρεεν εις τὴν καρδίαν της. Ἐνθυμείται βεβαίως ὁ ἀναγνώστης τὸν πιστὸν σύντροφον τὸν ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ τῆς Λουκίλης παιδίου οὐσης, τὸν ἐπαναφέροντα αὐτὴν εις τὸν πύργον ὁσάκις ἐλησμονεῖτο εις τὰ δάση. Ὡς τότε, και ἤδη παντα-

(Εὐτέρ. Τόμ. ΣΤ'. φυλ. 14)

χοῦ και πάντοτε τὴν παρηκολούθει, αἰείποτε εὐρίσκετο εις τοὺς πόδας της. Η νέα κόρη τῷ ἔλεγεν ἐνίοτε. — Τοῦρκε, ποῦ εἶνε ή μήτηρ μου; ζήτησέ την, καλέ μου κύον! Καὶ ὁ Τοῦρκος πάραυτα, σείων τὴν οὐρὰν του, ἔτρεχεν ὀσφραίνόμενος ὅλας τὰς γωνίας τοῦ οἰκήματος, ἔτρεχεν εις τὰς αὐλὰς, εις τὰς ὁδοὺς, εις τὰς πεδιάδας πενθίμους ἀφίων ὑλακὰς, ἔπειτα ἐπανήρχετο, καταβεβίβασμένα ἔχων τὰ ὦτα, και ἠπλοῦτο εις τοὺς πόδας τῆς νέας κυρίας του, ἥτις θλιβερῶς τὸν ἐθώπευε. Ἡρχοντο μάλιστα ἡμέραι καθ' ἃς ή ἀποκαρτέρησις ἐκυρίευε τὴν Λουκίλην· ἀλλ' οἱ τρεῖς φίλοι ἠγρύπνουσαν ἐπ' αὐτῆς, και διὰ γλυκέων λόγων τὴν παρηγόρουσαν και τὴν ἐνεθάρρουναν. Καὶ ὁ μὲν ἱατρὸς τῇ ὑπέσχετο τὴν προσεχῆ ἐπάνοδον τῆς Κ. Μονσαβρέ, ὁ δὲ ἐφημέριος τὴν ἐδίδασκε τὴν ὑποταγὴν ἡμῶν πρὸς τὰς θείας βουλὰς, ὁ δὲ Φρεδερίκος ἐδιπλασίαζε τὴν προθυμίαν του και τὴν ἀδελφικὴν τρυφερότητα. Συγινουμένη ἐκείνη τότε ὑπὸ τῶν φιλοστόργων φροντίδων, τὸ ἀξιαγάπητον παιδίον ἐφοβεῖτο μὴ γίνεαι ἀχάριστος, και ἀνελάμβανεν ἐλπίδα και ἐγίνετο εὐτυχῆς.

Αἱ πρῶται ὠραῖαι ἡμέραι συνεπλήρωσαν τὴν ἀναγέννησίν της. Παρευρέθη εις τὴν ἔγερσιν τῆς φύσεως, ὡς ή Εὐα θεωμένη κατὰ πρῶτον τὰ θέλητρα τῆς Ἑδέμ. Η νεότης και ή εὐφυΐα ἠκτινοδόλουν ἐπὶ τοῦ μετώπου και τοῦ βλέμματός της τοῦ ἄλλοτε ἀκινήτου. Ποτὲ ὠραιότης γλυκυτέρα δὲν εἶχε μειδιάσει εις τὴν λάμψιν τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ πάντα ἐπόαζον, ἐψαλλον, ἠθθουν· και αὐτὴ ή ἴδια ἦν μία τῶν χαρίτων τῆς πλάσεως. Μετὰ τοῦ φθινοπώρου εἶχον ἐπανέλθει οἱ μακροὶ περίπατοι. Ὁ Φρεδερίκος δὲν ἐσυλλογιζέτο πλέον ν' ἀναχωρήσῃ· ἐλησμονεῖ πᾶν ὅ,τι δὲν ἦτο Λουκίλη. Ν' ἀναπνῆ τὸν ἀέρα τὸν ὁποῖον ἐκείνη ἀνέπνεε, νά μεθύσκειται κατὰ πᾶσαν ὥραν ἀπὸ τὸ θέλητρον τῆς φωνῆς και τῆς παρουσίας της, και τίποτε ἄλλο δὲν ὤνειροπόλοι, τίποτε ἄλλο δὲν ἐζήτηε. Η συνειδησις του ἦν ἡσυχός· ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῆ, ἀλλ' ὁ δόκτωρ τὸν εἶχεν ἐμποδίσει ὀμιλῶν εις αὐτὸν περὶ ἐκπληρώσεως καθηκόντων. Τί τῷ ἐπεφύλαττε τὸ μέλλον; Ὅποῖον ἤθελεν εἶσθαι τὸ τέλος τῆς παραταθείσης διαμονῆς αὐτοῦ εις τὸν πύργον τοῦ Μονσαβραῖ; Περὶ τούτου δὲν ἀνησύχει, δὲν ἐταράττετο, ἀλλ' ἄφινε νά τρέχωσιν αἱ ἡμέραι.

Η'.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ή Λουκίλη ἐπεθύμει νά καταβῆ εις Ἅγιον Μαυρίκιον, κυριακὴν τινα, ἐν ὠραία τινὶ πρωΐᾳ, ἔλαβε λοιπὸν τὸν βραχίονα τοῦ δόκτωρος και ἐπορεύθη εις τὸ χωρίον· ὁ Φρεδερίκος ἐβάδιζε πλησίον αὐτῆς. Ἐφθασαν δὲ ἐπὶ τῆς πλατείας, ὅτε εἶχε συναθροισθῆ πλέον ὅλον τὸ σιωπηρὸν πλῆθος τοῦ χωρίου, ἐν τῷ ἀγροτικῷ ναφ' ή θεία λειτουργία ἤρχιζεν ἤδη. Οἱ χωρικοὶ οἴτινες δὲν ἐγνώριζαν τὴν Κ. Μονσαβραῖ παρὰ διὰ τῶν ἀγαθοεργιῶν της, πο-

λύ ολιγώτερον ἐγνώριζαν τὴν κόρην της. Ἀλλὰ, ὡς γνωστόν, ἡ πτωχὴ ἀθῶα ὑπῆρξεν, εἰς διάστημα δεκαετῆς, ἡ μεγαλύτερα ἐνασχόλησις τοῦ χωρίου. Ἡ εἶδησις τοῦ θανάτου της τοὺς εἶχε καταλυήσει καὶ ἡ ἀνάστασις της ἦν τὸ ἀντικείμενον ὄλων τῶν συνδιαλέξεων. Ἐνόσω διήρκει λοιπὸν ἡ λειτουργία ὅλα τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Φρεδερίκου, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν ὡς σώσαντα αὐτὴν, ὡς εἶχε σώσει ἄλλοτε τὸ χωρίον διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως τῆς σημαίας τοῦ Αγίου Μαυρικίου. Ἐξεληθόντες τῆς ἐκκλησίας περιεκυκλώθησαν ὑπὸ πλήθους συνωθουμένου, τὸ ὁποῖον τοὺς συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας τοῦ κελλίου τοῦ ἐφημερίου. Ἡ Λουκίλη διέμεινεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ πρεσβυτέρειον, ἀπεσύρθη δὲ λαβοῦσα πάλιν τὸν βραχίονα τοῦ δόκτωρος Βικεντίου· ἀλλὰ, μετὰ τινὰ βήματα, ζητηθεὶς ὁ ἱατρός ἐκ μέρους ἀσθενοῦς τινος, παρεχώρησεν εἰς τὸν Φρεδερίκον τὸν βραχίονα τῆς Λουκίλης, καὶ οἱ δύο νέοι διεληθόντες τὴν πλατείαν ἔφθασαν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐσκαμμένην ἀτραπὸν, χωρὶς ν' ἀκούσωσι τὰς εὐφημίας τῶν χωρικῶν οἱ ὁποῖοι τοὺς ἤνοιγαν διάβασιν.

Ἡ Λουκίλη καὶ ὁ Φρεδερίκος ἔσπευσαν ν' ἀπαλαχθῶσι τῆς περιεργείας τῶν ἰθαγενῶν. Ἐβάδιζαν ἐπὶ τοῦ ἐρήμου μονοπατίου, συγκρατούμενοι διὰ τῶν βραχιόνων. Αὕτη ἦτον ἡ πρώτη περίστασις καθ' ἣν εὐρίσκοντο μόνοι· καὶ ἐμεθύσκοντο ἄνευ παραχῆς καὶ με συνείδησιν γαληνιαίαν ἐκ τῆς εὐ-

τυχίας ἐκείνης τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχον ζητήσει. Καὶ τίποτε μὲν ἐξ ὧσων δὲν ἤθελον εἰπεῖ ἐνώπιον τοῦ ἐφημερίου καὶ τοῦ ἱατροῦ δὲν ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους, καὶ μολοντοῦτο ἦσαν εὐτυχεῖς αἰσθανόμενοι ὅτι ἦσαν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, περιπατοῦντες ἄνευ μάρτυρος ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ. Ποτὲ δὲν εἶχον ἀνησυχῆσαι διὰ τὰ ἐπιτηροῦντα αὐτοὺς βλέμματα, καὶ μολοντοῦτο μετ' ἀφράστου εὐχαριστήσεως ἀπήλαυον τῆς πρώτης ἐκείνης ὥρας τῆς μοναζίας καὶ ἐλευθερίας. Ἡ ἑσπέρα ἦν ὡραία. Βήματά τινα ἀπὸ τοῦ πύργου, ὑπῆγαν καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ κατωφεροῦς τινος λοφίσκου, ἔνθα κατὰ πρῶτον ὁ Φρεδερίκος εἶχεν ἰδεῖ τὴν Λουκίλην.

— Ἐδῶ, εἶπεν ὁ Φρεδερίκος, ἐπ' αὐτῆς τῆς θέσεως ὅπου εἴμεθα σὲ εἶδα κατὰ πρῶτον. Ἦτο τότε ὡραία φθινοπωρινὴ ἡμέρα. Μόλις δὲ σὲ εἶδα, καὶ ἦσο ἤδη ἡ μοναδικὴ ἐνασχόλησις τῆς ζωῆς μου.

Καὶ ὁ νέος καλλιτέχνης διηγήθη ποῖαν αἰφνιδίαν συμπάθειαν εἶχεν αἰσθανθῆ διὰ τὴν τύχην τῆς Λουκίλης. Ὁ λόγος του εἶχε τὴν δύναμιν καὶ τὴν εὐχερῆ εὐγλωττίαν τῶν εἰλικρινῶν αἰσθημάτων. Ἡ Λουκίλη κατατεθειγμένη δὲν ἐφρατάζετο νὰ τὸν διακόψῃ. Ἡ φωνὴ τοῦ Φρεδερίκου ἔφθανεν εἰς τὴν καρδίαν της, δροσερωτέρα, εὐωδέστερα τοῦ ἀέρος τοῦ κυρτοῦντος τὴν κορυφὴν τῆς περὶ αὐτοὺς χλόης.

Ὅτε δὲ ἔπαυσεν ὁμιλῶν.
— Οὕτω λοιπὸν, εἶπεν ἐκείνη, πρὶν μὲ γνωρίσης, ἐσυλλογίζεσο ἐμὲ, συνέπασχες εἰς τὴν δυστυχίαν μου; ὦ φίλε μου, εἶσαι πολὺ ἀγαθός. Ἀφοῦ

λοιπὸν εὐρισκόμεθα μόνοι, θέλω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ καὶ ἐγὼ πράγμα τι τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐκμυστηρευθῶ ἐνώπιον τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ ἐφημερίου. Ὅτε ἡ ζωὴ μου δὲν ἦτον ἀκόμη παρὰ ὄνειρον ἐπίπονον καὶ βασιανιστικόν, ἔβλεπα κατὰ πᾶσαν νύκτα μυστηριώδες τι ὄν τὸ ὁποῖον ἐκάθητο εἰς τὸ προσκέφαλό μου, καὶ τὸ ὁποῖον σοῦ ὠμοίαζεν ὡς ἀδελφός. Μὲ ἔβλεπε μειδιῶν καὶ ἠσθανόμην τὴν διάνοιάν μου δεσμευομένην εἰς αὐτόν. Μοὶ ἐλάλει, καὶ εὐκόλως εὕρισκα λόγους νὰ τοῦ ἀποκριθῶ. Εἶχεν ὄλους τοὺς χαρακτῆράς σου· ἡ φωνὴ του ἦτο γλυκεῖα ὡς ἡ ἐδική σου· ὅτε δὲ σὲ εἶδα εἰς τὴν ἔγερσίν μου, ἀνεγνώρισα τὸν φίλον τὸν ἐπισκεπτόμενον τὰ ὄνειρά μου.

Εἶχον δὲ πέσει εἰς σιωπηρὰν ὄνειροπόλησιν· ἐσίγων, ὅπως κάλλιον ἀκούωσι τὴν θεῖαν φωνὴν τῶν ψυχῶν των. Δύο βήματα μακρὰν τοῦ μέρους ἐφ' οὗ ἐκάθητο, ὁ ἱατρός ὁ ὁποῖος, τοὺς εἶχε προφθάσει χωρὶς νὰ ἦναι αὐτὸς ὁρατός, τοὺς παρετήρει ἀπὸ τινων στιγμῶν μὲ ἦθος σκεπτικόν καὶ γλυκῦ.

— Τέκνα μου, εἶπε μετ' ἀγαθότητος, εἶναι πλέον ἐξώρας· ὁ Ἱπποκράτης λέγει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεται τις πολλὴν ὥραν εἰς τὴν δρόσον τῆς νυκτός.

Ἄγνοι ὡς ὁ οὐρανός ὁ ἀκτινοβολῶν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς των, οἱ δύο νέοι δὲν εἶχον αἰσθανθῆ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἱατροῦ, οὔτε ἐρύθημα εἰς τὸ μέτωπον οὔτε παραχῆν εἰς τὴν καρδίαν, δὲν ἠσθάνθησαν μὲν ἐντροπὴν, ἠσθάνθησαν ὅμως συγκίνησιν.

Τὸ ἰσόλοιπον τοῦ περιπάτου διήλθε σιωπηλόν, καὶ ὁ βραχίον τῆς Λουκίλης ἔτρεμεν ὑπὸ τὸν τοῦ ἱατροῦ. Μόλις ἐπανελθὼν εἰς τὸ κατάλυμά του, ὁ Φρεδερίκος ἀντὶ νὰ διέλθῃ τὴν ἑσπέραν του μετὰ τοῦ ξένου, ὡς συνείθιζε νὰ πράττῃ, τοῦ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα καὶ εἰς τὸν κοιτῶνά του ἀπεχώρησε· ἡ εὐτυχία ἔχει ἀνάγκην ἡσυχίας πρὸς κατανόησιν αὐτῆς, καὶ, ὡς ἡ θλίψις, εἶναι φίλη τῆς μονώσεως. Οἱ ἀστέρες ὠχρίων, ἡ ἀνατολὴ ἤρχιζε νὰ ὑποφώσκη, καὶ ὁ ἱατρός Βικέντιος ἀκόμη περιεπάτει εἰς τὰς δενδροστοιχίας τοῦ κήπου του. Εἶχεν ἰδεῖ τὴν προτεραίαν τὴν ἄφρων ὄνειροπόλησιν τῆς Λουκίλης καὶ τοῦ Φρεδερίκου· ἀμοιβαία ὁμολογία δὲν θὰ τὸν ἐμάνθανε περισσότερα. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ ἀγαθὸς ἱατρός δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἐν τῇ κλίσει τῆς νεάνιδος πρὸς τὸν νέον καλλιτέχνην, ἡ δρμήν τινα τυχαίαν ἧς ἦτο βέβαιος ὅτι ἤθελε κατισχύσει ἡ φρόνησις. Ἐξ ἄλλου πάλιν ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, τὴν ὁποῖαν ὁ Φρεδερίκος εἰδείκνυε πρὸς αὐτὴν τὸν καθισύχαζε πλειότερον. Ὁ ἀγαθὸς ἱατρός ἐνόεσεν ἀργὰ ἴσως ὀλίγον, ὅτι εἶχεν ἀπατηθῆ εἰς τὰς σκέψεις του. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ, τί μέρος νὰ λάβῃ; Διότι ἡ θέσις ἦτο δηλειματικὴ. Ἄν ὁ Φρεδερίκος ἀπεμακρύνετο, τί ἤθελε γίνεαι ἡ Λουκίλη; Ἄν πάλιν ἔμενε, ποῦ ἤθελε καταστήσει ἡ στοργὴ ἐκείνη ἧτις δὲν ἐτόλμα ἀκόμη νὰ ὀνομασθῇ; Ἡ Κ. Μονσαβρὲ ἤθελεν ἀρὰ γε συγ-

κατατεθῆ νὰ δώσῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς της εἰς τεχνίτην παροδικόν; Ὁ ὑποκόμης, ὅστις δὲν ἔλειπεν οὐδὲ κεραίαν ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικά του καθήκοντα, θὰ ἐσυγχώρει τοιοῦτον δεσμόν; Καὶ ὅθεν καὶ ἂν ἔστρεφε τὸ πρᾶγμα, ὁ ἱατρός δὲν ἔβλεπε παρὰ προσκόμματα καὶ δυσχερείας. Ἐσυλλογίζετο περίλυπος τὸ μέλον τῶν δύο νέων τοὺς ὁποῖους ἠγάπα, τὴν ζωὴν τῆς Λουκίλης μόλις ἀνοιχθεῖσαν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀπειλομένην ἀπὸ δυστυχίαν. Διανοεῖτο μετὰ τρόμου τὴν παρατεταμένην ἀπουσίαν τῆς Κ. Μονσαβραῖ, καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν καμπτόμενον ὑπὸ τὴν βαρείαν εὐθύνην, ἧτις ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς πολιᾶς κεφαλῆς του.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἔλαβεν ὀλίγων ὥρων ἀνάπαυσιν, ἐσκόπει νὰ καταβῆ εἰς τὸν χωρίον ὅπως συσκεφθῆ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του· ἀλλ' ἐνῶ ἤνοιγε τὴν κηλιδωτὴν θύραν τοῦ κήπου, εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ ταχυδρόμου τοῦ χωρίου.

— Μία ἐπιστολὴ σου, κύριε Βικέντιε.

Ὁ ἱατρός ἄφησε φωνὴν χαρᾶς ἀναγνωρίσας τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐπιγραφῆς. Ἦτον ἐκ μέρους τῆς Κ. Μονσαβραῖ. Ἐνῶ ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς Ἰταλίαν, ἡ μήτηρ τῆς Λουκίλης δὲν εἶχεν ἀφήσει τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ἐζῆ εἰς τὸν Ἅγιον Ραφαὴλ ἀποχωρήσασα εἰς Βάρ. Ἐγράφε δέ.

« Γηραιὸ φίλε μου,

» Ἐφθασα ἐδῶ νεκρὰ μᾶλλον ἢ ζῶσα, ἠρνήθην
» δὲ νὰ ὑπάγω μακρύτερα. Διὰ τὰ τάχα; Ἡ θλίψις
» μου δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἐπιδιώκουσι
» διασκεδάσεις. Ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθην ἐξ αὐτῆς νὰ ἀπο-
» θάνω, μ' αὐτὴν θὰ ζήσω μέχρι τῆς τελευταίας ἡ-
» μέρας μου. Διὰ τὴν ὑπέφερες ὥστε ὠφελθέντες ἐκ
» τῆς λειποθυμίας μου νὰ μ' ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τὴν
» κλίνην εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ θυγάτηρ μου εἶχεν ἐκ-
» πνεύσει; Διὰ νὰ σωθῶ, μ' εἶπον· ἂ! ἡ θλίψις δὲν
» θανατόνει, ἱατρέ. Αἰσθάνομαι τέλος τὴν δύνα-
» μιν νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν οἰκίαν ἐν ἣ ἔζησα το-
» σοῦτον χρόνον μετὰ τῆς ἀγαπητῆς μου Λουκί-
» λης. Ἐκεῖ θέλω νὰ γηράσω καὶ νὰ σβυσθῶ καὶ
» ἐγὼ, μόνη μετὰ τὴν εἰκόνα της. Ποτὲ δὲν ἐνόησα
» τὰς ἀσθενεῖς ἐκείνας καρδίας αἱ ὁποῖαι φοβοῦνται
» νὰ κατοικῶσιν εἰς τὰ μέρη ὅπου τὸ πᾶν τοῖς
» ἀνακαλεῖ ἀκαταπαύστως τὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα
» ἐλάτρευον καὶ τὰ ὁποῖα ἀπώλεσαν. Ἐντὸς ὀλίγων
» ἡμερῶν θὰ ἦμαι πλησίον σας. Εὐτυχίαν πλέον
» εἰς τοῦτον τὸν κόσμον δὲν περιμένω. Ἡ μόνη πα-
» ρρηγορία μου θὰ ἦναι τὸ νὰ ὁμιλῶ περὶ αὐτῆς
» κατὰ πᾶσαν ὥραν. Θέσε εἰς τὸ προσκέφαλαίον
» μου τὴν εἰκόνα τὴν ὁποῖαν μ' ὑπεσχέθης. Εἶχα
» γράψει νὰ σοῦ τὴν ζητήσωσιν, ἀλλ' ὁ ἀδελφός
» μρυ, σκληρῶς εὐσπλαγγνίᾳ φερόμενος, ἐκράτησε
» τὴν ἐπιστολήν μου. Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι, Λουκί-
» λη μου, πᾶν ὅ,τι μοὶ μένει ἐκ σοῦ!
» Ὑγίαινε, ἀγαθὸ μου φίλε, ὁ Θεὸς ἄς σὲ προφυ-
» λάττῃ ἀπὸ πᾶσαν δυστυχίαν!

» AMALIA MONSABRAI »

ὥστε ἐπλησίαζε τὴν προπέτειαν, συμπεριφορὰν τόσον ἐπιτηδευμένην, ὅπως τὸν Τόσον ἀπελπιστικόν, ὥστε ἀφοῦ ἐπὶ μίαν ὥραν ἤθελες τὸν ὑποφέρει σου ἤρχετο νὰ βίψῃ εἰς κόρακας τὸν πλόν σου, νὰ περιπατῆς ἀνυπόδωτος, καὶ μὲ τὰς χεῖράς σου νὰ τρώγῃς· εὐγενῆς κατὰ τὰ ἄλλα, δὲν τὸ ἀνοῦμαι τοῦτο, οὐδὲ θέλω νὰ φέρω ἄλλην ἀπόδειξιν πρὸς τὴν ἀφοσίωσίν σου πρὸς τὴν νύμφην σου, καὶ τὴν φιλοστοργίαν σου πρὸς τὴν ἀνεψιάν σου, τοιοῦτος ἦτον ὁ ὑποκόμης τοῦ Μονσαβραὶ, ὅστις ἐθεωρεῖτο γενικῶς ὡς τέλειος εὐπατρίδης. Μεταξὺ ἄλλων ἀξιώσεων εἶχε καὶ ὅτι ἀγαπᾷ τὰς ὠραίας τέχνας καὶ ὅτι ἐννοεῖ καὶ ἀπὸ αὐτάς. Ἀλλὰ περὶ τῶν ζωγράφων εἶχεν ἄλλην ἰδέαν πολὺ ὀλίγον κολακευτικὴν δι' αὐτοὺς· διότι τοὺς ἐθεώρει ὡς γένος τι παραφυῶν τοῖς ἀνθρώποις ζώων, τὰ ὅποια μετείχον κατὰ μὲν τὸ λογικὸν τῆς φύσεως τοῦ κἀστωρος, κατὰ δὲ τοὺς τρόπους εἰρωκουσίου Ἀμερικανοῦ, καὶ τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἐθεσεν ἐπὶ τῆς γῆς μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ζωγραφίζωσι εἰκόνας, ἢ νὰ γλύψωσι ἀνδριάντας. Καὶ μόνος ἄρα ὁ πῖλος τοῦ Φρεδερίκου ἐβύθησεν αὐτὸν εἰς βαθεῖαν ἐκπληξιν.

—Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν Φρεδερίκον χαίρειν αὐτὸν καὶ καθίζων πλησίον σου· ὁ ἱατρός Βικέντιος μᾶς ἐθεσεν ὑπ' ὄψιν ὅλα ὅσα περὶ τῆς ἀνεψιάς μου ἔκαμες. Λυποῦμαι εὐλοκρινῶς διότι δὲν περιῆλθον ταῦτα εἰς γνῶσίν μου ταχύτερον. Ὁ καιρὸς σου εἶναι πολύτιμος. Εὐχαριστοῦμαι ἀναγνωρίζων αὐτὸ, ἀλλ' ἡ εἰκὼν τῆς Λουκίλης εἶναι ἀληθῶς θαῦμα. Μὴ ἐκλάβῃς δὲ τὴν φιλοφροσύνην ταύτην ὡς λόγον τοῦ ἀέρος· ἐπεσεκλήθη τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Ἰταλίαν, τὴν Βελγικὴν, ἀλλὰ, τὸ ὁμολογῶ, ὀλίγας γραφὰς εἶδα εὐχαρισθησάσας με τόσον. Προσδιόρισεν λοιπὸν σὺ ὁ ἴδιος τὴν τιμὴν τῆς ἐργασίας σου, ὅση δὲ καὶ ἀν' ἦναι, ποτὲ δὲν θέλω νομίσαι ὅτι ἐπλήρωσα ἀκριβῆ ἐργασίαν τόσον ὠραίαν.

Τελειόνας τὴν ὀμίλιαν, ὁ ὑποκόμης ἤνοιξε τὸ χαρτοφυλάκιόν σου. Ὁ Φρεδερίκος τὸν εἶχεν ἀκούσει χωρὶς νὰ τὸν ἐνοήσῃ. Ἀλλ' ὅταν τὸν ἶδε ἀνοίξαντα τὸ χαρτοφυλάκιον, ἤσθάνθη ὅλον τὸ αἶμά του ἀναρρέυσαν εἰς τὸ πρόσωπόν σου· ἐμάντευσεν ὅτι εἶχε νὰ κάμη μὲ ἀνθρώπον ἐξ ἐκεῖνων οἱ ὅποιοι φρονοῦν ὅτι πᾶσαι αἱ ἐκδουλεύσεις δύνανται ν' ἀγορασθῶσι μὲ ἀργύρια.

— Σὲ στέλλει ἡ Κ. Μονσαβραὶ, κύριε; ἤρωτησε μὲ φωνὴν σταθερὰν.

— Ἡ ἀδελφὴ μου καταγίνεται ὅλη εἰς τὴν θυγατέρα της, καὶ δὲν ἐσκεῖθη ἀκόμη νὰ σὲ συλλογισθῇ. Συγχώρησέ με λοιπὸν, ἀγαπητέ μου κύριε...

— Δὲν μὲ χρεωστῆς τίποτε, κύριε ὑποκόμη, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Φρεδερίκος. Ἡ ἐργασία μου, ἀφοῦ οὕτως εὐαρεστεῖσαι νὰ τὴν ἀποκαλῆς, ἐπληρώθη πέραν τοῦ δέοντος διὰ τοῦ συγκινητικῆς θεάματος, τὸ ὅποιον εἶδα σήμερον τὸ πρωτὸν. Δὲν θέλω ἄλλην ἀμοιβὴν πρὸς τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς Κ. Μονσαβραὶ.

— Καὶ ὁμως, κύριε...

— Μὴ ἐπιμένῃς, κύριε ὑποκόμη, εἶπεν ὁ Φρε-

δερίκος μὲ τόνον φωνῆς ξηρὸν καὶ μὴ ἐπιδεχόμενον ἐπανάληψιν.

Ὁ ὑποκόμης ἐνόησεν ὅτι εἶχε πράξει ἀτόπημα. Ἡγέρθη λοιπὸν ὀλίγον τεταραγμένος, καὶ ἀπεχώρησεν ἀναδιπλασιάζων τὰς φιλοφρονήσεις του.

— Ποῦ διάβολο πηγαίνει καὶ τρίζεται ἡ ἀλαζονεία! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀποθῶν τὴν κιγκλῖδα τοῦ κήπου. Ἀφ' οὗτου εἰς αὐτοκράτωρ ἔπιασε τὴν γραφίδα τοῦ Τιτιανοῦ, δὲν ὑπάρχει χρωματοτρίβης ὅπου νὰ μὴ νομίζῃ τὸν ἑαυτὸν του ὡς μεγάλον κύριον.

Μίαν ὥραν ὕστερον, ὁ ἱατρός Βικέντιος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐτελειώσε δὲ τὴν ἐσπέραν του μετὰ τοῦ νέου αὐτοῦ φίλου· ἦτον ἡ τελευταία τὴν ὁποίαν ἐμελλον νὰ διέλθωσιν ὁμοῦ. Ὁ Φρεδερίκος εἶχεν ἀποφασίσαι νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ μυστικὸν τῆς καρδιάς του· ἀλλ' ἦλθε στιγμή καθ' ἣν μὴ δυναθῆις πλέον νὰ εἶναι κύριος ἑαυτοῦ, ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἔχυσεν ἄφθονα δάκρυα. Ὁ γέρον ἐγνωρίζε τὴν πηγὴν τῶν θρήνων τούτων· δὲν εἶχεν ἀνάγκη τῆς ἐξομολογήσεως τοῦ δυστυχοῦς ἐκεῖνου νέου διὰ νὰ μάθῃ τί ἔπασχε. Τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ πολλὴν ὥραν τὸν ἐκράτησεν ἐνηγκαλισμένον.

— Ἔλα, τέκνον μου, ἔχε γενναιότητα! τοῦ ἔλεγε· ἡ συναίσθησις τοῦ ἀγαθοῦ τὸ ὁποῖον ἐπραξες ἄς σὲ ἐνδυναμώσῃ καὶ σ' ἐκβάλῃ τῆς ἀπογνώσεως ταύτης. Μόνη ἡ καρδιά σου δὲν εἶναι πληγωμένη· κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεώς σου μόνος δὲν θὰ κλαίῃς. ἔχε γενναιότητα, Φρεδερίκε μου φίλτατε· ἔσο γενναῖος καὶ διὰ σεαυτὸν καὶ δι' ἐκεῖνην. Τρεῖς μεγάλοι ἱατροὶ ὑπάρχουσιν, οἱ ὅποιοι δὲν γράφουσιν μὲν συνταγὰς, θεραπεύουσιν ὁμως περισσότερους ἀσθενεῖς παρὰ πᾶσα ἢ ἐπιστήμη. Ὅθεν ἱατρεύουσιν, φίλε μου· οἱ τρεῖς οὗτοι ἱατροὶ εἶναι ἡ ἐργασία, ἡ τέχνη, καὶ ὁ χρόνος. Ὅθεν εἶθ' ἡμέρα καθ' ἣν ἡ ὁδὸν ἠτίεις σὲ βασιανίζει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, δὲν θὰ ἦναι πλέον διὰ σὲ παρὰ μειδιώσας τὴν εἰκὼν, ἡ φαιδροτέρα, ἡ ἀγιωτέρα τῶν ἐνθυμήσεων ἄς θὰ σὲ ἀφήσῃ ἡ νεότης.

Τῇ ἐπαύριον, μετὰ μεσημβρίαν, ὁ Φρεδερίκος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ δόκτορος, παρουσιαζέτο εἰς τὸν πύργον, ἐν ἐνδύμασι ὀδοιπορίας. Ἡ Κ. Μονσαβραὶ, ἡ Λουκίλη, ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ ἐφημέριος ἦσαν συνηγμένοι εἰς τὴν αἵθουσάν.

— Κυρία, εἶπεν ἀφοῦ εὐσεβάστως ἐχαιρέτησε τὴν Κ. Μονσαβραὶ χωρὶς νὰ τολμῆσῃ νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς Λουκίλης, ἔρχομαι νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω. Σὰς εἶμαι τὸν τεύθεν ἀνοφελῆς· τὸ ὀλίγον τὸ ὅποιον ἡδυνάμην νὰ πράξω, τὸ ἔπραξα. Ἡ θέα τῆς εὐτυχίας σου δὲν θὰ ἐξέληθι ποτὲ τῆς καρδιάς μου. Ἡ γλυκύτερα χαρὰ μου, ἡ προσφιλεστέρτα ἀλαζονεία μου θὰ ἦνε πάντοτε τὸ νὰ συλλογίζομαι ὅτι ἡδυνήθη νὰ λάβω, ἐγὼ ὅστις εἶμαι τόσον μικρὸν πρᾶγμα, θέσιν τινὰ ἐν τῇ ζωῇ σου, κυρία μου.

Ἀλλὰ μόλῃν τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν σου τοῦ νὰ

κρύψῃ πᾶν ὅ,τι ὑπέφερε, δὲν ἡδυνήθη νὰ κρατηθῇ μέχρι τέλους. Ἡ γλώσσά του ἐμπερδύετο, οἱ λόγοι του καθίσταντο συγκεχυμένοι. Ἀλλ' ἐνῶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του, παρετήρησε δύο δάκρυα ἐπὶ τῶν παρεῖων τῆς Λουκίλης, καὶ ἐπείθον νὰ κλαύσῃ ἡσθάνθη ἑαυτόν.

— Οὐτὼ λοιπὸν, κύριε, φεύγεις ὅτι ἐγὼ φθάνω, εἶπεν ἡ Κ. Μονσαβραὶ παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ καθῆσθαι, λυποῦμαι μὲν διὰ τοῦτο, ἀλλὰ δὲν παραξενεύομαι διόλου· διότι ἔχεις τόσον καιρὸν νὰ ἰδῆς τὴν μητέρα σου, τὴν ἀδελφὴν σου! Καὶ ἔπειτα αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπιστήμης σου σὲ προσκαλοῦν εἰς Παρισίους· διότι μόνον εἰς Παρισίους ἀποκτάται ἡ φήμη. Ἐπεθύμουν νὰ σὲ κρατήσω πλησίον μου, διότι μόλις ἔλαβα τὸν καιρὸν νὰ σ' εὐχαριστήσω· ἀλλὰ θὰ ἦτο μεγάλη μου ἀξίωσις ἴσως ἠθελες μοῦ κάμει καὶ τὴν χάριν αὐτήν, ἀλλ' ἐγὼ αὐτῇ, κύριε, δὲν ἤθελα συγχωρήσει ἑαυτὴν διὰ τοῦτο.

Ἐκαστος τῶν λόγων τούτων εἰσήρχετο ὡς αἰγμὴ σιδηρᾶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Φρεδερίκου. Ἐν τῇ ἀφώνῳ ὁδύνῃ του, κατηγορεῖ τὴν Κ. Μονσαβραὶ ὡς ἀχάριστον καὶ ψυχρὰν. Διότι, ἀληθῶς εἶπεν, δὲν ἦσαν τοιοῦτοι οἱ ἀποχαιρετισμοὶ τοὺς ὁποίους εἶχεν ὀνειροπολήσει. Εἶχεν ἐλπίζει ἐπὶ ἀθώας ἐκφράσεως αἰσθημάτων εὐλοκρινῶς, καὶ δὲν ἀπάντη παρὰ τὴν προσποιητὴν ἐκεῖνην εὐγένειαν τὴν ὁποίαν διδῆι ἡ ἔξις τοῦ κόσμου.

Ἡγέρθη λοιπὸν ὅπως ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἡ Κ. Μονσαβραὶ τὸν ἐμπόδισε καὶ τὸν ὑπεχώρησε νὰ καθῆσθαι ἐκ νέου. Ὄλιγον κατ' ὀλίγον ἡ συνδιάλεξις ἔλαβε ῥοὴν εὐλοκρινέστερον καὶ πλέον οἰκεικόν. Ἡ ἀριστοκρατίς ἠρώτα τὸν καλλιτέχνην περὶ τῆς οἰκογενείας, τῶν δοκιμῶν, τῶν σχεδίων του. Ἐκίστη ἀπόκρισις τοῦ Φρεδερίκου τῇ ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ ἀγαθὸς δόκτωρ καὶ ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος δὲν εἶχον ὑπερβῆ τὴν ἀλήθειαν, ἐπαινοῦντες, ἐκθειάζοντες τὰς διαθέσεις τοῦ νεανίου. Ἡ Λουκίλη εἰσὶγα μὲν, πλὴν τὸ πρόσωπόν της ἐπρόδιδεν ὅλην τὴν ἀγωνίαν της. Ἡ Κ. Μονσαβραὶ τὴν ἐβλεπε κρυφίως, καὶ ἐνίοτε ἠτένιζεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα τὸ ὅποιον ἐφαίνετο καταβαλόν μετὰ τοῦ μυχῶ τῆς ψυχῆς της.

— Θέλω μάλοντοῦτο, κύριε, νὰ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς σὲ, εἶπε μεταβάλλουσα αἰφνιδίως τὸν ῥοὴν τῆς συνδιάλεξεως. Γνωρίζω ὅτι ἀπειποιήθῃς τὰς προσφορὰς τοῦ ἀδελφοῦ μου· εὐχαριστοῦμαι μάλιστα νὰ πιστεύσω ὅτι θέλεις μὲ χαρακτηρησῆς ὡς ἦττον σκληρὰν. Δὲν θ' ἀναχωρήσῃς, δὲν δύνασαι ν' ἀναχωρήσῃς χωρὶς νὰ φέρῃς μετὰ σεαυτοῦ εὐθύμημά τι τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

Ὁ Φρεδερίκος, πληγῶνθεῖς, σχεδὸν ταπεινωθεῖς, ὡς τὴν προτεραίαν ἀκούων τοῦ ὑποκόμητος, τὸν θάνατον ἔχων εἰς τὴν καρδίαν ἠγέρθη καὶ ἔβριψεν ἐπὶ τῆς Κ. Μονσαβραὶ βλέμμα ὀδυνηρῆς ἐπιπλήξεως. Πάντες οἱ παρευρισκόμενοι εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην εἶχον ἐγερθῆ ταυτοχρόνως. Ἡ Λουκίλη, λειποθυμοῦσα καὶ λευκὴ ὡς τὸ σάβανον, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἱατροῦ, ὅστις μετεἶχε κρυφίως τῆς βρασάνου τῶν δύο νέων.

— Κυρία, εἶπεν ὁ νέος, ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀναχωρήσω· ἡ ἡμέρα εἶναι προχωρημένη, ταξειδεύω περὶ, καὶ ὁ πρῶτος σταθμὸς μου εἶναι μακρὰν.

— Ὁ Κύριος θὰ συγχωρήσει τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ ὑποκόμης μετὰ φιλοφροσύνης ὅπως αὐλικῆς, νὰ ὑπάγῃ ἐπὶ τοῦ ὀχήματός μου μέχρι τῆς πρώτης πόλεως.

— Ὁ κύριος ὑποκόμης δεῖκνυε πολλὴν ἀγαθότητα πρὸς ἐμὲ, ἀπήντησεν ὁ Φρεδερίκος ὅστις δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ ἑαυτὸν τοῦ νὰ μὴ μειδιάσῃ.

Ἡ Κ. Μονσαβραὶ εἶχε πλησιάσει εἰς αὐτὸν καὶ ἀπὸ τινων στιγμῶν τὸν ἔβλεπε μετὰ τρυφερότητος ἀφράστου. Εἶχε τέλος μαντεύσει τὰ πάντα, τὰ πάντα εἶχεν ἐννοήσει.

— Νέος, εἶπεν εἰς τὸν Φρεδερίκον, μὲ φωνὴν τόσον γλυκεῖαν ὥστε ἐκεῖνος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ἐτοιμὴν νὰ διαβῆσῃ, ὑπάρχει ἀμοιβή τις τὴν ὁποίαν δὲν θ' ἀρνηθῆς ἴσως, ἡ μόνη τὴν ὁποίαν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω, ἡ μόνη ἣτις ἤθελεν εἶσθαι ἄξιός σου. . . Λουκίλη μου, δός μοι τὴν χεῖρά σου. Ὑποστηρίζομένη ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ ἐφημερίου, ἡμιθανῆς, ὑπομειδιώσα, ἡ Λουκίλη ἐχώρησε πρὸς τὴν μητέρα της.

Ἡ Κ. Μονσαβραὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς της, τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν τοῦ νεανίου, καὶ ἐνόησα ἀμφοτέρους εἰς ἓνα ἐναγκαλισμένον, τοῖς εἶπε.

— Εἴθε τέκνα μου καὶ οἱ δύο.

Ὁ ἱατρός καὶ ὁ ἐφημέριος ἐκλείων. Ὁ ὑποκόμης, ἀπαθῆς, ἤρνετο νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὄτ᾽ αὐτοῦ.

Ἡ Κ. Μονσαβραὶ ἐστράφη πρὸς αὐτόν.

— Δὲν τὸ ἐστοχάσθῃς αὐτό; εἶπε.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἔχι, ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης.

— Λοιπὸν ἄς ἦναι! ἀδελφέ μου, προσέθετο εὐθύμως, θὰ ἔχωμεν εἰς τὴν οἶκον ἐνεὶν ἡμῶν καὶ ἓνα καλλιτέχνην.

Ὁ ὑποκόμης ἔδῃε τὰ ἰσχυρὰ του καὶ ἀπεκρίθη μετ' ἀξιοπρέπειας.

— Τῶν ἀνιόντων μου τίς ἐγνωρίσειν ἄλλοτε τὸν Λεονάρδον Βίνσιον καὶ τὸν Πριματικίον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Φοντενεבלῶ· ἀνάκαθεν ἐνεψυχώσαμεν τὰς τέχνας.

— Ὁ ἅγιος Μαυρίκιος δὲν εἶναι ἀχάριστος, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ Φρεδερίκου.

Διότι ὁ εὐσεβὴς γέρον δὲν ἐδίσταζε νὰ κηρύττῃ τὴν παρέμβασιν τοῦ πολιούχου ἁγίου εἰς τὴν εὐτυχὴ λύσει τῆς ἱστορίας ταύτης.

Μετά τινος ἡμέρας ἡ οἰκογένεια τοῦ Φρεδερίκου ἔφθασεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Μονσαβραὶ.

Ὁ Φρεδερίκος ἐνηγκαλίσθη τὴν ἀδελφὴν του, καὶ φέρων αὐτὴν πρὸς τὴν Λουκίλην.

— Εἶχον ἀναχωρήσει, τῇ εἶπε, διὰ νὰ σοὶ συλλέξω προῖκά τινα, καὶ εἰς τὴν ὁδόν μου ἀπήντησα τὸν ἕρωτα καὶ τὴν εὐτυχίαν! (Ἐκ τοῦ Γαλλ.)

H. P.

Ο ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΙΚΩΝ.

(Ὅρα φυλ. 8 καὶ 10).

A.

Ἰουλία τῇ Ἰφιγένειᾳ.

Ἐφυγες, φιλάττη Ἰφιγένεια, καὶ ἄφησες εἰς Κηλάμας τὴν φίλην σου εἰς Λαβύρινθον ἀδιέξοδον. Σὺ μὲν ἀπήλθες εἰς βίον εἰρηνικὸν καὶ εὐδαίμονα μετὰ συζύγου ἀγαθοῦ, εὐπόρου, τρυφῶσα εἰς τὴν ποιητικὴν καὶ χλοερὰν φύσιν τῆς Μεσσηνίας, ἐγὼ δὲ ἔμεινα εἰς τὰς ἀσκήσιον Ἀθήνας, ἐν μέσῳ τῆς τύρβης καὶ τῆς πάλης τῶν παντοίων πολιτικῶν τε καὶ ἐρωτικῶν διμαχῶν τῆς πρωτεύουσας. Ἴδου διατὶ μετὰ τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν σου δὲν σὲ ἀπήνησα, ἀλλ' ἤδη ἔχω ἀνάγκη νὰ ἐκχύσω τὴν καρδίαν μου εἰς φίλην, ἀπὸ νηπιότητος ἀγαπῶσάν με καὶ ἐννοοῦσαν.

Ἐνθυμῆσαι, ἀναγνώσασα τὸν δύσμοιρον πότμον τῆς ὁμωνύμου σου Ἀργείας παρθένου. Προσεφέρθη, ἐν Αὐλίδι, θῦμα εἰς τὸν βωμὸν τῶν Θεῶν ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ πατρὸς της, χάριν κοινοῦ τῶν εὐκνημίδων Ἀχαιῶν συμφέροντος. Παρ' ὀλίγον προσεφέρθη, ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου θῦμα τῆς πολιτικῆς, χάριν τῶν συμφερόντων δύο ἀτόμων. Γνωρίζεις, ἐκ τῶν ἐφημερίδων, τὰ μεταξὺ τοῦ πατρὸς μου καὶ τοῦ στρατηγοῦ * Ἄμα ἡ Γενναϊότης του ἀνεβιδάσθη, τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ, εἰς τὴν ἔδραν τοῦ ὑπουργοῦ, ἤρχισεν ἢ ἀπολακτίζη πᾶσαν ἐπιρροήν του, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνιστάμενος λάθρα εἰς τὸν διορισμὸν του ὡς γεροῦσιαστοῦ, εἶτα δὲ ἀντιπράττων ἀντικρὺ εἰς τὰ συμφέροντά του καὶ τὴν ἐπιρροήν του. Τοσοῦτον ἐτύφλωσε τὸν ἄνθρωπον ἢ φιλοδοξία, ἐνόμισεν, ὅτι δύναται ὄχι μόνον νὰ ὑπάρξῃ πολιτικῶς ἄνευ κηδεμονίας, ἀλλὰ νὰ ἰδρυθῇ καὶ κομματάρχης τις καὶ περὶ αὐτὸν φάλαγγα ἰσχυρὰν νὰ παρατάξῃ. Ὁ νῆπιος ἀποτίει ἤδη τὰ ἐπίχειρα τῆς ματαιότητός του. Ἡ πτώσις του ἐπίκειται. Αἱ προτάσεις του ἀπορρίπτονται· σφοδρὰ ἠγέρθη κατ' αὐτοῦ ἀντιπολίτευσις εἰς τὰς Βουλὰς. Οἱ φίλοι τῶν καιρῶν τοῦ γυρίζουσι τὸ φύλλον, καὶ ὅλοι τῷ στρέφουσι τὰ νῶτα· τὸ δὲ ὠριότερον πάντων, Ἰφιγένεια, φιλάττη μου Ἰφιγένεια, εἶναι ὅτι διαλύεται καὶ ὁ κακότυχος ἐκεῖνος ἀρράβων μου μετὰ τοῦ ἀνουσίου καὶ ἀγραμμάτου Κλεάνθους.

Σὺ, ἥτις ἄλλοτε, ἐν τῷ σχολείῳ μ' ἀπεκάλεις φιλόδοξον, ματαίαν διὰ τὰς ἰδέας μου, καὶ μὲ συνεχάρης ἀρραβωνισθεῖσαν, θὰ ὑποθέτης ἴσως, φίλη μου, ὅτι μὲ λυπεῖ ἢ διάλυσις αὕτη... Τίποτε, μεχριτοῦδε, δὲν μ' ἐχαροποίησε τοσοῦτον! Ἐπὶ στιγμήν, τὸ ὁμολογῶ, εἶχα αἰσθανθῆ πρὸς τὸν

Σ. τοῦ Σ. Εἰς τὴν δευτέραν συνέχειαν τοῦ διηγήματος τούτου, ἐν σελίδι 231 § 8 ἀντὶ τοῦ νῦν ἐπισημασθέντος ἀναγνώστη τοῦ νέου ὑπουργοῦ.

Κλεάνθην τεργητήν τινα, οὕτως εἶπεν, κλίσειν, εἶχα κολακευθῆ συνδέουσα τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μου μετὰ τοῦ ὀνόματος τῆς ἰδικῆς του, ἀλλ' ἐγνώρισα ἐν τάχει, ὅτι ἦτο αὐτὸς ἐκ τῶν πολλῶν ἐκεῖνων νέων, οἵτινες, φεῦ! διαψεύδουσι τὴν ἐνδοξὸν ἢ τὴν ἐντιμὸν καταγωγὴν. Ὅχι μόνον οὐδεμίαν διέσωσαν τῶν ἀρετῶν τῶν γονέων των, γενεᾶς τοῦ ἀγῶνος, ὄχι μόνον πᾶν ἐλάττωμα αὐτῶν παρέλαβον, ἀλλὰ προσέθεσαν καὶ νέας, καὶ εἶναι σήμερον, ὀλίγων ἐξαιρουμένων, ὄντα ἀσήμαντα καὶ γελοῖα. Φαντάσου ἂν τὸ τοιοῦτον ἦτο δυνατόν νὰ συμφωνήσῃ πρὸς τὰ αἰσθήματά μου!...

Καλὰ ὅτι ὁ νέος δὲν διέτριψε καὶ εἰς Παρισίους! Θὰ ἦτο γελοιοῦδέστερος, διότι βλάξ, ὡς εἶναι, τοιοῦτος, μὰ τὸ καὶ, ἤθελεν ἐπιστρέφει, καὶ τότε δὰ θὰ ἦτον ἡ κόλασις τῆς συζύγου του. Τὸν ἐνόησα, ποῦ λέγεις, τὸν φίλον ἀλλὰ χάριν τῶν γονέων μου, τὸν ἐπολιτευόμενον καιρὸν τινα, καὶ μόνον, ὅτε δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ὑποφέρω, ἤρχισα νὰ τοῦ κάμω μοῦτρα. Ἢδη, μὲ δικαιόουν κατὰ πάντα καὶ ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου, καὶ ὑπεσχέθησαν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ με βιάσωσιν εἰς τὰς κλίσεις μου. Τώρα εἶμαι εὐτυχῆς κόρη! Τώρα δύναμαι ν' ἀφεθῶ ὀλίγον καὶ εἰς τοὺς ἀνείρους τῆς καρδίας μου.

Πρὸς τί τῶντι τὰς νέας, μόλις αἰσθανθῶσιν ἑαυτάς, νὰ θέλουν οἱ γονεῖς των νὰ βάλλωσιν ὑπὸ τὸν ζυγόν; διατὶ δὲν τὰς ἀφίουν νὰ χαρῶσιν ἐπ' ὀλίγον τὴν ἐλευθερίαν των, τὴν νεότητά των, τὴν τρεφομένην ἀπὸ αἰσθήματα, ἀπὸ ὄνειρα, ἀπὸ ἰδανικότητα. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας, αἱ γλυκεῖαι ὀδύνας τῆς ψυχῆς, ἅπας ἐκεῖνος ὁ κόπος τῆς ἰδανικότητος, ἰδοὺ τί τέρπει, ἰδοὺ τί ἀνατρέφει καὶ κρατύνει τὴν ἐφήμερον, ἀλλ' ὠραίαν αὐτὴν ἡλικίαν... Ἐρχεται ἔπειτα ἡ ὥρα τοῦ ἀδυσωπῆτου Θεοῦ Ἰμεναίου. Τότε ἀδιάφορον πλέον τί μᾶς φυλάττει ἢ Μοῖρα. Τότε εὐκολώτερον φέρομεν τὴν σοβαρότητα ἢ τὴν ἀστασίαν τοῦ κυρίου μας καὶ συζύγου, τότε τὸ ἄσμά του, ἢ ἡ μουρμούρα του, ἢ ὁ νυκτικὸς σκοῦφος του δὲν μᾶς κάμνουν τόσον ἐντύπων. Μητέρες τῶν τέκνων μας, θέλομεν τὰ συνηθίσει, διότι ἐγνώρισαμεν, ἀπελαύσαμεν καὶ ζῶν ἐνθυμωτέραν.

Ἀλλὰ βλέπω ὅτι πολυλογῶ, καὶ ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀντίκεινται εἰς τὰς ἀρχὰς σου, φιλάττη μου Ἰφιγένεια, σοῦ, ἥτις ἦσο ἐξ ἀρχῆς σοβαρὰ καὶ φρόνιμος νέα καὶ πάσης ματαιότητος ἀνωτέρα.

Γράψε με, σὲ ἱκετεύω, πῶς τὰ ὑπάρχεις μὲ τὸν πολυτάλαντον, ἢ καὶ σκουφοφόρον σύζυγόν σου, καὶ λάβε παρ' αὐτοῦ γενναίαν καὶ ἀδαιαν ἀπουσίας διὰ νὰ ἐλθῆς ἐδῶ. Τοῦτο σοὶ εἶναι ἤδη εὐκολον, ὅταν ἡ σελίγη τοῦ μέλιτος πρὸ ἐνός παρῆλθεν ἔτους. Μ' εἶναι ἀναγκαῖα ἢ παρουσία σου. Ἐχω ἄπειρα πράγματα νὰ σ' ἐκμυστηρευθῶ τὰ ὅποια δὲν τολμῶ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς πτεροῦν φῶλλον. Ἰγίαινε καὶ εὐδαιμόνει.

Ἡ ἀγαπῶσά σε καὶ ἀσπαζομένη
ΙΟΥΛΙΑ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΤΗ ΙΟΥΛΙΑ

Ἡ φιλάττη ἐπιστολή σου, ἀγαθὴ μου Ἰουλία, διάφορα καὶ ἀντίθετα διήγειρεν εἰς τὴν ψυχὴν μου αἰσθήματα. Καὶ ἐχάρην καὶ ἐθλίβην ἐνταυτῷ. Ἐχάρην μὲν, διότι μὲ λέγεις, ὅτι εἶσαι εὐτυχῆς· κινδυνεύουσα νὰ λάβῃς σύζυγόν σου, νέον ἢ ἐπαυσεὶς ἢ ἀγαπᾷς καὶ νὰ ὑπολήπτεσαι, ἀπήλλαξας ἴσως τὸ μέλλον τῆς ζωῆς σου ἀπὸ θλίψεως καὶ δυσαρρεσκείας. Ἐθλίβην δὲ, διότι τὸ πρᾶγμα ἀπέβη οὕτω πως, καὶ ὄχι ὡς νύχόμεθα ὅλοι· τοιαύτη διάρρηξις ἐπισυμβαίνουσα ἅπαξ εἰς τὴν ζωὴν τῆς νέας ἀφίνει τραῦμά τι, ἂν ὄχι μὲν ἀνίατον, ἀλλὰ δυσεξάλειπτον πολλάκις. Ἴδου δὲ σὺ καὶ πάλιν μέλεις νὰ γίνῃς ὑπόθεσις τῶν ὁμιλιῶν τοῦ κόσμου, ὡς πρὸ ὀλίγου εἰσέτι, διὰ τὸν ποιητὴν σου ἐκείνον τὸν Λεάνδρον· οὕτως, ὑποθέτω, τὸν ὠνόμαζον... Τὸ τελευταῖον τοῦτο κατ' ἐμὲ εἶναι τὸ πάντων λυπηρότατον. Συνεφώνεις καὶ σὺ μετ' ἐμοῦ ἄλλοτε, μὲ ὅλον τὸ ἀνεξάρτητον τοῦ χαρακτήρος σου, ὅτι τὸ ὄνομα τῆς κόρης πρέπει νὰ διασώζεται ἄσπιλον καὶ ἱερὸν ὡς πάλαι ποτὲ τὸ τῆς Ἑστιάδος...

Ἄλλ' ὡς νὰ σὲ βλέπω ἤδη ὀργιζομένην, δυσανασχετοῦσαν καὶ μὲ τὰς ὠραίας ἐκεῖνας λευκὰς χεῖράς σου συνθλώσαν τὴν ἐπιστολήν μου, καὶ « νὰ τὴν πάλιν μὲ τὰς συμβουλὰς της, μὲ τὰς ἐπιπλήξεις της » ἐπιφανοῦσαν. Ἔστω, πᾶνω τὰ γενόμενα δὲν ἀπογίνονται, ἐλέγομεν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐρχομαι νὰ σ' εἰπῶ καὶ ἐγὼ τὰ κατ' ἐμὲ.

Μὲ μακαρίζεις, φιλάττη Ἰουλία, καὶ ἐμακάριζον καὶ ἐγὼ ἐμαυτὴν, ὅτι εὗρέθη ἀνὴρ νοικοκῆρης, ὡς λέγομεν συνήθως, θελήσας, ἐμὲ κόρην ἀπροικον, νὰ λάβῃ σύζυγόν του, χάριν τῆς νεότητός μου καὶ τῶν προτερημάτων μου, ὡς ἔλεγε. Γνωρίζεις πῶσον ἐχάρησαν οἱ ἀγαθοὶ γονεῖς μου διὰ τὴν τοιαύτην ἀνέλιπτον τύχην, καὶ πῶσον νεανίδων ἠρέθισα τὸν φθόνον. Καὶ τῶντι ἢ περιστάσις ἦτο σπανία εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἄνδρες εὐκατάστατοι δὲν νυμφεύονται πλέον πτωχὰς κόρας. Ὁ σύζυγός μου μεγαλοκτηματίας εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, μόνον ἀπόφασιν εἶχε νὰ ἐνασχοληθῆ εἰς τὴν κλλιέργειαν καὶ τὴν βελτίωσιν τῶν κτημάτων του, βέβαιος ὢν ὅτι ἢ σύμπραξις γυναικῆς οἰκονόμου καὶ ἀλλοτρίας πάσης φαντασιοπληξίας ἤθελε συντελέσει μεγάλως εἰς τοὺς ἀξιοπένους σκοπούς του. Τίποτε τούτου φρονιμώτερον, καὶ ἐγὼ ὑπετάγην ἀσμένως εἰς τὴν μοῖραν ταύτην, εὐγνωμοσύνη μὲν πρὸς αὐτὸν, χάριν δὲ τοῦ μέλλοντος τῶν τέκνων μας.

Ἀλλὰ, φίλη Ἰουλία, τὸν κληρὸν μου τοῦτον, τὸν ἄλλως ἱερὸν καὶ ὠραῖον, μὲ δίδει καὶ μέχρι τοῦδε ἰσχυρὰ νὰ δεχθῶ τὸ ψυχρὸν ἤθός μου, ἢ σιγῶσα ψυχὴ μου.

Πολλοὶ γονεῖς δίδουσι εἰς τὰς κόρας των λαμπροτάτην ἀνατροφὴν, τὰς διδάσκουσι γλώσσας, ἐξαιρουμένης ἴσως τῆς πατρίου, ὠραίας τέχνας, συμπεριφορὰν διακριμένην, καὶ ἔπειτα, ἐκόντες ἄκοντες ζευ- (Εὐτέρ. Τόμ. ΣΤ'. φυλ. 14)

γνώουσιν αὐτὰς μὲ ἄνδρας ἢ στερουμένους παντάπασι, ἢ πολλὰ ἀτελοῦς ἀνατροφῆς, διότι, δυστυχῶς, σήμερον μόνον σχεδὸν οἱ τοιοῦτοι ἔχουσι περιουσίαν. Οἱ τυχόντες παιδείας καὶ ἀνατροφῆς ὑγιεῖς νέοι, φρονῶ ὅτι εἶναι ὀλιγώτεροι τῶν νεανίδων, ἄλλως καὶ οἱ ὀλίγοι οὗτοι εἶναι ὅλοι σχεδὸν Ἄγιοι Ἀνάργυροι. Λοιπὸν δὲν μένει ἐκλογὴ εἰς τὴν νέαν ἢ πρέπει νὰ μείνῃ ἄγαμος, ἢ νὰ εὐτυχῆσῃ ὥστε νὰ τὴν ζητήσῃ πολυτάλαντός τις παντοπόλης.

Ἴδου λοιπὸν ὅποιαν μοῖραν πλάττουσιν εἰς ἡμᾶς, χάριν βεβαίως τῆς εὐτυχίας μας ἐνεργοῦντες, οἱ ἀγαθοὶ γονεῖς μας. Πρὸς τί ἄλλο ἢ λαμπρὰ ἐκείνη ἀνατροφή θέλει μᾶς χρησιμεύσει, ἢ πρὸς τὴν δυστυχίαν μας; Αἱ σκέψεις αὗται μὲ ἤλθην μυθιάκις, ἀφ' ἧς ἔγεινα σύζυγος, καὶ ὑπομονῆ, Ἰουλία μου, ἂν ὁ ἀνὴρ μου ἐπέμενεν εἰς τὰς πρώτας ἰδέας του. Ἀλλ' αἴφνης τοῦ κατέβη εἰς τὸν νοῦν νὰ γίνῃ πολιτικὸς — νὰ ἐκλεχθῆ βουλευτής, καὶ ἐκείθεν ν' ἀναβῆ εἰς τὴν ἔδραν τοῦ ὑπουργοῦ, καὶ τοι οὐδέποτε μελετήσας ὡς ὅλοι οἱ ὁμοῖοί του, τὴν ἐπιστήμην τοῦ κυβερνήτου, τὴν ὅποιαν ὁ Σακράτης ἀποκαλεῖ θεῖαν. Ἠλείφθη λοιπὸν πρὸς τὸν βουλευτικὸν ἀγῶνα, ἐξεποίησε πολλὰ τῶν κτημάτων ὅπως ἀγοράσῃ ψήφους, ἐδαπάνησεν, ἐδάνασε πολλὰ χρήματα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του καὶ θὰ ἐκλεχθῆ βεβαίως διότι περιεπαιήσατο καὶ τὸ ὑπουργεῖον, ἀλλὰ ἀφοῦ μείνῃ ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος. Ὅποιον λοιπὸν μέλλον φυλάττεται εἰς τὰ τέκνα μας, καὶ διατὶ ἤδη ἢ θυσία τῆς νεότητός μου, ἥτις ὄχι εἰς ἄλλην τινὰ θεότητα, ἀλλ' εἰς τὸν τυφλὸν Πλούτον ὀλοκαῦτωμα προσεφέρθη, καὶ τοῦτον ἀποιχόμενον ἤδη; Κρίνε τώρα, σὺ ἢ εὐδαίμων ἀληθῶς νέα, ἂν τὸ μέλλον μου δύναται πλέον νὰ ἦναι μειδιῶν· προσεδέθη ἀμετατρέπτως καὶ ὅμως ἀνάγκη νὰ ὑποταχθῶ ἀγογγύστως. Ἴδου λοιπὸν ὅτι καὶ αὐτὴ ἢ φρόνησις εἰς οὐδὲν μᾶς χρησιμεύει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποτὲ σχεδὸν δὲν βλέπει πληρουμένης τὰς εὐχὰς του, ἢ μάλλον ποτὲ σχεδὸν δὲν γνωρίζει τί εὐχεται, ἰδίως δὲ ἢ δυστυχῆς γυνῆ, ἥτις δὲν εἶναι ποσῶς κυρία τῆς τύχης της...

Σὺ καὶν, γλυκυτάτη μου Ἰουλία, σὺ ἥτις ἤδη εἶσαι, ὡς μὲ γράφεις, Κυρία τῶν κλίσεων σου, πρόσγε πολλὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν σου. Μὴ θήρως τὰ πλοῦτη, ἀλλὰ μήτε φαντασιόκοποι. Ὁ σύζυγός σου ἂς ἔχη πλεῖονα ὀρθὴν κρίσιν καὶ ἀνατροφὴν παρὰ χρημάτων, ἐνταυτῷ δὲ μὴ ἔστω δυσανάλογος πρὸς τὴν ἡλικίαν σου.

Ἐγὼ, ὡς βλέπεις, δυστυχῶς δὲν θέλω δυναθῆ ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἔλθω νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ, ἀλλὰ πιστεύθητι μοι θαρραλίως τὴν καρδίαν σου καὶ ἔσο βεβαίως ὅτι θέλω σοὶ φανῆ χρησίμιος. Ἰγίαινε ἤδη, ὅταν δὲ ἔλθω εἰς Ἀθήνας τὰ λέγομεν ἀνεμπρόδιστως.

Ἡ γλυκασπαζομένη σε
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ΙΟΥΛΙΑ ΤΗ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ὦ! ἔχεις δίκαιον, Ἰφιγένειά μου. Δυστυχῆς ὁ κλῆρος τῶν νεανίδων! Κ' ἐγὼ εἰσέτι δὲν ἐχάρην, καὶ προβλέπω ὅτι θλίψεις εἶναι τὸ στάδιον τῆς ζωῆς μου. Τὶ παράδοξον, ἀφοῦ καὶ σοῦ, τῆς φρονίμου, τῆς σπανίας νέας διεστράφη ἢ ὑπαρξίς; ἠθέλω- μὲν εἰπεῖ τοῦτο ὅτε αἱ ψυχαὶ ἡμῶν, κορασιῶν ἀ- θῶων καὶ ἀφροντίδων, ἀνοίγοντο εἰς τὰς μαγεῖας καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς ζωῆς;

Δὲν γνωρίζεις δά. Ὁ πρόφην πενθερός μου συν- ειδὼν τὰς ἀνοησίας του, ἠθέλησε νὰ πονηρευθῆ καὶ πάλιν τὸν πατέρα μου, νὰ τῷ προσποιηθῆ τὸν φίλον καὶ τὸν ὑποτεταγμένον, ἠθέλησε νὰ πιασθῆ ἀπὸ πρέσβεις, ὅπως διατηρηθῆ εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἀλλ' οἱ πάντες τῷ ἔστρεψαν τὰ νῶτα· καὶ χθὲς τῷ ἦλθεν ἡ παραίτησίς του. Γέλωτα γενικὸν διή- γειρεν ἡ πτώσις του, ὁ δὲ δυστυχῆς Κλεάνθης, οὔτε νύμφην πλέον, οὔτε βουλευτείαν. Δὲν ἤξεύρω διατί εἰς τὴν χαράν μου, λυποῦμαι τοὺς δυστυ- χεῖς τούτους, καὶ ἂν ἐγνώριζον ὅτι ἤθελε τοῦτο τοὺς παρηγορήσει, ἔστεργον τῶρα νὰ λάβω σύζυ- γον τὸν Κλεάνθην, ἀλλ' οἱ γονεῖς μου, οὔτε νὰ τοὺς ἴδω, οὔτε νὰ τοὺς ἀκούσουν θέλουν. Πλὴν καὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν πρόσωπον νὰ φανοῦν.

Λοιπὸν, ἐτελείωσε καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἄλλ' ἄρα γε θὰ μείνουν ἕως ἐδῶ καὶ αἱ ἰδικαί μου περιπέ- τειαι. ὦ! φοβοῦμαι, ὄχι! Ἀπειλεῖται δυστύχημά τι, τοῦ ὁποῖου ἴσως ἔγεινα ἐγὼ ἡ πρώτη αἰτία, ἀπὸ μίαν ἰδιοτροπίαν τῆς καρδίας, ἀπὸ μίαν νεανι- κὴν ἐλαφρότητα καὶ ἀστασίαν. Δὲν ἔχω τὸ πνεῦ- μα ἀρκετὰ ἡσυχον, φιλτάτη μου, νὰ σὲ τὰ γρά- ψω ἐπὶ τοῦ παρόντος. ὦ, πόσον τῶρα μοὶ ἦτον ἀναγκαῖα ἡ γλυκεία καὶ φιλτάτη παρουσία σου, ἀλλὰ σὺ ἀδιαφορεῖς, παρασυρθεῖσα ἴσως καὶ σὺ ἀπὸ τὴν κενοδοξίαν τοῦ συζύγου σου, εἰς τὸ νὰ γίνης βουλευτίνα καὶ ἐπουργίνα.

Εὐχομαι νὰ γίνης, φιλτάτη, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦτο ὀλιγόρρι τῶν φίλων σου, εἰς περισπασμοὺς μάλι- στα καὶ δεινὰ κλυδωνιζομένων.

Ἡ σὴ ΙΟΥΛΙΑ.
(ἀκολουθεῖ)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΒΙΓΓΕΛΜΑΝ.

Ὁ δέκατος ἄγδος αἰὼν, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τινων ἤδη ἐτῶν προσπαθοῦν νὰ ἀποδείξωσιν ὡς ἐποχὴν διαρπαγείσαν ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς συζητήσεως, καὶ ὑπὸ τῆς φροντίδος τῶν θετικῶν τῆς ζωῆς συμ- φερόντων, ἐδείξε, καθόσον ἀφορᾷ τὰς ὠραίας τέ- χνας, γενναίῳ τινι καὶ εὐγενῆ ἐνθουσιασμόν, τοῦ πνεύματος τοῦ ὁποῖου ἀρκετὴ καὶ κατάλληλος ἐκτίμησις δὲν ἐγένετο. Ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ ἅπαντα τὰ μουσεῖα ἄπερ ἀποτελοῦσι τὸν κύριον στολισμὸν

τῶν εὐρωπαϊκῶν μητροπόλεων ἦσαν ἀνεωγμένα. Καὶ εἰς μὲν τὴν Ρώμην ὁ Πάπας Κλήμης ὁ ΙΒ' συνέστησε τὸ μουσεῖον τοῦ Καπιτωλίου, ὁ Πάπας Κλήμης ὁ ΙΓ' ἤρχισεν εἰς τὸ Βατικανόν τὸ μου- σεῖον τὸ ὁποῖον ἀπεπεράτωσε Πίος ὁ ΣΤ'. καὶ τὸ ὁποῖον ἀπεκάλεσαν ὡς ἐκ τῶν ἰδρυτῶν αὐτοῦ, Πίο- Κλημεντίνον.

Ἐν δὲ τῇ Σαζωνίᾳ, ὁ Ἐκλέκτωρ Αὐγουστος ὁ Γ'. συνέστησε μετὰ τῆς στοᾶς τὴν ὁποίαν ἠγόρα- σεν ἀπὸ τὸν δούκα τῆς Μοδένης καὶ μετ' ἄλλων κτήσεων ἐν Ἰταλίᾳ, τὸ περίφημον μουσεῖον τῆς Δρέσδης. Μαρία ἡ Θερεσία εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς, Λουδοβίκος δὲ ΙΕ' εἰς τοὺς Γάλλους παρέσχον κοι- νωνίαν τῶν σπουδαστηρίων, τὰ ὁποῖα μέχρις ἐκεί- νου ἦσαν ἀποκλειστικῶς προσδιορισμένα μόνον πρὸς τέρψιν τῶν αὐτῶν αὐτῶν, καὶ τὰ ὁποῖα κα- τέστησαν οὕτω ἡ ἀρχὴ τῶν μουσειῶν τῆς Βιέννης καὶ τῶν Παρισίων. Παγκόσμιος ὄρμη ἦνωσε τότε, ἐν θαυμασμῷ κοινῷ καὶ ἀφιλοκερδῆ τοὺς λαοὺς καὶ τοὺς ἡγεμόνας τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Βίγγελμαν ὑπῆρξεν ἡ εὐγλωττος φωνὴ τοῦ γενικοῦ τούτου τῆς ἐποχῆς του κινήματος. Παρά- δοξος ἠδύνατο νὰ φανῆ κατ' ἀρχὰς ἡ φωνὴ αὐτῆ ἐν τῇ Γερμανίᾳ. Τῷ ὄντι, πιστεύεται μεταξὺ ἡμῶν ὅτι ἀπὸ τοῦ τόπου τούτου ἦλθε μέχρι τῆς Γαλ- λίας ὡς ἀσθένεια διαδοτικὴ ἀπὸ λαοῦ εἰς λαόν, ἡ ἀντίδρασις ἡ ἀπαγγεληθεῖσα κατὰ τῆς ἀρχαιότητος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ῥομαντισμοῦ· καὶ πολλοὶ μά- λιστα οἱ ὁποῖοι φαντάζονται ἀκόμη τὸν Γκαίτ καὶ τὸν Σχίλερ ὡς Γερμανοὺς ἀπαιδεύτους ἐξελ- θόντας τοῦ βάθους τῶν δασῶν, μόλις δύνανται νὰ ἐνοήσωσιν, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ὦσι συμπατρι- ῶται καὶ σχεδὸν σύγχρονοι τοῦ θερμότερου θια- σῶτου τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος. Ἀλλ' ἄλλην ἰ- δέαν πρέπει νὰ ἔχωμεν περὶ τῆς Γερμανίας· ἡ καλλιέργεια τῶν ἀρχαίων γραμμάτων τὰ ὁποῖα κα- τὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα ἦτον ἡ ἰδιαιτέρα καὶ ἀποκλει- στικὴ δόξα τῆς Ἰταλίας, ἠτις κατέστη τὸ πάθος τῆς Γαλλίας κατὰ τὸν ΙΣΤ'. ἠτις κατὰ τὸν ΙΖ' κατέφυγεν εἰς τὰς ἠνωμένας ἐπαρχίας, διήλθεν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ΙΗ' αἰῶνος ἀπὸ τῶν ἀκαδη- μῶν τῆς Ολλανδίας εἰς τὰς τῆς Γερμανίας, ἐνθα ἔκτοτε δὲν ἔπαυσεν ἔχουσα τὴν λαμπρὰν αὐτῆς καθέδραν.

Διερχομένη δὲ οὕτω ἀλληλοδιχόχως δι' ὅλων τῶν μεταγενεστέρων ἐθνῶν, ἡ ἀρχαιολογία δείκνυ- ται ὑπὸ διαφόρους μορφάς, καὶ πάντοτε ἀπεκδυ- ομένη καὶ τι, ἀφίνει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐ- κατάληπτον τὸ βάθος τοῦ πνεύματός της. Ἐνεφα- νίσθη λοιπὸν εἰς τὸν Βίγγελμαν ἐν τῷ πρώτῳ πυρὶ τῆς μεταμορφώσεως, τὴν ὁποίαν ἐξεπλήρωσε σῆ- μερον ἔτι.

Ἄλλ' ὁ Βίγγελμαν δὲν ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος προ- σβληθεὶς ὑπὸ τῶν ἀκτίων τῆς Γερμανός. Πρὶν αὐ- τοῦ, ὁ Λέσιγγ εἶχε συναθροίσει τὰς κρίσεις τὰς ἐπενεχθείσας παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τῶν ἔργων τῶν τεχνιτῶν αὐτῶν· καὶ τὰς εἶχεν ἀκολουθήσει γονιμοποιηθείσας ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ λογικοῦ ὁ Λα-

οκόων του εἶναι ἐν τῶν ὠραιότερων δοκιμῶν τὰ ὁποῖα ἐφώτισάν ποτε τὴν θεωρίαν τῆς τέχνης.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς θαυμαστῆς ταύτης πραγμα- τείας ἔγραφε τὰς προστεθείσας εἰς τὸ βιβλίον του σημειώσεις, καὶ ἴσως πολυτιμωτέρας αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ὅτε ἔμαθεν, ὅτι ὁ Βίγγελμαν ἀνεχώρει δι' Ἰταλίαν μὲ σκοπὸν ἀποφασιστικὸν νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας τέχνης. Πάραυτα διέκοψε τὸ ἔργον του ἵνα συνοδεύσῃ διὰ τῶν εὐχῶν του τὸν εὐτυχῆ περιηγητὴν οὗ ἐφθόνη τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν ἐκλογὴν. Ἐτέρος τις Γερμανός εἶχεν ἤδη προηγηθῆ τοῦ Βίγγελμαν εἰς τὴν Χερσονήσον· Ὁ ζωγράφος Ραφαήλ Μέγκ, τὸν ὁποῖον ὁ ἐνδοξος κρι- τικός ἔμελλε ν' ἀνεύρῃ εἰς Ρώμην, εἶχε ὀδηγηθῆ παιδιόθεν καὶ ἀνατραφῆ ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ἔπειτα δὲ, ἀφοῦ διήλθεν ἐκ νέου ἔτη τινὰ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Σαζωνίας, κατέλιπεν αὐτὴν ὅπως ἐπι- στρέψῃ εἰς τὰ μέρη ἐνθα εἶχεν ἀνατραφῆ καὶ ἐκ- παιδευθῆ. Ἡ φαντασία καὶ τὸ πνεῦμά του αὐτὸ ἐπινοήρησαν ζωηρῶς ἐπὶ τὸν Βίγγελμαν. Εἰς τὰς εἰκονογραφίας τοῦ Μέγκ καὶ εἰς τὰ βιβλία τοῦ Λέσιγγ διευτυποῦτο ἡ ἀρχαιότης παρουσιαζομένη ὡς ἡ ὑπέροχος διευθύντρια τῆς φιλοκλείας, ὡς τὸ μόνον τῆς μεγαλοφυᾶς πρότυπον. Καί, ἐκτὸς δια- φορῶν τινων περὶ τὴν ἐφαρμογὴν εἰς τὰ ἔργα τοῦ καλλιτέχνου καὶ τοῦ συγγραφέως, ἡ ἀρχαιότης δι- ηρμηνεύετο ὑπὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἰδανικοῦ. Ὁ Μέγκ ὠνειροπόλει ἐν ὠραίον, μόνον καὶ ἀπόλυτον ὡς ὁ Θεὸς ἐξ οὗ ἀπορρέει· ὁ Λέσιγγ ἐν ὠραίον, ποικίλον ὡς ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ πᾶν, τὰ ὁποῖα ἀ- ποτελοῦσι τὴν ἐπαισθητὴν αὐτοῦ ἔνδειξιν. Ἄλλ' ἀμ-

φότεροι συνεφώνουν εἰς τὸ νὰ ζητήσωσιν καλλονὴν τινὰ γενικὴν καὶ ἀνωτέραν τῆς φύσεως, καὶ ἧς ἔ- βλεπον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἶχον δώσει τὰ ἐντελέστερα παραδείγματα. Τοιαῦτα ἦσαν αἱ ἰδέαι τὰς ὁποίας διάσημοι νεωτερισταὶ διέδιδον κατὰ τὴν Γερμα- νίαν, καὶ τὰς ὁποίας ὁ Βίγγελμαν, ζηλωτὴς αὐτῶν, ἤντησεν ἐν αὐτῇ τῇ πηγῇ.

Ὁ Ἰωάννης Ἰωακίμ Βίγγελμαν ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1717, πολὺ πρὶν τοῦ Λέσιγγ καὶ Μέγκ, οἵτινες, περισσότερον εὐνοηθέντες ὑπὸ τῆς τύχης, ἠδυνή- θησαν νὰ κατασταθῶσι ταχέως γνωστοί. Εἶχε γεν- νηθῆ ἀπὸ γονεῖς πτωχοὺς, εἰς Στενδάλλην, ἄλλοτε μητρόπολιν τῆς ἡγεμονίας τοῦ Βρανδεβούργου.

Εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν τοῦ γυμνασιάρχου τοῦ γυμνασίου τῆς μικρᾶς πατρίδος του, ὀφείλει τὴν πρώτην ἐκπαίδευσίν του, τὴν ὁποίαν ἀ- πῆρτισε κακῶς εἰς Βερολίνον, καὶ εἰς τὸ τέ- λος τῆς ὁποίας δὲν εὔρεν, ὅπως διαφύγῃ τὴν ἄ- κραν καὶ σύντονον πενίαν του, εἰμὴ θέσιν τινὰ μι- κροῦ λόγου ἀξίαν ἐν τῷ ἐν ᾧ εἶχεν ἐκπαιδευθῆ γυμνασίῳ. Πολλὰ καὶ ἀνωφελῆ κατεδαπάνησεν ἔτη εἰς τὸ τραχὺ τοῦτο ἐπάγγελμα τοῦ δεικνύειν εἰς ἄλλους ὅτι αὐτὸς κακῶς καὶ ἐπιπολαίως πως γνωρίζει. Ἐπὶ τέλους ὅμως κατάρθρωσε νὰ εὔρη πό- ρον ζωῆς ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ τῆς Ἀλλης, κεκτημένης καὶ βιβλιοθήκην, εἰς ἣν ἐρρίφθη ὡς ῥίπτεται εἰς τὴν τροφὴν ὁ λιμώττων. Ἐν τῇ ὁρμῇ του τὴν ὁ- ποίαν ἡ ἀνυπομονήσια καθίστη ἀκόρεστον, προ- σεπέλασε ταυτοχρόνως σχεδὸν εἰς πάσας τὰς ἐπι- στήμας καὶ αὐτὰς τὰς πλέον διαφόρους. Φιλολογία ἀρχαία, ἱστορία, μαθηματικά, νομικά, θεολογία,

Γ.Σ.Π.

πολιτική, αρχαιολογία, τὰ πάντα ἠθέλησε νὰ γνω-
ρίσῃ, διότι τὰ πάντα εἰσέτι σχεδὸν ἠγνοῖ. «Εἶμαι,
ἔλεγεν ἀργότερον αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὡς φυτὸν τι ἀγρι-
ον, ἢ αὐξήσις μου ἦν ἐγκαταλελειμένη εἰς τὴν ἐ-
σωτερικὴν καὶ ψυχικὴν ὁρμὴν μου». Καὶ τὸ φυτὸν
τοῦτο ἤρχισε μὲν νὰ ῥίπτῃ φύλλα πολλὰ καὶ ἀ-
νωφελῆ, ἀλλ' ὅμως ἡ δύναμις του διετηρήθη τοῦ-
λάχιστον ἀκαμμία καὶ δαφιλὴς παραδοκοῦσα νὰ πα-
ραγάγῃ τὸ μέλλον νὰ τὰ στέψῃ ἄνθος.

Ἐκ τοῦ πανεπιστημίου τούτου τῆς Ἄλλης, ἔνθα
ἐσχημάτιζε μετὰ πολλῆς τῆς βίας τὴν βραδείαν
αὐτοῦ ἐκπαίδευσιν, ὁ Βίγγελμαν μετέβη εὐτυχῶς
εἰς ἑτέραν τινὰ θέσιν ὅπου ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀπο-
περατώσῃ ἀνετώτερον. Ὁ κόμης τοῦ Βουνὼ τῷ
ἐνεπιστεύθη τὴν τήρησιν τῆς ὠραίας αὐτοῦ βι-
βλιοθήκης ἣν εἶχε συγκροτήσει ἐν τοῖς ἐν *Næthe-
nitz* κτήμασιν αὐτοῦ οὐ μακρὰν τῆς Δρέσδης. Ἐν
τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ, ὁ Βίγγελμαν, κατασβέσας
ἤδη ὀλίγον τὴν πρώτην τοῦ πνεύματος αὐτοῦ δι-
ψαν, ἤρξατο νὰ κλίνῃ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐπιστη-
μῶν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ὠραίων τεχνῶν. Ἡ γει-
τνίασις τῆς πρωτεύουσας εἰς ἣν νὰ συχνάζῃ ὤφειλε
ἐπενήργησε καὶ ἑσπερεύσεν ἐπὶ πλεῖον τὴν ἀπό-
σασιν αὐτοῦ. Ἀφότου ἡ Δρέσδη εἶχεν ἰδεῖ τοὺς
ἐκλεκτοράς τῆς συγχωνεύοντάς εἰς τὰς ἄλλας αὐ-
τῶν κατακτήσεις τὸ τῆς Πολωνίας βασιλεῖον, ἔ-
πληθε μνημείων μαρτυρούντων ἔτι καὶ νῦν τὰ
πλούτη καὶ τὴν φιλοκαλίαν τῶν ἡγεμόνων αὐτῆς.
Ἀσπασθέντες τὸν καθολικισμόν, τὸ τῶν νέων αὐ-
τῶν ἐπικρατειῶν τῶν θρησκειῶν, οἱ ἡγεμόνες οὗ-
τοι ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἰταλίαν· ἐφάνοντο δὲ
ὡς αἰτοῦντες τὴν ὑποστήριξιν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς πο-
λιτικῆς των, ἣτις τίποτε ὀλιγώτερον δὲν ἐπεδίωκε
πρὸς τὴν συστήσῃ, ὅπισθεν τῆς Αὐστρίας, κράτος
προωρισμένον εἰς τὸ νὰ ἐπισπεύτῃ τὴν παρακμὴν
αὐτῆς καὶ διαμερισθῇ τὰ λείψανά τῆς. Ἐνῶ λοιπὸν
περιέμενον ὅτι ἡ Ἰταλία ἠθέλε τοῖς παράσχει τὴν
βοήθειαν ἣς εἶχον ἀνάγκην, ἐκείνη τοῖς ἐστέλλε τοὺς
συρμούς τῆς οἵτινες δὲν ἦσαν ἀκόμη φυσικοὶ, καὶ
τὴν περὶ τοῦ καλοῦ αἰσθησίν τῆς οὐκέτι καθαρεύ-
ουσας. Ὁ δέκατος ἑβδόμος αἰὼν εἶχεν ἀρχίσει, ἐν
τῇ Χερσονήσῳ, μετὰ τοῦ Μαδέρνου, τοῦ Βορα-
μίνι καὶ τοῦ Βερνίνι, ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τὰς ὁ-
πίας πολλοὶ νομίζουσιν ἰδίᾳ τῆς Γαλλίας, καὶ
αἵτινες ἐν Γαλλίᾳ ἔλαβον τὸ ὄνομα τῆς κυρίας
Πορπαδοῖρ. Οἱ ἀλλόκοτοι ἐκεῖνοι τρόποι τῶν οἰκο-
δομῶν μετέβησαν ἀπὸ Ρώμης εἰς Δρέσδην πρὶν
φθῆσασιν εἰς Παρίσιους. Καὶ δὲν βλέπει τις ἐπὶ
τῶν ὀρθῶν τοῦ Ἐλθα εἰμὴ παλάτια πεφορτισμένα
ἀνθέων, κρίκων, ὀδοντωτῶν, ὀνύχων, ἐξογκώματα
εἰς ὀστρεολίθων, τὰ ὅποια καθιστοῦν αὐτάς καὶ ἐξο-
μοιοῦν πρὸς ὠρολόγια παλαιὰ ἐκ πορσελάνης· πα-
λάτια ἰαπωνικὰ μὲ τὰς ὑψηρεῖς στέγας των καὶ
τὰς ἀσιατικὰς αὐτῶν καρυάτιδας· ναοὺς διαμαρ-
τυρομένων μὲ τοὺς ἐπὶ κογχῶν γιγαντιαίων ἐρει-
δομένους θόλους των· ἐκκλησίας καθολικὰς ὧν ὅλοι
οἱ τοῖχοι καὶ τὰ ἀγάλματα φαίνονται ἐν διηνεκῇ
κινήσει, ὧν πᾶσαι αἱ γραμμαὶ στρέφονται, ὧν πᾶ-

σαι αἱ ἀψίδες κλῶνται. Πρῶτοι, ὁ Ράφαηλ Μήγκ
καὶ ὁ Βίγγελμαν, ἤρξαντο θαυμάζοντες τὰ μνη-
μεῖα ταῦτα τὰ ὅποια ἡ Γερμανία, ἐν τῇ ἐγέρσει
αὐτῆς, ἐλάμβανεν ὡς ἀποκατάστασιν τῶν ἀρχαίων
μνημείων καὶ τῆς ἀρχαίας ἀρχιτεκτονικῆς.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ Μαρτίου ε. ε. ἐτελέσθη ἐν
τῷ Πανεπιστημίῳ ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς ἀνδρῶν
τε καὶ κυριῶν, ἡ βράβευσις τοῦ ἀριστεύσαντος με-
ταξὺ τῶν λοιπῶν ποιημάτων, ἐπιγραφομένου *Ἀρ-
ματωλοὶ καὶ Κλέπται*. Καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύ-
την, ἀριστεύσασα, ὡς τὸ σύνθημα, ἔλαβε τὴν καλ-
λίπρον δάφνην ἡ Μοῦσα τοῦ Κυρίου Ζαλοκώστ. Συγχαίροντες τὸν εὐγενῆ ποιητὴν τοῦ Μεσολογ-
γίου, τῆς Πρεβέζης καὶ τῶν Ἀρματωλῶν, χειροκρο-
τοῦμεν ἐπὶ τῇ ἀποφάσει τῆς δικασάσης ἐπιτρο-
πῆς διότι ἐὰν ὠραία εἶναι ἡ δάφνη τῆς νίκης,
εἰς μόνον μέτωπα προνομιούχα ἀρμόζει, καὶ τοι-
οῦτος ἐφάνη μέχρι τοῦ νῦν ὁ κύκνος οὗτος τῶν
ἐθνικῶν πράξεων.

Γλυκεῖα φίλη τοῦ τρυφεροῦ φύλου ἡ Εὐτέρπη,
συστέλλει τὰς ὀφρῦς πρὸς τὰς μυριονέκρους σκη-
νὰς τῶν πολέμων, καὶ αἰσθητικὴ μᾶλλον ὡς ἡ τοῦ
Ράφαηλου γραφίς, εἰς ἕν μεῖδιον ἀρέσκειται συμ-
παθείας ἢ εἰς ἕν δάκρυ ἀγγέλου λειποθυμοῦντος.
Διὰ τοῦτο ἀφίνοντες ἐκ τοῦ ποιήματος τῶν Ἀρ-
ματωλῶν σκηνὰς τοσαύτας ἡρώϊσμου καὶ μανίας,
ὑποδεικνύομεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας ἡμῶν εἰκόνα
τινὰ περιπαθῆ καὶ ἀθῶαν, ὅπου νεανίς ὡς ἡ καρ-
διά τῆς δυστυχῆς, ἐντὸς ἐρήμου ναοῦ δεομένη,
ὡρᾶ μαρμυρίζεται ὡς ἡ ἐνώπιόν τῆς εἰκὸν τῆς
Ἡερθῆνους, ἐνῶ, κατὰ τινὰ ἀντίθεσιν γοητείας,
κλαγγὴ ἀκούεται ὅπλων καὶ εἰς τὸ βάθος παρα-
τηρεῖ τῆς σκηνῆς Ἀρματωλῶν τινὰ ἡρέμα ἐπιφαι-
νόμενον καὶ θαίνοντα ἤδη πρὸς τὴν κόρην! Τί
θέλει ἄρα γὰρ ὁ μαχητὴς οὗτος; ὅποιοι λογισμοὶ
τὸν ὠθοῦσι; τίνας οἱ πρῶτοι πρὸς τὴν νεανίδα
λόγοι του; . . . Ἄγνοοῦμεν, ἀλλ' ἡ εἰκὼν αὐτῆ
μᾶς ἀνακαλεῖ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους, ὅπου,
πανταχοῦ σχεδὸν, ἐν δάσος ἢ ναὸς ἔρημος, καὶ
μία κόρη ὑπὸ γοργοῦ ἵπποτου ἐκπληττομένη!
Ἰδοὺ τὸ ὠραῖον τοῦτο τεμάχιον.

Τοῦ πύργου παραπλήσιον μονῆριον ἁγίου
Λαμπᾶς φωτίζει πρὸ σεπτῆς εἰκόνας καιομένη
καὶ κείται θήκη τις μικρὰ ἐκεῖ ζωγραφισμένη,
Φόρον αἰτοῦσα ταπεινὸν λιθάνου καὶ κηρίου.
Νεανίς κυανόστολος, ὀρθὴ πρὸ τῆς εἰκόνας
τὰς χεῖρας κάτω συμπλεκεῖς ἀκίνητοῦσα τείνει
καὶ τοῦ ἁγίου τὴν μορφήν προσβλέπει ἐπιμόνως
καὶ δὲν ἐκφέρει στεναγμὸν καὶ δάκρυον δενχύνει.

Ἄν καὶ δεσμῶτις ἡ ψυχὴ, πρὸ ἱερῶν εἰκόνων
ἴσως τὴν σάρκα λησμονεῖ καὶ πέτεται πρὸς ὕψη,
ὄθεν ἐδῶ ἠθέλησεν ὁ πλάστης νὰ τὴν ῥίψῃ
φόβων κ' ἐλπίδος παίγιον, δούλην χαρᾶς καὶ
πόνων,

ἴσως, εἰς ἔρημον ναὸν, εἰς τῆς νυκτὸς τὰ βᾶθη,
Πέραν πλανᾶται τῆς ζωῆς ὁ νοῦς ἐν κατανύξει,
Κ' ἐνῶ ἡ φύσις σιωπᾷ καὶ ἡρεμοῦν τὰ πάθη,
Ζητεῖ τὴν φοβερὰν ἀγλὴν τοῦ μνήματος ν' ἀ-
νοίξῃ

Τῆς νέας ὅμως ἡ ψυχὴ ἰκέτιδος ἀθλίας,
Οὐδ' εἰς τὸν οὐρανὸν πετᾷ οὐδ' τὴν γῆν ἐμμένει,
Ἀλλὰ πλανᾶται μεταξὺ, δεινῶς κυμαινομένη,
Εἰς πόθους ἐκδικήσεως εἰς σπαραγμοὺς καρδίας.
Τὸ ἔαρ τῆς τὸ εἰκοστὸν ἐμάρναν ἡ λύπη
Καθὼς τὸ πνεῦμα τοῦ λιθῶς τὸν νάρκισσον μα-
ραίνει,
Ἄλλ' ἔτι σώζονται ἄβροϊ τῆς καλλονῆς οἱ τύποι·
Ἐφθάρη μόνον ἡ χροιά, ἡ χάρις διαμένει,

Ὅπλων ἀκούεται κλαγγὴ καὶ θόρυβος βημάτων·
Εἰς τὸν ναὸν ἄρματωλὸς εἰσέρχεται αἰφνης γέρον,
Εὐθὺ καὶ ἀταπεινῶτον τὸ μέτωπόν του φέρων
Καὶ ἀνοικτὸν τὸ στήθος του τὸ λάσιον προτά-
των,

Ἐστάθη τῆς ἰκέτιδος ἐγγύς. Εἶναι ἀγρία
Ἡ προτομὴ δεικνύουσα παθῶν ἀνεμοζάλην
Καὶ κρέμαται ἡ κόμη του κατὰλευκος παχέια,
Ἰπὸ τὸν πῖλον μ' ἐλιγμοὺς ἀνοιγομένη πάλιν.

Γόνυτος ἔως ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους καταβαίνει,
Τὴν ῥάχιν δὲ τοῦ μαχητοῦ ἡ ἀκὼν ἔγγιζει.
Ὡς νεανίας εὐτονον τὸ σῶμά του στηρίζει,
Τὸ χρῶμα μόνον τῶν τριχῶν τὸ γῆρας του ἐμ-
φαίνει.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Περιγραφή τῆς κηδείας τοῦ Βασιλέως
τῆς Λαχώρας.

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 28 Ἰουνίου 1839 ὁ βασι-
λεὺς τῆς Λαχώρας ἀπέδωκε τὸν τελευταῖον στε-
ναγμὸν. Ἀπὸ τῆς 24 εὐρίσκατο εἰς κατὰστασιν ἀ-
γωνίας, τῆς τελευταίας πάλης τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ
θανάτου, καὶ ἔκτοτε ἔτι τὸ σεράγιον διετέλει εἰς
κίνησιν. Πολλοὶ ἐκ τῶν γυναικῶν του ἐζήτησαν
τὴν τιμὴν νὰ ἀναβῶσιν ἐπὶ τῆς πυρᾶς· ἀλλ' αὐτὴ
ἡ εὐνοια ἀπέδωκε μόνον εἰς τέσσαρας νομίμους
βασιλίσσας καὶ ἐκ βασιλικῶν αἱμάτων. Τινες πι-
στοὶ φύλακες τοῦ σεραγίου ἠθέλησαν ἐπίσης νὰ
πληρώσωσι μὲ τὴν ζωὴν των τὸν εἰς τὸν βασιλεῖα
ἀπαιτούμενον φόρον τῆς ὑποταγῆς, καὶ ἐπτά εὐ-
νοῦχοι ἔμειναν παραδεκτοὶ τοῦ νὰ συμμεθέξωσι
τῆς εὐνοίας ταύτης.
Εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν τοῦ παλατίου, εἰς τὸ μέ-

ρος τῆς παρατάξεως, τὴν 28, ἀπὸ τὰς ἑπτὰ ὥρας
τῆς πρωῆς, ἐστήθη μεγαλοπρεπῆς πυρὰ ἐξ ἐου-
θροξύλου· ἐκεῖ μετηνέχθη τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως
ἐν παρατάξει· μετὰ ταῦτα ἤρχοντο αἱ τέσσαρες
βασιλίσσαι, καὶ τέλος οἱ ἐπτὰ εὐνοῦχοι ἠκολούθη-
σαν μέχρι τῆς βάσεως τῆς πυρᾶς. Αἱ τέσσαρες βα-
σίλισσαι ἐτέθησαν ἀνὰ δύο ἐκ τῶν δύο πλευρῶν, ὁ
δὲ βασιλεὺς ἐτέθη ἐπὶ τῶν γονάτων των. Πέριξ τῶν
βασιλισσῶν κατετάχθησαν οἱ εὐνοῦχοι, συνεπλή-
ρωσαν τὴν πυρὰν περικυκλώσαντες τὰ θύματα μέ-
τινας δαυλοὺς ἐξ ἐρυθροξύλου, εἰς τρόπον ὥστε ἦτον
ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ τις ἐξωθεν, ἐκτὸς τῶν κερ-
λῶν αἵτινες ὑπερεῖχον.

Ὁθόναι κατάβρεκτοι ἐξ ἐλαίου, βουτύρου καὶ ρη-
τινωδῶν ἀρωμάτων, ἐτέθησαν εἰς μεγάλην ποσό-
τητα εἰς τὸ ἔσωθεν τῆς πυρᾶς καὶ γύρω τῶν θυ-
μάτων. Ἀκολούθως ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τοῦ βα-
σιλέως ὁ πρίγγιψ Κοράκ-Σίγγ, ὅστις διεδέχθη τὸν
πατέρα του, ἐπλησίασε καὶ ἔθεσε τὸ πῦρ εἰς τινὰς
δάδας αἵτινες ὑπῆρχον εἰς τὸν θόλον τῆς πυρᾶς.
Ὁ πρίγγιψ καὶ ὅλοι οἱ αὐλικοὶ συνηθροίσθησαν
πολλὰ πλησίον· ἀναρίθμητα στρατεύματα ἦσαν
εἰς τὰ πέριξ, καὶ πλήθος ἄπειρον συρρεύσαν παν-
ταχόθεν ἐθεάτο τὸ φρικώδες τοῦτο θέαμα, ἐπευ-
φημοῦν τὴν γεναιότητα τῶν ἑκουσίων τούτων θυ-
μάτων. Οὐδὲ μία βασιλίσσα, οὐδὲ εἰς τῶν εὐ-
νοῦχων ἐξέβλεψε τὴν παραμικρὴν κραυγὴν. Εἶναι ἐ-
πίσης αξιοπαρατήρητον, ὅτι τὸ πῦρ διεδίδετο μὲ
ἀπίστευτον ταχύτητα εἰς τὰς ἐλαιώδεις καὶ ρη-
τινώδεις ὕλας, διὸ ὑψώθη πάραυτα μεγάλη φλόξ με-
μιγμένη καπνῶ, ἣτις ἀσφυξίσε ταχέως τὰ θύ-
ματα ταῦτα τῆς βαρβαροτέρας προλήψεως.

Ἀφοῦ τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως, τὰ τῶν βασι-
λισσῶν καὶ τῶν εὐνοῦχων ἅτινα τὸν συνώδευ-
σαν ἐπὶ τῆς πυρᾶς κατηναλώθησαν ἀπὸ τὰς φλό-
γας, ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ συναζώσιν τὰ κόκκαλα
τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν,
καὶ νὰ τὰ ἐγκλείσωσιν εἰς χρυσοῦφάντους σάκ-
κους, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶχον ἄνθη καὶ εὐωδίας.
Ἐν μεγαλοπρεπῆς φορεῖον ἐπικεκαλυμμένον μὲ χρυ-
σὸν καὶ κοσμημένον μὲ πολυτίμους λίθους, ἐδέχθη
τὸν ἐμπεριέχοντα τὰ βασιλικά ὄσῳ σάκκον. Εἰς
τέσσαρα ἄλλα, σχεδὸν ἐπίσης πλοῦσια, ἐτέθησαν τὰ
λείψανα τῶν τεσσάρων βασιλισσῶν· τέλος εἰς ἕκτον
φορεῖον ἐπικεκαλυμμένον μὲ ἄργυρον ἀπετέθη ὁ
σάκκος ὁ περιέχων τὰ ὄσῳ τῶν ἐπτὰ δούλων.

Συνοδία ἐσχηματισμένη ἐκ δύο ἰλῶν λογχοφό-
ρων, ἐνὸς συντάγματος τοῦ πεζικοῦ, δύο κανονο-
στοιχιῶν, τριῶν ἱερέων καὶ τινῶν ὑπηρετῶν ἐκ τοῦ
βασιλικῶ οἴκου, διετάχθη νὰ ὑπάγῃ ἐν παρατάξει
ἵνα ἀποθέσῃ τὰ λείψανα ταῦτα εἰς τὸν Γάγγην,
ἱερὸν ποτάμιον τῶν Ἰνδῶν, ἐκεῖ ὅπου βρέχεται ἡ
ἁγία πόλις τῆς Ἀρδουάρδης.

Τὴν 2 Ἰουλίου, ἀπὸ τῆς πέμπτης ὥρας τῆς
πρωῆς, ὅλη ἡ αὐλὴ ἦτον παρούσα· ἡ συνοδία ἐ-
κίνησε, καὶ διήλθε τὴν πόλιν ἐν τῷ μέσῳ γραμ-
μῆς στρατιωτῶν ἐξ ὅλων τῶν ὅπλων, ἐκτεινο-

μένης δύο λεύγας μακράν. Μία ἔλη λογοφόρων ἦνοιγε τὴν δίοδον μὲ πέντε σημαίας χρυσοῦφάντου, ἐννοεῖται δὲ ὅτι οὐδόλως ἐφείσθησαν ἐκ πυροσκοπητέσεων καὶ πυροβολισμῶν καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα.

Τὸ περιέχον τὰ βασιλικὰ ὄστᾶ φορεῖον ἦγε πρῶτον. Ὁ ἀνώτατος ὑπουργός, πεζός, ἠκολούθει ἐκ δεξιῶν κρατῶν μυιάστῃριον ἐκ πτερῶν ταῦνος συνηρμοσμένα εἰς ὀλόχρυσον χειρίδα ἐν ἧ ἦσαν ἐγκολλημένοι ἀδάμαντες, ρουβίνια καὶ σμαράγδοι. Ἐξ ἀριστερῶν, ἐβάδιζεν ὁ μέγας βασιλικὸς θαλαμηπόλος, κρατῶν ἀνεμιστήριον ἐπίσης ἐκ χρυσοῦ, κοσμημένον δὲ ἀπὸ πολυτίμους λίθους. Κατὰ πρῶτον τὰ φορεῖα τῶν βασιλιτσῶν, ἔπειτα τὸ τῶν εὐνοῦχων ἠκολούθουν ἅπαντα τὸ βασιλικόν, καὶ τέλος ἤρχετο ὁ εὐνοοῦμενος ἵππος του.

Ὁ ἵππος οὗτος κατὰ τὸ 1829, ἔχαιρε τόσον μεγάλην φήμην ὠραιότητος, ὥστε, ὅταν περὶ ταύτης ἐπληροφόρηθη, ὁ βασιλεὺς ἀπέστειλε τὸν στρατηγὸν Βεντούραν μὲ δέκα χιλιάδας ἀνθρώπους ἐκ τοῦ στρατοῦ του ἵνα ὑποχρεώσῃ τὸν Πρίγγιτκα Γιορ-Μουχαμέτ-Κάν, τὸν ὑποτελῆ του εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκεν ὁ ἵππος, νὰ τοῦ ἐξαποστείλῃ τὸν βουκέφαλόν του.

Ὁ πρίγκηψ Κορέκ-Σίγγ, ὅστις διεδέχθη τὸν πατέρα του, ἤρχετο ἀκολούθως μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιλεφάντων, καὶ δύο λεύγας μακράν τῆς πόλεως ἐσταμάτησεν ἡ συνοδία. Ἐδῶ, καθεὶς ἀπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια. Τὴν ἐπιούσαν, ἡ συνοδία ἐτέθη ἐκ νέου εἰς δρόμον, καὶ εἰς ἐκάστην πόλιν ἢ χωρίον τὰ ὁποῖα ἀπῆνταν διαβαίνοντες, διένειμεν ἄργυρον, ἐλέφαντας, ἵππους, κτλ. εἰς τοὺς βραχμῆνας, εἰς τοὺς φακιέρ καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς. Μετὰ ἐκκαίδεκάμηρον πορείαν ἔφθασε τέλος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν τῆς Ἀρδουάρδης, καὶ ἐκεῖ ἀπέθεσαν τὰ λείψανα τοῦ βασιλέως, τῶν βασιλισσῶν καὶ τῶν εὐνοῦχων εἰς τινα ναόν, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Ὅταν ἰκανὸς ἀριθμὸς Βραχμῶνων διὰ τῶν προσευχῶν των, ἤνοιξαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ, πάραυτα οἱ σάκκοι, οἱ περιέχοντες τὰ ὄστᾶ ἐβρίφησαν εἰς τὸν ποταμόν.

Τὰ ἐπικεκαλυμμένα μὲ χρυσόν, ἄργυρον, καὶ κοσμημένα μὲ πολυτίμους λίθους φορεῖα, ἐπίσης καὶ ἀρκετὴ χρηματικὴ ποσότης, ἐδόθησαν εἰς τοὺς ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τούτου, καὶ ἡ συνοδεία ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Λαχόραν, ἀφοῦ πρῶτον διένειμεν ἐλέη ἀξίας πλέον τῶν ὀκτῶ ἐκατομμυρίων φράγκων. Εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ πρίγκηψ Κορέκ-Σίγγ ἐνησχολεῖτο νὰ ἐνταφιάσῃ τὴν βασιλικὴν κόριν, καὶ ἐκείνην τῶν θυμάτων τοῦ σκληροτέρου φανατισμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν τάφον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔψωσεν ἀξιοσημεῖον μνημεῖον.

***

ΑΙ ΔΡΥΑΔΕΣ.

Ἡ νέα κόρη ἀγανακτήσασα τῷ εἶπεν. « Εἶσαι πνεύστατος, Ἰωάν, μὴδὲ βάλῃς ποτὲ κατὰ νοῦν ὅτι τοιοῦτος γάμος δύναται νὰ γίνῃ. » Καὶ ὁ πτωχὸς νεανίας ἀπεκρίνατο « Τότε, ὑγίαινε, Μαργαρίτα . . . » καὶ τὴν ἐπαυλιν ἄφησε. Τεθλιμμένος ἐβάδιζε διὰ τῶν ἀγρίων τῶν ὑπωρειῶν θάμνων, ὁ δύστηνος Ἰωάν διότι ἡ καρδία του εἶχε σκληρῶς σπαραχθῆ. Ἡ Μαργαρίτα δὲ ἦν ἐξεσώλευε τοὺς νεοσσούς τῶν κισσῶν, ἀναβαίνων τὰ ὕψη τῶν αἰγυριῶν, δι' ἧν συνέλεγε τὰ ὠριμότερα καὶ μελανότερα βάτινα καὶ τὰ καλλίτερα λεπτοκάρυα, ἢ Μαργαρίτα εἶχεν ἀποκρούσει τὸν ἔρωτά του.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα μόνη ἡ ἐλπίς τοῦ ν' ἀγαπηθῆ εἶχε πείσει τὸν Ἰωάν νὰ καταστῆ δούλος τοῦ πατρὸς τῆς Μαργαρίτας. Ἐνθαῤῥυνθεὶς δὲ ἐκ τινῶν ὑποσχέσεων τῆς κόρης, εἶχεν ἀπαρνηθῆ δι' αὐτὴν τὴν πατρικὴν του κατάστασιν εἶχεν ἐκποιήσει τὴν ὀλκάδα, ἦν ἔλαβεν ὡς κληρονομίαν, καὶ λησμονήσει τὰς γενεθλίου ἀκτὰς ἀντὶ τοῦ ὄρου τὸ ὁποῖον ἐκείνη κατόκει.

Ἄλλ' ἡ Μαργαρίτα ἦν κόρη εὐμετάβολος καὶ κούφη. Ἠγάπα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς πανηγύρεις, κρατῶσα νέαν τινα ἀπὸ τὸν μικρὸν δάκτυλον, νὰ δέχεται ὡς δῶρα ἀνοδοδέσμας καὶ λεπτοκαρυῶν κλῶνας. Ὁ δὲ δυστυχὴς Ἰωάν ἦτο δι' αὐτὴν ἄθυρμά τι, ἀντικείμενον ἀλαζονίας. Καὶ πρὸς καιρὸν μὲν εἶχε δεχθῆ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ὅπως τὰς ἄλλας νεανίδας ζηλοτύπους καταστήσῃ, ἀλλ' ἔπειτα εὐγενεστέρου ἔραστοῦ παρουσιασθέντος, ὁ Ἰωάν εἶχε παραμεληθῆ καὶ τεθῆ κατὰ μέρος ὡς στολισμὸς παρακμάσσης καὶ παλαιωθείς.

Ὡ! ἡ Μαργαρίτα ἦτο φιλάρεσκος σχεδὸν ὡς ὑψηλῆς περιωπῆς κυρία.

Περιφρονηθεὶς ὁ Ἰωάν ἐφευγε τὴν ἐπαυλιν σταθερῶς ἀποφασίσας νὰ μὴν ἐπανέλθῃ ποτὲ εἰς αὐτήν. Ἀπαίσιοι λογισμοὶ διήρχοντο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Διαβαίνων ἐνώπιον σταυροῦ τινος τριόδου, ἐγονυπέτησε καὶ εὐσεβῶς προσηυχῆθη . . . Ἄλλ' ἐνῶ ἐτελείονεν, ἀλλόκοτος καὶ ἀπλετος γέλως ἀντήχησε πλησίον αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωάν ἐπεστράφη, ἀλλ' ὁ μέλας τῆς νυκτὸς πέπλος νὰ καλύπτῃ τὰ πάντα ἤρχιζε καὶ οὐδὲν παρετήρησε.

Μόνον δὲ τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἀνέστειλεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν ροῦν τῶν λογισμῶν του παρετήρησε ποῦ εὕρισκετο καὶ ἄφησε φρίκης κραυγὴν.

Διότι ἡ προσευχὴ του ἐγένετο ἐνώπιον σταυροῦ ἀναθέματος . . . τὸ μνημεῖον δὲ τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τὸν δαίμονα καὶ ὄχι εἰς τὸν Θεόν ἐν τῇ ὀδυνηρῇ προκαταλήψει αὐτοῦ ὁ δυστυχὴς νέος δὲν εἶχε δώσει προσοχὴν εἰς αὐτό.

Ὁ Ἰωάν τρεῖς ἐποίησατο τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ κατεσπευσμένοις βήμασιν ἀπεμακρύνθη. Ἀλλὰ νέα βῆξις γέλωτος ἠκούσθη ἐν τῷ μέρει τὸ ὁποῖον εἶχε ἀφήσει. Καὶ ὁ νεανίας ἐφαντάσθη μὲν ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὴν ἐπαυλιν νὰ ἐπιστρέψῃ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ

λάβῃ τὸν δρόμον τῆς οἰκίας τοῦ θεοῦ του, ἀλλ' ὅμως ἀπόγνωσις ἐντελής ἐνίφαζεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ « Ἀδιάφορον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι συμβῆ ἄς συμβῆ . . . μήπως ἐκείνη δὲν μὲ ἀπρηνήθη πλέον. » καὶ τὴν ὁδὸν του ἐξηκολούθησε διὰ μέσου τῶν θάμνων.

Ἡ νύξ καθίστατο πάντοτε ζοφερωτέρα, ὁ ἀνεμὸς ἔπνεεν ἐπὶ τοῦ ὄρου μὲ συριγμὸν ἀπηχῆ καὶ χλευαστικόν, οὐδεὶς ἀστὴρ ἔλαμπεν ἐν τῷ στερεώματι, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ σελήνη κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνῶν νεφελῶν, ὠμοίαζεν ἐν τῷ οὐρανῷ νεκροῦ κεφαλήν.

Ὁ δὲ Ἰωάν ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον ἐβάδισε, καὶ τέλος διεκρίνεν ἐν ἀπόπτῳ τὸν ἐπιτάφιον βράχον Γαλάτου τινός, ὅστις ἐγείρεται θλιβερῶς ἐν ἀγῶνι τινὶ ἀγροικίᾳ.

Καθόσον δὲ προσήγγιζεν, ἀλλόκοτος ψιθυρισμὸς ἠγέρθη περὶ αὐτόν· θὰ ἔλεγες ὅτι ἦσαν τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου περιδινούμενα, ἢ ὁ συσυρισμὸς δάσους ἐλατῶν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ὁ ψιθυρισμὸς ἠῤῥησε, καὶ ἔπειτα ὡσεὶ σκιά τις μαύρη ἐφάνη διαγραφομένη πλησίον τοῦ δρυϊτικοῦ τάφου.

» Μ' ἀπρηνήθη ἐκείνη, καὶ ἡ ζωὴ δι' ἐμὲ δὲν εἶναι πλέον παρὰ πικρὰ βάσανος, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰωάν ἐνθαῤῥυνόμενος ὑπὸ τῆς ἀπελπησίας του· καὶ ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ.

Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ψιθυρισμὸς τὸν ὁποῖον ἤκουεν αὐξάνοντα, ἠῤῥησε παρόμοιος μὲ καταγιγῆδα ὑποκάτωθεν τοῦ λίθου τοῦ μαυσαλείου ἐφαίνετο ἐξερχόμενος ὡσεὶ μέλας τις καὶ δυσδιάκριτος ποταμὸς, ἐκτεινόμενος μακρὰν εἰς τὰ περίξ, τὸ πᾶν κατακλύζων, τὸ πᾶν καὶ αὐτὸν συμπεριλαβὼν ἐν τῷ ἀπεράντῳ κύκλῳ, τὸν ὁποῖον ἐσχημάτισεν εἰς τὰ περίξ.

« Αἱ δρυάδες ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάν ὑπὸ πανικοῦ καταλαφθεὶς τρόμου· καὶ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ σελήνη ἀπεκαλύφθη ὀλόκληρος, καὶ τὸν εὐρὺν κύκλον τὸν περὶ αὐτὸν σχηματισθέντα εἶδεν. Οἱ δαίμονες ἦσαν πάντες ἐκεῖ, διὰ τῆς χειρὸς κρατούμενοι, θεωροῦντες αὐτὸν διὰ τῶν πυρίνων τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ῥίπτοντες κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ τοὺς σκωπτικὸς καὶ παγερούς γέλωτάς των.

Καὶ μετ' ὀλίγον ὑπόκωφος ἠκούσθη κρότος καὶ ὁ κύκλος βραδείως ἤρξατο ἀκολούθως νὰ στρέφεται· ὁ Ἰωάν ἐβλέπε διερχομένας ἐνώπιον αὐτοῦ τὰς δυσειδεῖς ἐκείνας καὶ ἀπειλητικὰς μορφάς, καὶ ἐκάστη δρυὰς διερχομένη, ἐκυπτε τὴν χονδρὴν αὐτῆς κεφαλὴν, πρὸς ἐνδειξιν χλευαστικοῦ οἴκτου καὶ ἐπανελάμβανε « διὰ νὰ τῆς ἀρέσῃς πρόπει νὰ μάθῃς νὰ χορεύῃς » ὁ Ἰωάν . . . πρόπει νὰ μάθῃς νὰ χορεύῃς. » Καὶ οἱ λόγοι οὗτοι ἔσχον μαγικὴν καὶ τινὰ δύναμιν ἐπὶ τοῦ νέου· καὶ ἀκουσίως του, καὶ ὡς παραφερόμενος ὑπ' ἰσχύος ἐσωτερικῆς, ἤρχισεν νὰ στρέφεται μετὰ τοῦ κύκλου τῶν δρυάδων, τῶν ὁποῖων ἡ κίνησις, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον καθίστατο ταχύτερα μετ' οὐ πολὺ δὲ ὑπὸ μανίας

τινὸς κατελήφθη· καὶ ὡς σρόβιλος τις παραφερόμενος οὔτε τὴν γῆν ἠσθάνθη πλέον ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, οὔτε τὸν ἀέρα εἰς τὰ χεῖλη του. Ἡ κατεσπαραγμένη καρδία του ἐσκίρτα εἰς τὸ στήθος ὡσεὶ ἤθελε νὰ διαβράσῃ, καὶ ὅλα τὰ νεύρα του συνεστάλησαν . . . ἄπαξ δ' ἀκόμη ἤκουσε τῶν δρυάδων τοὺς γέλωτας καὶ τὰς κραυγὰς . . . ἔπειτα ἠσθάνθη ὅτι ἡ ζωὴ του ὄχγετο, καίτοι ἐστρέφετο πάντοτε ἐν τῷ τρομερῷ ἐκείνῳ κύκλῳ . . . καὶ ἔπειτα τίποτε πλέον δὲν ἠσθάνθη.

Τῇ ἐπαύριον, τῆς αὐγῆς μὲλις διαγελώσης, ἡ Μαργαρίτα ἄδουσα ἐπορεύετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριδίου. Διερχομένη δὲ περίβολον ἐκ θάμνων πλησίον τοῦ δρυϊτικοῦ μαυσαλείου προσέκοψε τὸν πόδα πρὸς πρᾶγμα τι.

Τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἦτο τὸ πτώμα τοῦ Ἰωάν. (Ἐκ τοῦ Γαλ.) Π. Γ.

ΘΑΪΦΕΙΣ ΕΝ Τῷ ΓΗΡΑΤΙ.

Ἐρεῦνησον καὶ οὐδένα οὐδαμοῦ θέλεις εὐρεῖ ὅστις νὰ μὴ μεμψιμοιρῆ διὰ τὴν τοῦ βίου βραχύτητα, καὶ μολοντοῦτο πάντες συγχρόνως σπεύδουν νὰ φθάσουν εἰς τὸ τέραμα ἐκάστης τῶν περιόδων αἵτινες φαίνονται οὔσαι ὡς φυσικαὶ τῆς ζωῆς διαίρεσεις. Καὶ τὸ μὲν παιδίον εἶναι ἀνυπόμονον νὰ γίνῃ μαθητῆς, ὁ δὲ μαθητῆς νὰ καταστῆ νέος, ὁ δὲ νέος νὰ γίνῃ ἐπιστήμων, ἔπειτα ν' ἀποκτήσῃ περιουσίαν, νὰ λάβῃ δημοσίαν θέσιν καὶ ὑπόληψιν καὶ τέλος νὰ γίνῃ συνταξιούχος. Ὡσαύτως ἡ νέα δὲν ἔχει οὐδ' αὐτὴ ἡσυχίαν, ἀλλ' ἀνυπόμονος εἶναι νὰ γίνῃ γυνὴ καὶ μήτηρ.

Μετ' ὀλίγον ἀναπνεῖ εὐλευθέρως ἰδοῦσα τὰ τέκνα τῆς ἕξω τῶν κινδύνων τῆς πρώτης ἡλικίας, ἀποκαταστημένα καὶ πατέρας ἤδη καὶ αὐτὰ καὶ μητέρας. Καὶ μόνον ἀφοῦ φθάσῃ εἰς τὸ ἔσχατον ὄριον θέλουν νὰ βραδύνουν τὸ βῆμα. Ἢδη τίποτε δὲν περιμένουν, τίποτε δὲν ἐλπίζουν, ἀπ' ἐναντίας φοβοῦνται πᾶσαν δυστυχίαν, πᾶσαν συμφορὰν. Ἡ διάνοια αὐτῶν ἀνατρέχει τότε εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τοὺς ταχύτερους χρόνους τῆς δραπέτιδος νεότητος. Καὶ λυποῦνται διότι δὲν ἐχάρησαν αὐτὴν κάλλιον, διότι λίαν ἔσπευδον, λίαν ἀνησυχουν. Μὲμφονται δὲ ἑαυτοὺς καὶ πεπεισμένοι εἰσὶν ὅτι, ἂν πλειοτέραν εἶχον πείραν, εὐτυχέστεροι ἦθελον ὑπάρξει. Ἀλλὰ πάλιν καὶ εἰς αὐτὸ ἀπατώνται· ἂν ἤθελον ἀρχήσῃ ἐκ νέου, εἰς τὰς αὐτὰς ἦθελον ἐπαναπέσει ἀνυπομονησίας ὑπὸ τῆς αὐτῆς πρὸς τὸ μέλλον ῥοπῆς ἦθελον ἀφῆθῃ νὰ παρασυρθῶσι, εἰς τὰς αὐτὰς ὁρμὰς ἦθελον ὑπακούσει. Πόθεν ἦδη ἢ πρὸς τὸ μέλλον τάσις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἀγνωστον, τὸ ἀβέβαιον μέλλον; Διατὶ, μεिरάκιον, ἐπιποθεὶ τὴν ἐφηβότητα, ἐρηθὸς τὴν ἡλικίαν τὴν ἀνδρικὴν; Διότι δι' ὅλων τούτων τῶν φάσεων τοῦ βίου, ἐκείνο τὸ ὁποῖον ζητεῖ ὑφ' ὅλας αὐτὰς τὰς διαφόρους στάσεις καὶ χρονικὰ σημεῖα εἶναι ἡ εὐτυχία πάντοτε, καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε αὐτὴν εὕρισκετε τελείαν καὶ

θλίψεων ἀμιγῆ, ἀνάγκη ἀδικόπως νὰ τὴν ἐπι-
διώκῃ, αἰετοτε νὰ τρέγῃ κατόπιν αὐτῆς μέχρι
τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τρέμων ἐπὶ τῆ προσεγγίσει
τῆς μυστηριώδους πρὸς ἄλλην ὑπαρξίν διόδου,
θελήσῃ νὰ συλλογισθῆ ὅτι διῆλθε πολὺ πλησίον
τῆς ἐντελοῦς ἐκείνης εὐδαιμονίας ἣτις δὲν ἐδόθη
εἰς τὴν ἀσθενῆ καὶ ἀτελῆ περὶ τὸ γινώσκειν καὶ
κατέχειν φύσιν ἡμῶν.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι, νέος ὢν, καὶ πρὶν ἔτι δώσω
ἀρετὴν προσοχὴν εἰς τὴν τῶν ἐθνῶν οἰκονομίαν,
παρῆν εἰς παιδρὸν τι καὶ εὐθυμον ἐν τῇ ἐξοχῇ συμ-
πόσειον, ἐνθα τῶν συνδαιτυμόνων τις δὲν ἔπαυεν,
ἅμα φιάλῃ τις ἐκενοῦτο, νὰ τὴν σφενδονίζῃ ἀπὸ
τὸ παράθρον, καὶ τοῦτο, ἔλεγε, πρὸς ὄφελος
τῶν υελοურγειῶν. Ἦν ὅλος γχαρὰ ἐπομένους διὰ
τὰ ἀνδραγαθήματά του, καὶ οἱ συμπόται ἐπροθυ-
μοποιούοντο τις πρῶτος ἐπὶ τούτῳ νὰ χειροκρο-
τήσῃ.

Κατ' ἀρχὰς λοιπὸν ἐγέλασα καὶ ἐγὼ, μιμηθεὶς
τοὺς ἄλλους· ἀλλὰ καθόσον ἡ ἀφροσύνη αὕτη ἐπα-
νελαμβάνετο, δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ φέρω τὴν προσο-
χὴν εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, καὶ ἅμα τὸ πνευμά
μου ἐδίστασε περὶ τοῦ κέρδους, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο
νὰ προσγίνη τῇ κοινωνίᾳ ἐν γένει ἐκ καταναλώ-
σεως ἐξ ἧς οὐδὲν προκύπτει διὰ τοὺς καταναλω-
τὰς ὄφελος. Μοὶ φαίνεται, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν,
ὅτι ὁ συμπότης οὗτος ὅστις ἀποφασίζει νὰ πληρώ-
σῃ τρία ἢ τέσσαρα φράγκα ἐκ τῶν χρημάτων του
διὰ φιάλας θραυσθείσας δὲν δύναται νὰ κάμῃ τὴν
δαπάνην ταύτην χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ περιορισμὸν ἱ-
σης ποσότητος ἐφ' ἑτέρας δαπάνης. Ὅτι, λοιπὸν,
ὁ υελοποιὸς πωλήσῃ περιπλέον, ἄλλος τις ἔμπο-
ρος θέλει πωλήσῃ ὀλιγώτερον, ὁ δὲ κόσμος δὲν
δύναται νὰ κερδήσῃ τίποτε ἐκ τοιαύτης διασκα-
δάσεως, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπόλλυσι τὴν ἐργασίαν, τὴν
ὠφέλειαν, τὴν ὁποῖαν ὁ φιαλοθραυστῆς ἠδύνατο νὰ
λάβῃ ἐκ τῆς χρήσεώς των, ἂν ἤθελον οἰκονομηθῆ.

I. B. ΣΑΙΗΣ, (α)

Ὁ Κικέρων ἔλεγε περὶ τῶν ἀνθρώπων. Εἰσὶ κα-
θῶς οἱ οἶνοι, ὧν ὀξυνίζει μὲν τοὺς κακοὺς, κα-
λητέρους δὲ τοὺς καλοὺς καθιστᾷ ἡ ἡλικία

ΠΟΙΗΣΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ.

Τῆς Κυρίας Cigournay.

Ἡ χεὶρ τῆς μητρός μου.

Διατὶ βλέπετε μετ' ἐκπλήξεως τὰς λευκὰς τῆς
κεφαλῆς μου τρίχας, τέκνα με βοστρύχους μέλα-
νας καὶ ξανθοὺς; καὶ οἱ ἐδικοί σας ἀπὸ τὴν πνοὴν
θὰ λευκανθῶσι τοῦ χρόνου καὶ τῶν μεριμνῶν.

Νέος καὶ ἐγὼ ὑπῆρξα ποτε, καὶ ὡς ὑμεῖς καὶ ἐ-
γὼ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μου εἶχον ἐπαγρυπνοῦ-
σαν μητέρα, ἧς τὰ χεῖλη ἀπέμασσον τὰ ἐπὶ τῶν

(α) Ὡρισμῶν καὶ περὶ βλεπτοῦ ἐν οἰκονομολόγῳ.

παρειῶν μου δάκρυα, ἣτις ἐγύμναζε τὴν γλώσσον
μου νὰ ψελλίζῃ τὰς πρῶτας λέξεις.

Καὶ ὅταν ἤρχετο ἡ ἑσπέρα, πλησίον αὐτῆς ἴστη
με καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὴν χεῖρά της τιθε-
μένη, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ, γονυκλιῆς ἐδέετο ὑπὲρ
ἐμοῦ.

Καὶ ἐνόσω μὲν ἠσθανόμην τὴν χεῖρά της ἐπὶ
τοῦ μετώπου μου, ἐπανεβλεπον τοὺς ἀγγέλους με
τὰς λευκὰς πτέρυγας των, καὶ ἐφαίνετό μοι ὅτι οἱ-
κῶ ἔτι τὸν εὐφρόσυνον κόσμον ἔνθεν κατῆλθον.

Ἄλλ' ἐπέστη ἡμέρα, ἡμέρα τρομερὰ, καθ' ἣν μ'
ἀπέσπασαν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, ἡμέρα καθ'
ἣν μ' ἀπηγορεύθη πλέον νὰ τὴν βλέπω, καθ' ἣν,
φεῦ! ἀπέθανε.

Μοὶ τὸ εἶπον πλὴν δὲν τὸ ἐνόησα, ἀλλὰ δρέ-
ψας λευκὸν ῥόδον λάθρα εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλα-
μόν της. Ἐκοιμάτο ὑπνον ἀλλόκοτον, καὶ πρῶτον
τότε ἡ φίλη φωνὴ της δὲν μ' ἀπεκρίθη.

Τὴν ἑσπέραν θλιβερῶς ἐγονυπέτησα καὶ προ-
συχῆθην. Ἡ χεὶρ της δὲν ἔθλιβε πλέον τὸ
μέτωπόν μου, καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἠσθανόμην ἀκόμη
αὐτήν. Ἄλλ' ἀντὶ τῶν ἐπιχαρίτων τῶν ἀγγέλων
προσώπων, δὲν ἔβλεπον νῦν παρὰ τὸ ὠχρὸν καὶ
ἐκκελυμένον τῆς μητρός μου πρόσωπον.

Ταχέα παρῆλθον τὰ ἔτη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου,
καὶ ἐν ἀγρίᾳ καὶ ἰδιοτρόπῳ ἀνεξαρτησίᾳ καὶ ἐγ-
γαταλείψει ἠῦξισα' ἔπειτα τὰ πάθη με κατέδα-
λον, καὶ ἐκάμφθην καὶ μέχρι γῆς ἐλυγίσθην ὑπὸ
τῆς καταγίδος. Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡμερίας τῶν
νυκτῶν, ἠσθανόμην τὴν ελαφρὰν καὶ θωπευτικὴν
καὶ ἰσχυρὰν ἐν ταυτῷ ἐκείνῃν χεῖρα κλίνουσαν
ἐπ' ἐμέ, καὶ ἔκλαιον.

Μετὰ τῆς νεότητος ἦλθον τὰ θέλητρα καὶ οἱ
σκόπελοι τῆς ἡδονῆς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς ἀ-
θύσσου με διεκράτει χεὶρ.

Ὡς ἄλλοτε μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐθώπευε τὴν κόμην
μου, καὶ ὅτι φωνὴ γλυκεία καὶ μακρινὴ με ἔλε-
γεν — υἱέ μου ἀγαπητέ, φυλάττου ἀπὸ τὰ σφάλμα-
τα! μὴ ἀμαρτάνῃς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ σου, ἐνώπιον
τῆς μητρός σου!

Ἡ ἡλικία ἐξησθένησε τὴν μνήμην μου, ἐκάλυψε
τὰ ἀντικείμενα, ἤμβλυσε τοὺς ἤχους, ἀλλὰ ἡ ἱερὰ
ἐκείνη συνάφεια διέμεινε παρούσα ὡς ἐν τῇ πρώτῃ
ἡμέρᾳ ἐπὶ τῆς λευκανθείσης ὑπὸ τῶν παγετῶν τῶν
χρόνων κόμης μου αἰετοτε αἰσθάνομαι τὴν εὐ-
λογουσάν με ἐκείνην χεῖρα.

Ὅταν δὲ ὑπερπηδήσας τὸν σκοτεινὸν τοῦ τάφου
διάδρομον διῆδω τὸν οὐρανὸν, ἡ χεὶρ ἣτις
μ' ἔσωσεν, ἡ χεὶρ τῆς μητρός μου, πρὸς αὐτὴν θέ-
λει μ' ὀδηγήσει καὶ πρὸς τὸν Θεόν.

ΠΕΡΙ ΑΗΨΙΣ.

Ἡ Σκιά. — Ἡ Λουκίλη (τέλος). — Λέωνδρος.
— Βιογραφία. — Βίγγελμαν. — Ποίησις. — Ποι-
κίλα.

Εἰκονογραφία. Λουκίλη. — Βίγγελμαν.

Παράρτημα. — Ὁ Ἰπκόμης τῆς Βραζελόννης.